

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

Index Rerum Memorabilium, Quæ In Hoc Opere Continentur:

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

INDEX RERVM MEMORABILIVM, QVÆ IN HOC OPERE CONTINENTVR:

*In quo prima littera maiuscula S, Summulas significat : L, Logicam:
P, Physicam : C, Cælum : G, Generationem : A, Animam : MMe-
taphysicam. Secunda littera qua semper est C, Controuerfiam mon-
strat : tertia, quam P, semper reperies Punctum ostendit : n, qua
vltimum locum obtinebit numerum indicat.*

A.

Abstractum, Abstractio.

Mpugnatur triplex abstrahendi modus quem assignant Thomistæ pro scientiarum distinctione. L.C.1.P.3.n.3. & seqq. Triplex alia abstractio assignatur. ibidem num. 17.

Non eo ipso quod natura abstrahatur ab vno inferiori, abstrahitur ab omnibus L.C.3.P.7.num.4. & seqq.

Quomodo differant abstractio positiua, & negatiua, ibid. P.8.n.1.

Abstracta superiora, siue accidentalia, siue substantialia, possunt de inferioribus abstractis, & inferiora de superioribus prædicari. ibid. P.9.n.8.

Abstracta differentiarum non prædicantur de abstractis differentiarum superiorum, neque de abstractis generum in sensu formali, sed tantum identico. ibid. n.10.

Abstracta non possunt prædicari de concretis substantialibus, neque accidentalibus. ibid. n.11.

Abstracta essentialia transcendentia possunt prædicari de quibuscumque concretis. ibid. n.12.

Quomodo abstracta substantialia prædicentur de concretis substantiæ sumptis. ibid. n.13.

Explicantur aliæ prædicationes inter abstracta, & concreta primæ, & secundæ intentionis. ibid. n.14. & seqq.

Accidens.

Definitur accidens, quod constituit quintum prædicabile. L.C.6.P.7. per tot.

Definitur vt prædicabile. ibid. P.8.n.1.

Explicatur terminus in ordine ad quem prædicabile dicatur. ibid. n.2.

An requirat plura subiecta actu existentia. ibid. n.3.

An requirat in distinctis subiectis formas distinctas, ibid. num. 5.

Accidens immanenter à substantia produci potest. P.C.9. P.3. num.1.

Item transeunter. ibid. n.2.

Non obstat proprium substantiæ accidens ne ipsa simile producat in subiecto extraneo. ibid. n.3.

Accidens non potest adequatè substantiam producere. ibid. P.4. n.3.

Neque inadæquatè id præstare valet. n.6.

Non repugnat accidens potens inadæquatè producere substantiam. ibid. n.7.

Accidentia communia à quantitate distincta in hac recipiuntur. G. C.1. P.3. per tot.

Eadem accidentia permanent in genito, & in corrupto, & eadem permanerent etiam si totum compositum illorum esset subiectum. ibid. P.3. n.3. & seqq.

Potest idem accidens numero subiecta inadæquatè distincta successiue habere. ibid. n.3.

An possit habere subiecta adequatè distincta. ibid. n.4.

An accidens separatim indigeat modo perfectitatis. A.C.3. P.4. n.5. & seqq.

Explicatur conceptus quidam accidentis vt distincti à substantia. M.C.6. P.1. n.10. & seqq.

Accretio accidentalis.

Fit eodem tempore, & in eisdem partibus viuents, eademque deorganizatione, quibus fit nutritio. G.C.3. P.4. n.1.

In accretione accidentali non producitur noua pars quantitatis. ibid. n.3.

Ex eo præcisè quod accretio fiat in materia quantificata viuens dicitur plus quantitatis habere. ibid. n.4.

Vt viuens sit maius quantum requiritur actio terminata ad vniõnem quantitatum, in hac tamen non vltimò formaliter, & completiue consistit accretio, qua viuens fit maius quantum. ibid. n.5.

Consistit hæc accretio in actione per quam producitur informatio, seu vnio inter vnitiuum quantitatum, & vnitiuum materierum. ibid. n.6.

Eadem actio accidentaliter denominat maius quantum subiectum secundarium, quod est totum, dum hoc existit. ibid. n.7.

Actio, Passio.

Actio, & factio quomodo differant. L.C.1.P.5.n.12. & 13. & C.2. P.4. n.4. & seqq.

Quid sit actio, & passio P.C.12. P.1. n.1.

De conceptu vtriusque est distinctio realis à principio actiuo, & passiuo. ibid. n.2. & seqq.

De ratione actionis eductiue, & passionis non est distinctio à termino, sed cum illo potest identificari. ibid. n.7.

De ratione vtriusque est respectus ad principium actiuum & passiuum. ibid. n.8.

Omnis effectus non vitalis qui producitur à causa secunda de facto productus est per actionem ab illo distinctam. ibid. n.9.

Actio eductiua, & passio realiter non distinguuntur P.C.11. p.2. n.2. & seqq.

Distinguuntur formaliter. ibid. n.8.

Definiuntur Actio immanens & actio transiens, ibidem P.3. n.1.

De ratione actionis non est subiectari in principio, à quo effectiue procedit. ibid. n.3.

Actio

INDEX RERVM.

Actio non subieciatur in termino. *ibid.* n. 5.
Actio educiua subieciatur in passo: ex vi illius terminum recipit. *ibid.* n. 7.
Actio fit in duplici loco sufficit in altero esse applicatam principio. *P.C.* 15. *P.10.* ad n. 10. v. *q.* ad 13.
 An *actio* inter contraria agentia in primo applicationis instanti. *G.C.* 5. *P.5.* n. 20.
 An *actiones* specie distinguantur ex eo quod respiciant principium numero distinctum. *A.C.* 1. *P.8.* n. 20.
 Circa specificationem *Actionis*: Vide *Specificatio*.

Æqualitas.

An possit reperiri æqualitas in prædicatis genericis, & inæqualitas in prædicatis specificis earundem rerum. *A.C.* 1. *P.8.* n. 13.

Vide *Relatio Prædicamentalis*.

Æquipollentia.

Æquipollentia propositionum quid sit. *S.C.* 3. *P.7.* num. 1.
 Quomodo fiat in singulis oppositis. n. 2.

Quomodo fiat in modalibus. *ibid.* *P.10.* n. 1. & seqq.

Æquiuoca.

Definiuntur *Æquiuoca*. *M.C.* 1. *P.2.* n. 1.

Æquiuocatio tantum in nominibus, & non in conceptibus reperitur.

Aër.

Est humidus in summo, & calidus propè summum. *G.C.* 8. n. 3. 6. & 7.

Æternitas, Æternum.

Creatura permanens potuit esse ab æterno. *P.C.* 19. *P.1.* n. 1. & seqq.

Repugnant ab æterno infinitæ generationes, procedentes per naturalem propagationem. *ibid.* *P.2.* num. 1.

Potuit dari tempus, quilibet vel motus successiuus ab æterno. *ibid.* *P.3.* n. 2.

Implicat dari aliquam partem motus ab æterno fluentis, quæ fuerit ab æterno. *ibid.* n. 5.

Abigitur præsentia rerum in æternitate. *A.C.* 7. *P.5.* n. 3. & seqq.

Agens.

Impugnatur rationes, quibus probari solet simile non agere in simile. *G.C.* 4. *P.1.* ad num. 4. v. *q.* ad 17.

Assignatur ratio propter quam *Agens* non producat in prima parte sphaeræ totam intensiorem, quam potest in tota sphaera producere. *ibid.* n. 21.

Assignatur ratio propter quam *Agens* non producat tantam aut maiore intensiorem, quàm in se habet. *ibid.* n. 22.

Assignatur ratio, propter quam non possit agere in passum aliunde assimilatum, neque unum gradum producere, quo passum aliunde alteratum simile *Agenti* constituitur. *ibid.* n. 24.

An *agens* in primo instanti applicationis aliquid agat; *G.C.* 5. n. 20.

Vide *Causa efficiens*.

Alienatio.

Quid sit termini alienatio. *S.C.* 1. *P.7.* n. 7.

A termino alienato, ad non alienatum, aut è contrâ nulla fit illatio. *ibid.*

Alimentum.

Viuens indiget alimento vt ad statum perfectum perueniat. *G.C.* 3. *P.6.* n. 1.

Iam constitutum in statu perfecto non tantum illo indiget vt reparet damna ab extrinsecis agentibus illata, seu inferenda, sed etiam ne partes heterogeneæ in alias eiusdem viuentis agant. *ibid.* num. 2. & 3.

Alimentum per se est causa mortis. *ibid.* n. 4.

Non potest dari alimentum, quo viuens perpetuo duret, seu quod per se mortem non inferat ex sua natura.

Alteratio.

Quid sit alteratio; *G.C.* 4. n. 1. & 2.

In primo instanti, in quo incipit alteratio necessariò extenditur per partem aliquotam subiecti, & aliquotè intenditur. *G.C.* 5. *P.4.* n. 44.

In mensura diuisibili siue indiuisibili potest qualitas aliquotè intendi, & extendi. *ibid.* n. 46.

Alteratio fit vniuniformiter difformiter per partes proportionales. *ibid.* n. 47.

Alteratio secundum intensiorem decrescit per partes proportionales. *ibid.* n. 50.

Aliquando poterit alteratio extendi per partes proportionales. *ibid.* n. 51.

Quotiescumque alteratio extenditur ad nouam partem subiecti omnino nudi qualitate producenda, producenda

est intensio aliquota in parte, ad quam extenditur, & in omnibus antecedentibus. *ibid.* n. 52.

Si *agens* conseruat qualitatem, quam produxit resistentia actiua præcisè sumpta non inducit successionem alterationis. *G.C.* 6. *P.4.* n. 19.

Secus si qualitas non conseruetur ab agente, quod primò illam produxit. *ibid.* n. 22.

Resistentia formalis præcisè sumpta sufficiens est ad successionem intensiuam alterationis inducendam. *ibid.* n. 24. & seqq.

Si resistentia actiua, & formalis coniungantur, ab vtraque successio intensiuam alterationis procedet. *ibid.* n. 29.

Vnde oriatur successio extensiuam relationis. *ibid.* ad num. 31. v. *q.* ad 36.

Alteratio non est adæquatè successiua. *G.C.* 6. *P.5.* n. 15. & 62.

In opinione asserente *agens* agere vneformiter difformiter per partes aliquotas Alteratio non potest esse continua. *ibid.* *P.6.* n. 22.

Alteratio successiua non potest esse continua quoad extensionem etiam si *agens* agat vniuniformiter difformiter, per partes proportionales. *ibid.* n. 23. & *P.7.* n. 1.

An alteratio sit continua secundum intensiorem. *ibidem* *P.6.* n. 24. & *P.7.* n. 4. 5. & 6.

Amor.

Ex quo capite opponantur amor, & odium circa idem obiectum. *A.C.* *P.4.* n. 12. & seqq.

An diuinitus possit in eodem subiecto componi *ibid.* per tot. Punct. præcipuè n. 1.

Vide *Voluntas*.

Ampliatio.

Quid sit. *S.C.* 1. *P.7.* n. 2. & 4.

Secundum quæ tempora possit fieri. *ibid.* n. 3.

Analogia, Analoga.

Analogorum definitio. *M.C.* 1. *P.3.* n. 1.

Explicantur variae analogiæ, & analogorum acceptiones, *ibid.* per tot. Punct.

Anima.

Non dantur plures animæ in eodem viuenti. *P.* *C.3.* *P.2.* n. 14. & seqq. & *A.C.* 1. *P.9.* n. 3.

Explicatur *Animæ* definitio. *A.C.* 1. *P.1.* n. 1. & seqq.

Alia *animæ* definitio expenditur. *ibid.* n. 20. & seqq.

Quomodo in se differant vtraque definitio. *ibid.* n. 26.

Explicatur diuisio *animæ* in vegetatiuam, sensitiuam, & rationalem. *ibid.* *P.2.* per tot.

Animæ plantarum, & animalium imperfectorum diuisibiles sunt in partes integrantes. *ibid.* *P.6.* n. 3.

Idem tene de formis brutorum omnium. *ibid.* n. 5.

Possibilis est anima vegetatiua, & sensitiua indiuisibilis integraliter. *ibid.* n. 14.

Partes *animæ* diuisibilis extrinsecè tantum sunt heterogeneæ. *ibid.* *P.7.* n. 6.

Intra eandem speciem possibilia sunt indiuidua, quorum aliqua sint æqualia, alia inæqualia; & alia quæ maiorem similitudinem, & conuenientiam habeant inter se, quàm cum aliis. *A.C.* 1. *P.8.* n. 31.

Quid contingat in animabus de facto existentibus. *ibid.* n. 33. & 34.

Quid in partibus eiusdem *animæ* diuisibilis inter se comparatis. *ibid.* n. 35.

Etiamsi admittantur potentia superaddita, anima immediate concurrat ad suas operationes. *A.C.* 3. *P.1.* n. 3.

Anima secundum se totam concurrat ad suam operationem; v. g. ad visionem in pupilla tantum exercitam. *ibid.* n. 7.

Etiamsi dantur potentia, brutorum materiales *animæ* subiectum sunt adæquatè receptiuum suarum operationum. *ibid.* n. 13.

Animatum.

Quot sint animatorum genera. *A.C.* 1. *P.2.* num. 6. & seqq.

An gradus locomotiuus speciale constituat animatum, seu viuens. *ibid.*

Anima rationalis.

Anima rationalis est propriè anima & forma compositi. *A.C.* 1. *P.2.* n. 14. & 15. & *P.3.* n. 12. & seqq.

Referuntur varij errores circa animam rationalem. *ibid.* ad n. 1. v. *q.* ad 10.

Referuntur dogmata Catholica circa animam rationalem. *ibid.* ad n. 12. v. *q.* ad 24.

Anima rationalis informat corpus, etiam secundum gradum ratiocinandi. *ibid.* n. 25.

Anima

INDEX RERVM.

Anima rationalis non est composita ex partibus essentialibus. *ibid.* P. 5. n. 18.
 Neque ex partibus integrantibus. *ibid.* n. 21.
 An anima rationalis includat formaliter, vel eminenter vegetatiuam, & sensitiuam. *ibid.* P. 9. n. 7.
 Anima rationalis subiectum est adæquatum intellecti-
 onum, & volitionum. A. C. 3. P. 1. n. 11. & 12.
 Non est subiectum adhuc inadæquatum sensationum ma-
 terialium. *ibid.* n. 14.
 Animus rationalis immortalis est. A. C. 16. P. 1. per totum.
 In statu separationis habet innatam inclinationem ad for-
 mam. *ibid.* P. 2. n. 1.
 Non sine violentia separatur à materia; semel tamen se-
 paratus violentus non est, & naturaliter durat. *ibid.* n. 3.
 Quas potentias, & quos habitus secum ferat separatus
 animus. *ibid.* n. 5. & 12.
 An secum ferat species quas habuit in hac vita. *ibid.* n. 6.
 Quas species acquirat in statu separationis. *ibid.* n. 9. & 10.
 Animus rationalis separatus à corpore potest discurre-
 re. *ibid.* n. 11.
 Anima rationalis non potest suam primam vnionem ad
 materiam producere. G. C. 2. P. 7. n. 7.
Animal.
 De conceptu animalis tantum est gaudere vno sensu in-
 terno, & alio externo. A. C. 1. P. 2. n. 13.
Annihilatio.
 Quid sit Annihilatio. G. C. 2. P. 8. n. 1. & 2.
 An desitio substantiæ panis, & vini in conuersione Eucha-
 ristica sit annihilatio. *ibid.*
Antiperistasis.
 Quid sit? G. C. 5. P. 3. n. 1.
 Variæ illius causæ ab aliis assignatæ impugnantur. *ibid.*
 n. 2. & 3.
 Propria assignatur Antiperistasis causa. *ibid.* n. 4.
Appellatio.
 Quid sit termini appellatio. S. C. 1. P. 7. n. 8.
 Nomen appellatum aliquando sumitur materialiter ali-
 quando formaliter: appellans verò semper formaliter
 sumi debet. *ibid.*
 Vade cognoscenda sit appellatio. *ibid.* n. 9. & 10.
Appetitus innatus.
 Appetitus, alius innatus, alius elicitus. P. C. 2. P. 4. n. 2.
 Actus appetitus innati ab ipsa potentia non distinguitur.
ibid.
 Potentiæ adhuc in actu primo non constitutæ, appetitum
 inefficacem habent. *ibid.* n. 4. & seqq.
 Appetitus efficax tantum potentiæ in actu primo consti-
 tutæ conuenit. *ibid.* n. 6.
 Explicatur obiectum vtriusque appetitus in causa mate-
 rialium & efficientium. *ibid.* n. 7. & seqq.
 Consent nonnulli causas tantum actu desiderij effectus
 etiam præsentis appetere. *ibid.* n. 14. & 15.
 Appetitus efficax etiam circa obiectum præsens desiderij
 semper est dicendus. *ibid.* n. 16.
 Inefficax circa obiectum præsens complacentiæ, & circa
 obiectum abiens desiderij. *ibid.* n. 15. & 16.
Appetitus materia prima.
 Vide materia prima.
Appetitus elicitus.
 Datur appetitus sensitius materialis in omnibus sensiti-
 uis, etiam in homine. A. C. 4. P. 3. n. 1.
 Diuiditur appetitus sensitius in irascibilem, & concu-
 piscibilem. *ibid.* n. 2.
 Non dantur plures appetitus sensitui in eodem viuente.
ibid. n. 3. & 8.
 Appetitus sensitiuus residet in cerebro. *ibid.* n. 4.
 Appetitus elicitus rationalis. Vide *Voluntas.*
Apprehensio.
 Apprehensio est obiectum Logicæ. Log. C. 2. P. 1. n. 27.
 Dirigitur & opus in se formaliter artificiosum. *ibid.* n. 33.
 Quid sit Apprehensio. A. C. 6. P. 2. n. 1.
 Alia simplex, alia composita. *ibid.*
 Composita tantum dicit simplicem qualitatem. *ibid.* n. 9.
Approximatio.
 Vt modus sit in duplici loco sufficit in altero approximari
 rei, cuius est modus. P. C. 15. P. 10. à n. 9. vsque ad 13.
 Idem dicito de effectu respectu actionis, & principij à
 quibus dependet. *ibid.* n. 11.
 An modus existens tantum in vno loco possit distare ab
 agente. P. C. 18. P. 1. n. 4. 5. & 6.
 Agens non agit in distans, quin agat in propinquum ex-

perientia compertum est, nulla tamen potest ratione
 probari. *ibid.* n. 2. & 3.
 Partes remotiores agentis sufficienter applicantur passio-
 mediis aliis propinquantibus eiusdem agentis in qui-
 bus nihil producunt. *ibid.* P. 2. n. 2.
 Agens potest agere per seipsum in partes remotiores pas-
 si dum affectum eiusdem rationis in medio produxerit,
 etiam si hoc non adiuuetur. Vide n. 3. & 4.
 Agens non potest agere in partes remotiores passio si non
 adiuuetur effectu diuersæ rationis in medio productio.
ibid. n. 5.
 Sol non potest mediis accidentibus in aere productis pro-
 ducere substantiam aliquam in subterraneis. *ibid.* n. 6.
 Agens de potentia absoluta potest agere in distans, &
 etiam extra sphaeram, quin agat in propinquum. *ibid.*
 P. 3. n. 1. & 2.
 Nulla entitas indiget præsentia ex parte actus primi, vt
 propriam præsentiam producat, aut patiat. Ph. Cat.
 P. 4. n. 3.
 Principium actiuum supponit præsentiam ex parte actus
 primi ad hanc producendam in subiecto extraneo. *ibid.*
 num. 4.
 Vt viuens moueat localiter corpus aliud, non supponitur
 ex parte actus primi positiua approximatio inter agens
 & passum. *ibid.* n. 9.
 Ex parte actus primi debet supponi approximatio inter
 agens, & passum ad producendum effectum distinctum
 à præsentia. *ibid.* n. 10.
 Vt passum recipiat effectum productum à Deo, vel à seip-
 so non supponitur præsentia eiusdem passio. *ibid.* n. 11.
Aqua.
 Aqua in prima Mundi conditione totam terram operie-
 bat. G. C. 8. p. 2. n. 1.
 Comparatione facta inter altiore partem terræ, & altio-
 rem aquæ, aqua non est altior terra. *ibid.* n. 2. & seqq.
 Aqua, & terra eundem globum faciunt, & idem cen-
 tum petunt. *ibid.* n. 2.
 Aqua est frigida in summo, & humida prope summum
ibid. p. 6. n. 4. 6. & 7.
Argumentatio.
 Quid sit. S. C. p. 3. n. 1. Quotuplex sit? *ibid.* n. 2.
 Rectitudo argumentationis non ex veritate propo-
 sitionum, sed ex legitima illatione desumitur. *ibid.* n. 3.
 Omnis argumentatio ad syllogismum reducitur. S. C. p. 1.
 num. 1.
Ars.
 Quid sit. L. C. 1. P. 5. n. 12. & C. 2. p. 4. n. 2. & seqq.
 Quomodo à prudentia differat. L. C. 1. p. 5. n. 12. & 13.
 An Ars comprehendat scientias practicas. *ibid.* n. 14.
 Quomodo differat à scientia. *ibid.* n. 15.
Ascensus.
 Quid sit Ascensus, & Descensus. S. C. n. p. 6. n. 1.
 Vterque est quadruplex, Copulatiuus, Copulatus, Disun-
 ctiuus, & Disiunctus. *ibid.* n. 2. & seqq.
Assensus.
 Ex quo capite opponantur Assensus, & dissensus circa
 idem obiectum. A. C. 6. P. 3. n. 12. & seqq.
 An diuinitus possint in eodem subiecto componi. *ibid.* per
 tot. punct. præcipue num. 21.
Auditus, Auditio.
 Auditus obiectum est sonus. A. C. 4. p. 1. n. 8.
 Auditus organa referuntur. *ibid.* n. 12.
 Auditio fit in parte intra tympanum contenta. *ibid.*
Augmentatio.
 Desiniuntur Augmentatio, & diminutio. G. C. 3. P. 1. n. 1.
 Augmentatio & diminutio essentialiter dicunt rationem
 mutationis. *ibid.*
 Augmentatio non viuientium hoc tantum nomine gaudet
 viuientium verò Nutritio dicitur. *ibid.* n. 3.
 Quot actiones in augmentatione reperiatur. *ibid.* P. 2. n. 1.
 Quas actiones essentialiter dicat augmentatio. *ibid.* n. 4. & 5.
 In qua actione vltimò formaliter, & completiue augmen-
 tatio consistat. *ibid.* n. 6.
 Circa terminum augmentationis, Vide *Terminus.*

B.

Bonitas, Bonum.

Bonum aliud absolutum, aliud respectiuum. M. C. 3. P. 4. n. 1.
 Bonum in se, aliud essentialiter, aliud integrale, aliud
 accidentale. *ibid.* n. 2. Bonum

INDEX RERVM.

Bonum alteri triplex est, honestum, vile, & delectabile. ibid. n.3.
Bonum honestum, aliud est in ordine ad mores, aliud in ordine ad naturam honestum dicitur. ibid.
Quod bonum sit transcendens, & passio entis dicatur. ibid. n.13.

C.

Cadaver.

AN forma Cadaveris sit specialis forma. P. C.3. P.2. num. 8.

Calor.

Caloris definitio. G. C.8. P.5. n.6.
An calor vitalis, elementalís, & celestis specie distinguatur. ibid. n.11.

Capilli.

Capilli non viuunt. A. C.1. P.4. n.15.

Causa in comuni.

Varie definitiones causæ adducuntur. P. C.7. P.1. n.1. vsque ad 8.

Ob quam rationem nomen *causa* in diuinis non admitatur. ibid. n.9. vsque ad 13.

Alia causæ definitio. ibid. n.14.

Alia exacta causæ definitio expenditur. ibid. n.15. & seqq.
Causa in actu primo dicit omnia principia, & omnes circumstantias, quæ prærequiruntur ad effectum. ibid. P.2. n.2.

An ex parte actus primi liberi & necessarij supponatur remotio impedimenti ad effectum producendum. ibid. n.4. & 5.

Actio existens non est de ratione causæ in actu primo constituta. ibid. n.6.

An causa in actu primo ad effectum dicat possibilitatem effectus, & causalitatis. ibid. n.7. & seqq.

Quid sit causam natura priorem esse effectui. ibid. P.3. n.1.

Per quid constituitur causa formaliter prior effectui. ibid. n.4.

An actio seu causalitatis sit prior natura effectui. ibid. n.5.

An sit prior origine. ibid. n.6.

Causa requirit ad operandum existentiam pro illo instanti in quo operatur. ibid. P.4. n.1.

An existentia causæ supponatur ad effectum ex parte actus primi, & an ut ratio formalis agendi, vel ut conditio. ibid. n.8. & seqq.

An causa remota sit causa per se, & quomodo influat in effectum. ibid. P.5. per totum.

An possit dari mutua causalitas in eodem genere, quoad primum esse rei. ibid. P.8. per tot.

An possit dari quoad secundum esse, seu ad secundam actionem. ibid. n.7.

An possit dari in diuerso genere causæ. ibid. P.9. per tot.

Nulla causa creata, neque increata connexionem habet cum possibilitate effectus. M. C.10. P.4. n.5. & seqq.

Omnis causa creata dicit respectum transcendentalem non solum ad possibilitatem, sed ad existentiam effectuum, quos continet. ibid. P.6. n.5. & 6.

Respectus iste non respicit effectus secundum aliquam rationem communem, sed secundum individuales. ibid. n.7.

Effectus omnes transcendentaliter referuntur ad omnes causas, à quibus possunt procedere. ibid. n.8.

Qui effectus cognoscantur in causa, & sub qua ratione. ibid. P.6. per tot. præcipue n.12.

Causa increata non refertur transcendentaliter ad effectus. ibid. P.5. n.12.

Causa intrinseca.

Conceptus causæ intrinsecæ, est conceptus partis. P. C.5. P.1. n.11.

Repugnat causa intrinseca adæquata. ibid. n.13.

An causæ intrinsecæ sint veræ causæ. P. C.8. P.1. n.8.

Causa prima.

Statuitur dependentia causæ secundæ à causa prima secundum entitatem. P. C.10. P.1. n.1. vsque ad 4.

Statuitur dependentia causæ secundæ à prima in operatione. ibid. n.5. & seqq.

An possit Deus substituere creaturam, quæ loco causæ primæ, hac immediatè non concurrente, concurrat cum aliis causis ad effectus producendos. ibid. n.9.

Causa prima immediatè influit in effectum per eundem influxum, per quem influit causa secunda. ibid. n.11.

Non influit per alium distinctum ab influxu causæ primæ distinctum, aut identificatum cum effectui. ibid. n.12.

Causa primæ danda est determinatio effectuum quoad indiuiduationem etiam in voluntatis actibus. ib. P.2. n.7.
Causa prima tantum concurrat cum secunda per concursum simultaneum, non verò per aliquam præmotionem, neque physicam prædeterminationem, aut qualitatem. ibid. P.3. n.3.

Indifferentia voluntatis non habuit physicam præmotionem, seu prædeterminationem, qua causa prima secundam prædeterminet. ibid. n.4. vsque ad 15.

Subordinatio causæ secundæ ad primam non desiderat hanc prædeterminationem. ibid. n.26. vsque ad 30.

Necessitas concursus causæ primæ ut secunda operetur necessitatem non inducit physicæ prædeterminationis, seu præmotionis. ibid. n.31. vsque ad 45.

Qua ratione Deus causa prima dicatur. ibid. n.32. vsq; 38.

Vitima actualitas actionis hanc prædeterminationem in actu primo non exposcit. ibid. n.46. vsque 59.

Explicatur difficultas concursus causæ primæ cum secunda salua huius libertate. P. C.10. P.4. n.3. & 4.

Difficultas hæc non componitur scientia conditionata circa actum liberum, quæ præcedat illius decretum. ibid. num. 5. vsque 18.

Vt causa prima concurrat cum causa secunda necessarium non est decretum, quo se obliget ad concurrendum. ibid. n.26.

Causa secunda libera indiget applicatione omnipotentis ad operandum. ibid. n.29.

Hæc applicatio non consistit in infinitate, nec in immensitate Dei. ibid. n.30.

Neque in negatione decreti prædefinitui concurrendi vel non concurrendi independentem à voluntate. ibid. num. 31.

Hæc assistentia omnipotentis non dicit decretum aliquod ex parte obiecti conditionatum. ibid. n.32.

Assistentia Omnipotentis respectu voluntatis ad actum bonum liberè eliciendum dicit decretum non indifferens ad actum bonum, & malum, sed ad actum bonum, & ad negationem eiusdem, quo Deus decernit actum bonum eliciendum dependentem à voluntate. ibid. n.33. 34. & 35.

Decretum hoc habet in se imbitum affectum quemdam per modum desiderij circa illius obiectum. ibid. n.36.

Assistentia omnipotentis ad eliciendum actum vitij dicit decretum indifferens non ad actum bonum, & malum sed ad actum malum, & negationem eiusdem, quo obiectum decernitur dependentem à libertate voluntatis. ibid. n.37.

Decretum hoc habet in se imbitam displicentiam, de actu malo, quem respicit. ibid. n.38.

Causa prima adhuc ut causa prima diuerso modo assistit voluntati ad actum virtutis, quam ad actum vitij. ibid. num. 39.

Nullum datur decretum simplex quo voluntas constituitur libera libertate contrarietatis, sed talis constituitur per duplex decretum ad duos actus contrarios. ibid. num. 40.

Ad hoc ut assistentia omnipotentis relinquat causam secundam liberam impertinenter se habet scientia conditionata, hæc tamen necessaria est ad perfectam Dei providentiam. ibid. n.43.

Explicatur effectus primarius & secundarius huius assistentis. ibid. n.42.

Causa secunda.

Statuitur virtus actiua in causis secundis. P. C.9. P.2. per tot.

Circa dependentiam causæ secundæ à prima: Vide *Causa prima*.

Causa efficiens.

Quid sit causa efficiens. P. C.9. P.1. n.6.

Quid illius causalitas. ibid. n.9.

Multipliciter diuiditur. ibid. n.10.

Non rectè à nonnullis explicatur causa adæquata efficiens, per correspondentiam prædicatorum, inter causam, & effectum. ibid. P.9. n.1. vsque ad 4.

In quibus prædicatis debeat hæc correspondentia reperiri. ibid. n.5.

Vnde cognoscenda sit causa adæquate efficiens. ibid. n.5. & seqq.

Non potest eadem entitas adhuc per secundam actionem seipsam producere. ibid. P.10. per totum.

Causa formalis.

Conceptus causæ formalis explicatur. P. C.8. P.1. n.3.

Causalitas

Causalitas causæ formalis assignatur. *ibid.* n. 4.
 An causa formalis sit vera causa. *ibid.* n. 8.
 Effectus primarius causæ formalis nihil aliud est quam compositum. *ibid.* P. 3. n. 1.
 Effectus iste distinctus est non solum pro diuersitate formarum, sed etiam subiectorum, *ibid.* n. 2.
 Effectus secundarius est expulsio formæ impossibilis. *ibid.* n. 4.

Causa materialis.

Definitur causa materialis, illiusque proprius conceptus designatur. P. C. 8 p. 1. n. 1.
 Assignatur causalitas causæ materialis. *ibid.* n. 4.
 An causa materialis vt componens totum sit vera causa. *ibid.* n. 8.
 Causa materialis non potest eleuari ad effectum, quem quatenus est ex se, non potest causare. *ibid.* P. 2. n. 4.
 Potest dari causa materialis ex qua possint educi plures formæ substantiales cum quibus simul plura tota constituant. *ibid.* n. 14.
 Possibilis est alia ex qua non possint simul plures formæ substantiales educi, & si possint simul illi vniri. *ibid.* num. 16.
 Causa materialis, seu materia, quæ de facto datur non potest adhuc diuinitus plures formas, plures vniones substantiales simul recipere. *ibid.* n. 17.
 Poterit tamen diuinitus vniri pluribus formis substanti-
 libus. *ibid.* n. 19.
 Non repugnat materia, cui duplex forma substantialis absque vlla repugnantia possit contingere. *ibid.* n. 22.
 Repugnantia formarum accidentalium respectu eiusdem causæ materialis non oritur ex incapacitate causæ, sed ex ipsarum repugnantia. *ibid.* n. 25.
 Potest eadem materia recipere simul diuinā intercedente potentia plures formas accidentales etiam contrarias. *ibid.* n. 26.

causas finalis.

Vide *Finis.*

Vide *Exemplar.*

Causa instrumentalis.

Vide *Instrumentum*

Certitudo.

Certitudo orta ex actu voluntatis imperante hunc assensum, & negationem formidinis circa illius obiectum, est nimis extrinseca actui, & propriè certitudo non est dicenda. A. C. 7. P. 7. n. 2.
 Certitudo accepta pro veritate propositionis est nimis impropria. *ibid.* n. 3.
 Actus reflexus, quo quis indicat actum directum esse certum non reddit certum talem actum; potest tamen intellectum certum reddere de existentia obiecti actus directi. *ibid.* n. 3. & 4.
 Propositio certa est propositio antecederet necessariò vera cui falsitas non potest contingere. *ibid.* n. 6.
 Certitudo propositionis est necessitas veritatis. *ibid.* n. 7.
 Omnes actus diuinæ mentis intrinsecè certitudinem habent, nec non extrinsecè si circa obiectum necessarium versentur. *ibid.*
 Omnes actus, qui ex parte principij actiui suum obiectum supponunt sunt intrinsecè certi. *ibid.* n. 8.
 Gaudebunt etiam certitudine extrinsecè si circa obiectum necessarium versentur. *ibid.*
 Quam certitudinem habeant actus fidei diuinæ. *ibid.*
 Omnes actus naturales abstractiui, quorum obiectum distinguitur ab ipsis, & ab ipsorum principijs intrinsecè certi non sunt. *ibid.*
 Quam certitudinem habeant actus intuitiui. *ibid.*
 Nonnulla assignantur capita ex quibus certitudo actuum desumitur. *ibid.* n. 9.
 Potest in eundem actum certitudo intrinseca, & extrinseca confluere. *ibid.*

Celi.

Celi non sunt animari. C. C. vnica. P. 1. n. 3.
 Non mouentur ab intrinseco. *ibid.* n. 6. & 9.
 Si rationi standum esset autoritate seclusa, non facile posset demonstrari celos propria virtute non moueri. *ibid.* num. 7. & 8.
 Aquo principio moueantur. *ibid.* n. 10. & 11.
 Nulla ratione naturali potest certò definiri an celi constent materia, & forma; dicendum tamen est propter Patrum autoritatem materia, & forma componi. *ibid.* P. 2. à n. 3. vsque ad 8.

An materia celorum sit eiusdem speciei cum nostrate nulla ratione constat, magis tamen consonum Patrum auctoritati videtur, materias omnium celorum (dempto lunariis, à n. 9. vsque ad 13.

Quid de celi Empyreici materia. *ibid.* n. 13.
 Celorum corruptibilitas, aut incorruptibilitas nulla ratione constat, illorum verò incorruptibilitas auctoritate fulcitur. *ibid.* à n. 14. vsque 20.
 Cælum Empyreum solidum est & immobile. C. C. vnica. P. 3. n. 1.

Proponuntur variae sententiæ circa celorum soliditatem, & fluxibilitatem. *ibid.* n. 1. 2. & 3.
 Expenduntur fundamenta sententiæ quæ celos omnes solidos esse defendit. *ibid.* à n. 5. vsque ad 12.
 Expenduntur fundamenta sententiæ, quæ celos fluidos esse propugnat. *ibid.* à n. 13. vsque ad 23.
 Expenduntur fundamenta sententiæ, quæ cælum stellarum inerrantium solidum, & reliquos fluidos esse defendit. *ibid.* n. 24.

Huius difficultatis resolutio. *ibid.* n. 25.
 Concors est Patrum sententia quod cælum Empyreum omnimodiam lucem sic appellatum quod Beatorum immobile domicilium sit. *ibid.* P. 4. n. 1.

Cur cælum istud à nobis nunquam videatur. *ibid.*
 Variæ sententiæ circa celorum numerum proponuntur. *ibid.* n. 2. 3. & 4.

Etiamsi cælum stellarum inerrantium duplici, aut triplici ageretur motu necessum non esset superiores alios celos designare. *ibid.* n. 5.

Etiamsi daretur primum mobile aliudve quodcumque cælum supra stellarum, non moueret, neque secum ferret inferiores orbis, quos intra se contineret. *ibid.* n. 1.
 Nullum corpus celeste potest moueri duplici motu. *ibid.* num. 7.

Quomodo stellæ errantes, & inerrantes in cælo mouentur, & cur multiplex motus celis adscribatur. *ibid.* num. 9.

Si celi solidi sint, quinque distincti numero, & non plures sunt assignandi, Empyreum dempto. *ibid.* n. 10.
 Stellæ non mouentur per cauitates aliquas in celis contentas. *ibid.* n. 11.

Si celi sunt fluidi, vnum tantum ab Empyreum distinctum assignandum est. *ibid.* n. 12.

In modo tantum loquendi differunt plures Patres, qui distinctum celorum numerum assignant. *ibid.*

Cognitio.

Duplici modo cognitio confusa dici potest, L. C. 3. P. 7. n. 1.

Vide *Intellectio.*

Cognitio intuitiua: Vide *Intuitio.*

Cognitio practica & speculatiua: Vide *Praxis.*

Comete.

Visi sunt plures comete in ipso stellarum cælo supra omnes planetas, C. C. vnica. P. 3. n. 15.

Consent nonnulli Cometas fieri ex siderum coniunctione. *ibid.* n. 16.

Visi sunt aliqui comete in partes diuidi. *ibid.* n. 17.

Non semper comete in eodem loco apparent. *ibid.* n. 18.

Potest dici Cometas à Deo miraculosè producti. *ibid.* num. 19.

Compositum.

In quo differant compositum in fieri, & in facto esse. Ph. C. 1. P. 2. n. 1.

Compositum in facto esse tantum dicitur duo principia. *ibid.* num. 2.

Totum compositum non distinguitur à materia, forma, & vnione simul sumptis. P. C. 5. P. 1. n. 3.

Distinguitur à materia & forma simul sumptis, & vnitis. *ibid.* n. 9.

Compositum etiam viuens nullum viuificationis modum includit distinctum à materia, forma, & vnione. *ibid.* P. 2. n. 1. & seqq.

An possit dari totum constans forma & materia spirituali. *ibid.* P. 3. n. 1. & seqq.

An possit dari compositum constans forma materiali, & materia spirituali. *ibid.* n. 7.

An possit dari compositum constans duplici parte essentiali, quarum neutra sit materia neque forma. *ibid.* P. 4. n. 4. & seqq.

An tale compositum possit esse generabile, vegetabile, & corruptibile. *ibid.* n. 8.

Composi

INDEX RERVM.

Compositum non est subiectum quantitatis, neque aliorum accidentium communium, G.C.1.P.1.& 2. per tota. Etiam totum compositum subiectum esset accidentium communium, eadem permaneret in genito, & in corrupto, ibid. P.3. n.3. & sequentibus.

An compositum genitum diceretur casu, quo crearetur vnio, & forma gigneretur, G.C.2.P.1.n.12.

Comprehensio.

Assignantur varij modi explicandi naturam comprehensionis, A.C.6.P.1. per totum.

Conceptus.

Diuiditur in vltimatum, & non vltimatum, S.C.1.P.2.n.6. Quomodo differant conceptus formalis & obiectiuus, L.C.2.P.1.n.2.

Conclusio.

Ex veris principij vera semper inferitur Conclusio, S.C.4.P.2.n.2.

Ex falsis aliquando vera, aliquando falsa, ibid. n.3.

Ex terminis merè particularibus non inferitur conclusio, ibid. n.4.

Ex præmissis vniuersalibus vniuersalis conclusio inferitur, ibid. n.5.

Conclusio affirmatiua, non nisi ex duabus præmissis affirmatiuis inferitur, ibid. n.6.

Conclusio negatiua ex vna præmissa affirmatiua, & alia negatiua necessariò est inferenda, ibid.

Quid sit conclusio directa, & indirecta, ibid.

Per assensum conclusionis supponat cognitionem de bonitate illationis, Log. C.9.P.2. per totum.

Assensus conclusionis necessariò attingit obiectum præmissarum tanquam rationem formalem assentiendi, ibid. P.3. n.4. & seqq.

Præmissæ formales necessariò determinant intellectum per se loquendo quoad specificationem, & exercitium ad assensum conclusionis, ibid. P.4. n.2. & 3.

Per accidens poterit aliquando intellectus præstito præmissarum assensu conclusioni non assentiri, ibid. n.4.

An assensus conclusionis & præmissarum debeant coexistere, ibid. P.5. n.1. & 3.

Potest altera præmissa esse certa, & euidens, & conclusio nullam habere certitudinem, aut euidenciam, L.C.10. P.3. n.3.

Conclusio non potest certitudine aut euidencia superare præmissam minus certam & euidenciam, ibid. n.4.

Qualis certitudo, aut euidencia possit in conclusionem refuldi ex maiori certa, & euidenti, quando minor tantum est possibilis, ibid. n.6. & seqq.

Conclusio est æquè certa, & euidens cum vtraque præmissa, ibid. n.12.

Et cum illarum altera quando vtraque est æquè certa & euidens, ibid. n.25.

Concretum.

Quid sit concretum, L.C.3.P.9.n.5.

Quoddam substantium, aliud adiectiuum dicitur, ibid.

Vnum substantiale, aliud accidentale appellatur, ibid.

Concreta adiectiua substantia & accidentalia dicunt subiectum in recto & formam in obliquo, ibid. n.6.

Concreta substantia substantiè significata dicunt in recto naturam, & in obliquo substantiam, ibid.

Concreta accidentalia substantiè significata dicunt subiectum in recto & formam in obliquo, ibid.

Concreta superiora possunt prædicari de inferioribus, & inferiora de superioribus, siue accidentalia, siue substantia, ibid. n.7.

Circa prædicationes inter concreta & abstracta. vide Abstrahum.

Conditio, Conditionata propositio.

Quid sit conditionata Propositio, A.C.7.P.7.n.1.

Nihil ponit in esse, ibid.

Esti propositiones omnes conditionatæ vulgò dicantur de futuro conditionato, quædam sunt de præsentis, quædam de præterito, aliz de conditionato futuro, ibid. n.2.

Ex propositionibus conditionatis, quædam habent virtutem, & implicitam enuntiationem absolutam, aliz sunt purè conditionatæ, ibid. n.3.

Propositio conditionata quædam constat conditione disparata, alia conditione proportionata cum consequenti, ibid. n.4.

An detur Propositio conditionata vera, cuius conditio disparata sit cum consequenti, ibid. n.4.5.

Francisc. de Quiedo, Philosoph. Tom. 11.

In omni propositione vera conditionata ponendum est ex parte conditionis totum id, quod ex parte principij requiritur vt sit effectus conditionatus, ibid. n.5.

Referuntur varij modi assignandi obiectum propositionis, seu cognitionis de obiecto conditionato libero, ib. n.6.

Præscribitur modus, quo hoc obiectum iuxta diuersas omnium sententias est assignandum, ibid. n.7.8.

Assignatur iuxta propriam sententiam, ibid. n.9.

Statuitur veritas propositionis de obiecto conditionato libero, ibid. n.10. & sequentibus.

Connotatum, Connotare.

Quid sit connotare? S.C.1.P.3.n.1.

Impugnatur modus defendendi identitatem plurium formalitatum cum fundamentis dependenter à connotatis in ordine ad effectum formalem præstandum, M. C.9. P.4. n.9. vique ad 18.

Conseruatio, Conseruare.

Nulla creatura potest se ipsam conseruare, P.C.12.P.4.n.1.

Quoties principium actiuum est idem, actio conseruatiua

Quoties principium actiuum est idem, actio conseruatiua & productiua est eadem, ibid. n.3. & 5.

Ablata causa secunda adæquata, vel inadæquata, effectus non potest conseruari ex vi actionis qua primò fuit productus, ibid. n.4.

Non minor influxus requiritur vt effectus conseruetur quàm vt producat, ibid. n.5.

Neque per se minor virtus actiua, licet aliquando per accidens maior requiratur ad producendum effectum quàm ad eundem conseruandum, ibid.

Nulla potest è priori reddi ratio propter quam aliquæ qualitates dependeant in conseruari à suis causis & non aliis, ibid. n.6.

An effectus possit dependere in conseruari à causa vniuocæ, ibid. n.6. & 7.

Effectus qui non petunt conseruari à causa primo producente ab illa conseruantur dum hæc applicata manet, ibid. n.8.

Causa superueniens effectui iam producto quem illa possit producere, incipit eum conseruare etiam si adsit alia causa conseruans, ibid. n.8. & 9.

Non dicitur conseruatiua actio ex eo quod hæc incipiat sed ex eo quod incipiat terminus, ibid. n.12.

Continuum.

In continuo dantur partes actus, P.C.17.p.1.n.2.

Referuntur variz sententiæ circa continui compositionem, ibid. per totum p.

Sit continuum ex puris indiuisibilibus non constat, necessariò includit Puncta, lineas, & superficies, ibid. n.4. & 5.

Expenduntur varia argumenta contra continuum permanentis diuisibile in semper diuisibilia, ibid. P.2. 3. 4. & 5. per tota.

Continuum diuisibile in semper diuisibilia includit Puncta & partes aliquotas simpliciter infinita, ibid. p.2. n.9. & seqq.

Qua ratione continuum diuisibile in semper diuisibilia infinitum simpliciter non euadat, ibid. p.3. n.1.

Assignatur ratio propter quam continuum non possit vltimò diuidi, & repugnantia in coexistentia omnium diuisionum, quæ successiue fieri possunt, ibid. P.3. n.7. & p.5. n.2. & seqq.

Continui compositio ex finitis indiuisibilibus explicatur, ibid. p.7. per totum.

Continui compositio ex infinitis indiuisibilibus impugnatur, ibid. n.2.3. & 4.

Expenduntur argumenta desumpta ex Punctorum penetratione contra continuum ex indiuisibilibus compositum, ibid. P.8. per totum.

Nonnulla argumenta Mathematica contra continuum compositum ex puris indiuisibilibus expenduntur, ibid. P.10. per totum.

Expenditur auctoritas Concilij Constantiensis, ibid. P.11. n.1. & 2.

Iudicium fertur inter sententiam Zenonis & Arist. ib. n.3.

Conuersio.

Conuersio Eucharistica formaliter vt conuersio respicit vt terminum formalem Christi Corpus, G.C.2.p.4.n.8.

Vt productio est respicit tanquam terminum formalem vnionem accidentium ad Christi Corpus, ibid.

Quid sit conuersio, ibid. p.5. n.1.

Conuersio duplex est, quædã physica, alia moralis, ibid. n.4.

I i Conuer.

INDEX RERVM.

Conuersio physica alia substantialis, alia accidentalis, ibid. num. 5.
 Conuersio substantialis vulgo diuiditur in formalem, materialem, & vnius substantiæ in aliam, ibid.
 Conuersio formalis non tantum est inter concreta, sed etiam inter formas, ibid. n. 6.
 Terminus formalis à quo conuersionis conuersus dicitur, ibid. n. 6. & 7.
 Conuersio materialis dari nequit, ibid. n. 9.
 Per conuersionem non debet produci substantia termini in quem fit conuersio, ibid. à n. 10. vsque ad 14.
 Etiam si conuersio non diceret definitionem termini à quo dicendum non esset Corpus Christi conuerti in substantiam quæ aduenit deficientibus accidentibus Eucharisticis, & recedente corpore Christi, ibid. n. 18.
 De ratione conuersionis est definitio termini à quo secundum suam entitatem, ibid. n. 19.
 Conuersio non est de ratione generationis substantialis, neque hæc de ratione illius, sepe tamen eadem mutatio vtriusque rationem habet, ibid. n. 22.
Conuersio Propositionum.
 Quid sit, G. C. 3. P. 7. n. 4.
 Quid sit conuersio simplex & in quibus propositionibus fiat, ibid.
 Quid per acidens, & in quibus propositionibus contingat, ibid. n. 5.
 Quid per per contrapositionem, & in quibus propositionibus locum habeat, ibid. n. 6.
 Quæ specialiter sunt obseruanda in conuersione per contrapositionem, ibid. n. 7.
 Quæ in omni conuersione, ibid. n. 8.
Copula.
 Copula est non est terminus, S. C. 1. P. 1. n. 1. & 7.
 An reperiatur in propositione mentali, vel locali aut scripta & per quam harum constituatur, ib. P. 2. n. 2. & 3.
Corpus.
 An possit dari corpus completum compositionis essentialis expers, P. C. 5. p. 5. n. 2. & seqq.
 An corpus illud esset vegetabile, ibid. n. 3.
 An esset corruptibile, ibid. n. 4. & seqq.
 An esset sensituum, ibid. n. 9.
 Potest dari corpus completum expers compositionis integralis ex quo educatur quantitas integraliter diuisibilis, ibid. n. 13. & seqq.
 Definitur ratio corporis, seu rei materialis in tota sua latitudine, vt distincta à re spirituali, A. C. 1. P. 5. num. 8. & seqq.
 Res corporea neque inadæquatè potest educi ex subiecto materiali, A. C. 3. P. 1. n. 15.
Corruptio.
 Quid sit corruptio? G. C. 2. P. 8. n. 1.
 Omnis definitio actionis generatiuæ corruptio dicitur: etiam si subiectum termini corrupti non perseveret, ibid. n. 2. & 3.
 Corruptio potest intendi ab agente libero non verò ab agente naturali, ibid. n. 5.
 An possit dari creatura quæ semel producta non possit corrumpi à Deo, A. C. 7. P. 1. à n. 21. vsque ad 26.
Creatio. Create.
 Quid sit creatio? P. C. 13. P. 1. per totum.
 Creatio neque inadæquatè identificatur cum principio, ibid. n. 3. & 4.
 Creatio distinguitur à termino educibili, ibid. n. 5.
 Possibilis est creatio identificata cum termino qui non possit non creati per se ipsum, ibid. n. 10.
 Terminus qui potest creati à Deo tanquam à principio adæquato & à Deo & à creatura non habet creationem sibi identificatam, ibid. n. 11.
 Potest dari terminus, qui à nulla alia causa possit dependere nisi à Deo creati, dependens per creationem superadditam, ibid. n. 13.
 An creatio Angeli & animi rationalis ab his sit distincta, ibid. n. 14.
 Creatio nullum habet inhesionis subiectum, ibid. P. 3. per totum.
 Expenduntur variae rationes quibus auctores probant repugnari creaturæ virtutem creandi, ib. P. 4. à n. 3. vsque ad 9.
 Propria ratio pro hac conclusione, ibid. n. 10. & 11.
 Nulli creaturæ existenti inest virtus obedientialis ad creandum, ibid. n. 12.

Quid de possibilibus, ibid.
 Quæ entitates de facto creentur, ibid. P. 5. n. 1.
 Omnes formæ substantiales & accidentales quæ res sunt creati possunt, ibid.
 Potest etiam creati modus vnionis, & quælibet alia forma modalis, ibid. n. 2. & 3.
 Potest creati totum compositum, ibid. n. 6.
 Possibilis est forma spiritualis potens educi quæ naturaliter exigit creationem, ibid. P. 6. n. 3.
 Formæ quæ per se ipsas creantur educi non possunt, neque quæ per se ipsas gignuntur valent creati, ibid. n. 8.
 Potest diuinitus idem terminus simul creati, & educi, ibid. num. 9.

Creatura.

Quid importet proloquium hoc: Creatura producta à Deo in ratione entis, L. C. 1. P. 1. n. 6.
 Deus non potest producere creaturam perfectissimam, aut imperfectissimam omnium possibilem, P. C. 14. p. 1. num. 2.
 Potest dari creatura permanens ab æterno existens, P. C. 19. p. 1. n. 1.
 Potuit dari creatura ab æterno successiue fluens, ibid. P. 4. num. 2.
 An possit dari creatura quæ semel producta non possit corrumpi à Deo, A. C. 7. P. 1. à n. 21. vsque ad 26.

D.

Definitio.

Quid sit? S. C. 2. P. 1. n. 1.
 Debet constare genere & differentia, vel horum vices habentibus, ibid.
 Non dicit integram propositionem sed tantum prædictum, ibid. n. 2.
 Definitio alia nominis, alia rei, ibid. n. 3.
 Definitio nominis potius interpretatio, quam definitio dicenda erat, ibid.
 Definitio, alia essentialis, alia descriptiua, alia causalis, ibid. num. 5.
 Quid sit definitio essentialis, ibid.
 Quid descriptiua, ibid. n. 6.
 Quid causalis, & quomodo ab aliis differat, ibid. n. 7.
 Definitionis præcepta, ibid. à n. 8. vsque ad 14.
 Quomodo indiuidua speciei definitione definiuntur, ibid. n. 9.
 Per quod genus, & per quam differentiam possit tradi definitio, ibid. n. 13.
 Per quæ conuenientiis tradatur, ibid. n. 14.
 Quomodo definitio per seipsam definiatur, ibid. n. 15.
 Definitio formalis non debet clarius definito cognosci, ibid.

Demonstratio.

Quid sit? S. L. C. 10. P. 1. n. 1. & 2.
 An syllogismus Theologicus sit demonstratio, ibid. n. 2.
 An demonstratio adæquatè diuidatur in *propter quid*, & *quia*, ibid. n. 3.
 Demonstratio quædam perfecta, alia perfectissima, ibid. n. 4.
 Demonstratio per causam inadæquatam cum effectu con nexa est vera demonstratio, ibid. n. 5.
 Demonstratio *quia* & *propter quid* specie differunt, ibidem num. 6.
 Quæ propositiones sint viles ad demonstrationem *quia* & *propter quid* & quibus vtraque constare debeat, ibid. P. 4. n. 2. & seqq.
 An omnis demonstratio debeat constare principiis propriis, ibid. n. 7. & 8.
 An demonstratio necessariò constet propositionibus per se notis, ibid. P. 5. n. 7.
 An demonstratio debeat constare principiis vniuersalibus, ibid. p. 6. n. 1. & seqq.
 An debeat constare principiis necessariis & æternæ veritatis, ibid. n. 5.
 An principiis secundum quod ipsum, ibid. n. 7. & 8. *Definitio.*
 Vide *Raritas*.

Dentes.

Dentes animantur. A. C. 1. P. 4. n. 12.

Dependens.

Triplex Dependens à priori, & à posteriori, & à comitante explicatur, P. C. 2. P. 7. n. 2.
 Impugnatio dependentiæ à posteriori, ibid. n. 6.
 Assignantur varij modi quibus possit defendi, ibid. à n. 7. vsque ad 12.

Defectus.

INDEX RERVM.

Descensus: Vide Ascensum.

Desiderium: Vide Intentionem.

Deus.

Quid importet prologium illud: *Deus potest producere creaturam in ratione entis.* L. C. p. 1. n. 6.

Dei concursus & influxus in creaturas & harum ab ipso dependentia. Vide *causa prima*.

Dei Omnipotentia vide *Omnipotentia*.

Differentia.

Differentia communis, propria, & propriissima non vniocē conueniunt secundum munus faciendi differre. L. C. 6. p. 1. n. 2.

Munus istud propriissimæ tantum simpliciter conuenit. ibidem.

Differentia conuenientiam supponit, in quo à diuersitate discrepat. ibid. p. 2. n. 1.

Quid sit actus differendi, seu faciendi differre. ibidem. n. 2. & 3.

Quid sit speciem ex genere, & differentia constitui. ibid. n. 4.

Differentia formaliter, vt differentia genus intrinsecè non contrahit, sed tantum extrinsecè. ibid. n. 8. & 9.

An differentia suscipiat magis, & minus. ibid. p. 3. n. 1.

An sumatur à forma. ibid. n. 2.

An differentia infima, & subalterna sint eiusdem rationis? ibid. n. 3.

An possit esse differentia infima constituta ex duabus inaequatis inter se distinctis. ibid. n. 4.

An differentia sit perfectior genere? ibid. n. 7.

Explicatur diuisio differentie in contrariam generis, & constitutiuam speciei. ibid. n. 8.

Explicatur diuisio differentie in inseparabilem, & separabilem. ibid. n. 9.

Differentia, vt predicabilis desumitur. ibid. p. 4. n. 1. & 2.

Talis constituitur per ordinem ad inferiora speciei, quam constituit ibid. n. 4.

An differentie essentialiter oppositæ debeant esse perfectione inaequales. A. C. 1. p. 8. n. 47.

Differentia inferior non includitur formaliter in genere, neque in alia superiori differentia. M. C. 1. p. 4. n. 11.

Dilemma.

Dilemma quid sit? S. C. 2. p. 2. n. 2.

Continet duos syllogismos. S. C. 4. p. 2. n. 1.

Diminutio: Vide Augmentatio.

Diminutio termini.

Quid sit. S. G. 1. p. 7. n. 7.

Inter terminum diminutum, & non diminutum non fit illatio. ibid.

Quid sit. L. C. 9. p. 1. n. 1.

Quidam formalis, alius obiectiuus. ibid. n. 2.

An discursus essentialiter includat duplicem præmissam, & triplicem propositionem. ibid. n. 3.

An discursus non solum conclusionem, sed etiam præmissas formaliter importet. ibid. n. 5.

An discursus adequatè diuidatur in *propter quid*, & *quia*, siue à priori, & à posteriori. ibid. n. 7.

An discursus, & syllogismus in alio differant. ibid. n. 8. & seqq.

Quæ sint præcognoscenda ante totum discursum. ibid. p. 6. per totum.

Vide Conclusio, & Præmissæ.

Dispositio.

An dispositiones debeant recipi in subiecto formæ ad quam disponunt. P. C. 1. p. 2. n. 7.

Dispositiones receptæ in composito nullo modo possunt ad formam disponere. G. C. 1. p. 3. n. 8.

Dispositiones iam præteritæ non possunt materiam determinare ad hanc formam recipiendam. ibid. n. 10. & 11.

Quantitas disponit materiam ad formam in genere causæ materialis. ibid. p. 4. n. 3.

Omnes dispositiones per se ipsas exigunt productionem formæ. ibid. n. 4.

Dispositiones tantum influunt in formam, dum hæc à Deo intuitu illarum producit vel conseruatur. ibid. n. 5.

Dispositiones dum actu non influunt in formam possunt ab illa dependere, secus dum influunt. ibid. n. 7.

Forma non dependet in conseruari dispositionibus à quantitate distinctis. ibid. n. 8.

Ad introductionem huius formæ substantialis supponitur

Franc. de Omeo, Philosoph. Tom. II.

ex parte materiæ carentia dispositionum ad oppositam ibid. n. 10.

In quo genere dispositiones sint priores forma. ibid. n. 14.

An non solum immediatè, sed etiam mediatè. ibid.

Distantia.

Inter esse rei creatæ & non esse illius non est infinita distantia. P. C. 13. p. 4. n. 5.

Quid sit distantia localis. P. C. 15. p. 2. n. 5.

Vide Approximatio.

Distinctio.

An distinctio inter extrema dicat vtriusque existentiam. M. C. 4. p. 1. n. 2.

An distinctio inter extrema positua dicat aliquid negatiuum. ibid. n. 3.

Quomodo distinguantur in ente esse vnum, & esse distinctum. ibid. n. 4.

Quæ distinctio sit passio entis. ibid. n. 5. & 6.

An sit oppositio inter vnitatem, & distinctionem. ibid. n. 11.

An sit ordo prioris, & posterioris. ibid. n. 8.

Distinctio absoluta prior est distinctione respectiua. ibid.

Distinctio absoluta adequatè identificata cum fundamentum, respectiua terminum inuoluit. ibid. n. 10.

Exactè explicatur distinctio formalis media quam Scotistæ propugnant, & horum in hac re cum Thomistis dissensio. ibid. P. 2. à n. 1. vsque ad 7.

Impugnatur prædicta distinctio. ibid. n. 11. & seqq.

Explicatur Scotistarum sententia circa distinctionem graduum Metaphysicorum eiusdem entitatis. ib. P. 3. n. 3.

Differentia indiuidualis ante intellectus operationem nulla ratione distinguitur à ratione specifica. ibid. n. 5.

Prædicata superiora, quæ in eodem indiuiduo reperiuntur ante intellectus operationem nullam inter se distinctionem fortiuntur. ibid. n. 8.

Explicatur natura distinctionis virtualis. ibid. p. 4. n. 1. & 2.

Distinctionis virtualis nomen opportunè impositum est conceptui per illud significato. ibid. n. 3.

Conceptum, significatum nomine distinctionis virtualis in Deo esse admittendum certum est. ibid. n. 7. & 8.

An utilis sit ad diuina mysteria explicanda, & illorum difficultas componendas. ibid. n. 9. 10. & 11.

Conceptus distinctionis virtualis in creaturis relegandus est in ordine ad prædicata physica. ibid. à n. 12. vsque ad 18.

Item in ordine ad prædicata intentionalia ibid. à n. 19. vsque ad 25.

Separatio non mutua signum est modalis distinctionis. ibid. p. 5. n. 5.

Quid sit distinctio rationis ratiocinantis, & ratiocinatæ. ibid. p. 7. n. 1.

Ad distinctionem rationis reperitur fundamentum, non solum in nostro modo concipiendi sed etiam in ipsis rebus. ibid. p. 8. n. 3. & seqq.

Diuisio.

Quid sit? S. C. 2. p. 2. n. 1.

Quædam subiecti in accidentia, alia generis in species, alia totius in partes. ibid. n. 2.

Diuisio subiecti in accidentia proprii diceretur subiecti per accidentia. ibid. n. 4.

Diuisio generis per differentias essentialiter oppositas ad diuisionem subiecti in accidentia, seu per accidentia reducitur. ibid. n. 5.

Quomodo per diuisionem inuestigetur rei definitio. ibid. n. 6.

Quomodo diuisio à definitione differat. ibid. n. 7.

Præcepta rectæ diuisionis ibid. n. 8.

Diuisio nominis propriè diuisio non est ibid. n. 9.

Diuisio dicit non esse vniuersalis, & extrema positua, quæ superfluit. M. C. 3. p. 1. n. 26.

Non esse diuisionis aliquando in negatiuo, aliquando in positiuo consistit. ibid.

Quid sit negationis diuisio. ibid. n. 44.

Duratio.

Res non dicitur durare cum primò incipit. P. C. 16. p. 1. n. 1.

Duratio, & inceptio extrinsecè tantum differunt sicuti productio, & conseruatio. ibid.

An successiua durare dici debeant. ibid.

Referuntur variz sententiæ circa durationis naturam. ibid. à n. 2. vsque ad 5.

Duratio non consistit in negatione, neque in ratione mensuræ. ibid. n. 2.

Reiicitur sententia, quæ durationem superadditam, siue

I i 2 successiuam,

INDEX RERVM.

successiuam, siue permanentem constituit. *ibid.* à n.6. vsque ad 13.
 Specialiter impugnatur sententia, quæ durationem in actione constituit. *ibid.* n.14.
 Duratio nihil addit supra entitatem rei, præter connotationem ad tempus actu, vel potentia existens. *ibid.* à n. 16. vsque ad 19.
 Diuisiones durationis. *ibid.* P.2.n.1.
 An possit entitas existere absque vlla duratione. *ibid.* n.3.
 Quibus entitatibus conueniat propria duratio. *ibid.* n.4.
 An possit dari creatura ita essentialiter durans vt semel producta non possit corrumpi à Deo. A.C.7.P.1. à n.21. vsque ad 26.
 An Duratio superaddita modus esset vel res. M. C.4. P.6. num.3.

E.

Effectus.

AN effectus dependeat per se à causa remota & quomodo hæc in illum insuat. P.C.7.P.5. per totum.
 An idem effectus possit dependere diuim à duplici causa. *ibid.* P.6. per totum.
 An possit simul dependere à duplici causa adæquata. *ibid.* P.7. n.3.
 An possit diuinitus à duplici causa adæquata efficienti simul, & duplici materiali seu per duplicem causalitatem adæquatam dependere. *ibid.* n.6.
 Cur hæc duplex causalitatis naturaliter non possit contingere. *ibid.* n.7. & seqq.
 Vt effectus sit in duplici loco sufficit in altero esse applicatum principio, & actioni, à quibus dependet. P.C.15.P.10. num.11.
 Efficiens, vide causa efficiens.

Electio.

Definitur electio. A.C.11.P.1.n.8.
 Supponit consultationem, & consilium intellectus. *ibid.*
 An circa medium vnico propriè deur electio. *ibid.* n.9.
 Obiectum electionis debet esse aliquid, quod à nobis fieri possit. *ibid.*
 Omnis electio formalis respicit motuum intentionis, saltem vt obiectum quod. *ibid.* P.2.n.9.
 Potest etiam illum respicere, vt obiectum quod. *ibid.* n.13.
 Si voluntati cum primò finis proponitur, proponatur media cum omni conuenientia, quam habent, eodem actu feretur in finem, & media propter finem, qui rationem intentionis, & electionis obtinebit. *ibid.* n.14.
 Idem contingit cum media simul cum fine proponantur, etiam si prius intentio finis ab electione distincta præcesserit. *ibid.* n.19.
 Non potest finis esse obiectum, quo media amentur per electionem, quin sit obiectum quod respectu eiusdem actus. *ibid.* n.2.
 Supposita intentione efficaci electio medij vnici vel vnus sub disunctione si plura occurrant necessaria est. *ibid.* P.3.n.2. & seqq.
 Vnde oriatur hæc necessitas electionis. *ibid.* n.6.
 Prædicta electio necessaria non est donec urgeat finis executio secundum intentionis decretum. *ibid.*
 An in sententia quæ asserit omnem electionem habere secum identificaram intentionem actus qui simul est intentio & electio, quem intentio sola præcesserit, coniungatur cum intentione præcedenti & ab illa necessitatem trahat. *ibid.* à num. 11. vsque ad 15.
 Electio supponens intentionem efficacem facta in instanti in quo urgeat executio finis, libera non est, etiam si in præcedentibus potuerit libera elici. *ibid.* P.4.n.2. & seqq.
 Electio facta ante instans in quo urgeat executio finis libera est, etiam si intentionem efficacem supponat. *ibid.* P.5.n.1. & seqq.
 Voluntas ex duobus medijs non debet eligere quod materialiter, hoc est, in se, vel in ordine ad alios fines, melius est. *ibid.* P.6.n.6.
 Potest voluntas è duobus medijs æqualibus æqualiter propositis quod maluerit eligere. *ibid.* n.7.
 Potest etiam eligere minus vtile, vtiliore relicto. *ibid.* n.8.
 Intentio physice non influunt electionem sed tantum determinatiue. *ibid.* P.7.n.1. & seqq.

Elementa

Definiuntur elementa. G.C.8.P.1.n.2. & 4.
 Quomodo mixta in elementa resoluantur. *ibid.* n.3.

INDEX RERVM.

Quot sint elementa. *ibid.* n.5.6. & 7.
 Situs elementorum designantur. *ibid.* P.2. per totum.
 Formæ elementorum non manent formaliter in mixto. *ibid.* P.4.n.3. & seqq.
 Quo sensu dicantur elementorum formæ in mixto permanere. *ibid.* n.13.
 Quæ elementa symbola dicantur. *ibid.* P.6.n.6.
 Elementa non habent duplicem qualitatem in summo, sed vnā in summo & alteram prope summum. *ibid.* n.9.
 Elementa non habent qualitatem intentionem prope summum contraria admixtam. *ibid.* n.9, 10.
 Eleuatio Potentiæ obediētiæ. Vide Potentiā obediētiā.
 Emanatio.
 Quid sit simplex emanatio. A.C.2.P.1.n.12.
 An simplex emanatio sit propria actio. *ibid.* n.14. & 15.
 An simplex emanatio distinguatur à termino. *ibid.* n.17.

Ens.

Quid importet proloquium illud: Deus producit creaturam in ratione entis? L.C.1.P.1.n.3.
 Ens transcendit vltimas differentias. *ibid.* P.4.n.5. & 6.
 Datur vnus conceptus communis omni enti reali. *ibid.* P.5. n.2. & seqq.
 Ens non est analogum propter dependentiam. *ibid.* P.6. per totum.
 Neque propter transcendentiam. *ibid.* P.7.n.10.
 Ens vniocè dicitur de Deo & creaturis, substantia & accidenti. *ibid.* P.8.n.1. & seqq.

Ens rationis.

Ens rationis non est obiectum Logicæ. L.C.2.P.1.n.38.
 Non dari ens rationis quod non cognoscatur contra nullo ostenditur. L.C.3.P.4.n.15. & 16.
 Explicatur definitio entis rationis. M.C.12.P.1.n.2.
 An essentia entis rationis sit actu cognosci, vel posse cognosci. *ibid.* n.3. & 4.
 An obiectum tantum possibile quod secundum existentiam terminat cognitionem, sit ens rationis. *ibid.* num.5. & seqq.
 Dicitur nequit ens rationis consistere in aggregato rerum incoexistibilium quarum qualibet possit existere, sed necessariò importat aliquid fictum ex parte obiecti. *ibid.* P.3. per totum.
 Explicatur diuisio entis rationis, in ens rationis ratiocinantis & ratiocinatus. *ibid.* P.3. per totum.
 Assignantur quædam communia fundamenta ad omne ens rationis cognoscendum, & alia non omnibus communia. *ibid.* n.3. & 4.
 Nonnullæ differentię assignantur inter fundamenta prædicta. *ibid.* n.5. & 6.
 Dantur negationes rationis, seu entia rationis negatiua. *ibid.* P.4.n.2.
 Negationes & priuationes quæ de facto dantur etiam instar rerum posituarum apprehendantur, entia rationis non sunt. *ibid.* n.3.
 Erunt entia rationis, si apprehendantur vt entitates posituæ. *ibid.* n.4.
 Potest dari substantia & quantitas fictæ, & sic per omnia prædicamenta ens rationis vagari. *ibid.* n.8.
 Quomodo subsistere potest diuisio entis rationis in priuationem, negationem, & relationem. *ibid.* n.7. & 9.
 Nulla denominatio extrinseca procedens à forma reali etiam intentionali est eas rationis. *ibid.* P.5. n.3.
 Ens rationis non fit per sensus externos. *ibid.* P.6.n.4.
 Neque per appetitum sensituum, aut rationalem. *ibid.* num.7.
 Ens rationis fieri potest per apprehensionem etiam simplicem. *ibid.* n.8.
 Semper fit per cognitionem quæ supponat aliam, non verbò strictè reflexiuam. *ibid.* n.9.
 Ens rationis fit per actum iudicij & discursus. *ibid.* n.12.
 Fit etiam per dissensum chimeræ. *ibid.* n.13.
 Eo ipso quod Deus cognoscat cognitionem creatam terminatam ad ens rationis, cognoscit ens rationis ad quod terminatur. *ibid.* P.7.n.5.
 Deus cognoscit ens rationis independentè ab intellectu creato. *ibid.* n.8.
 An Deus faciat entia rationis. *ibid.* n.9. & seqq.
 Essentia vide Existentia.
 Euidencia.
 Euidenti à certitudine distinguitur. L.C.10.P.2.n.2.
 Quid sit? *ibid.* n.2. & 3.

Non

INDEX RERV M.

Actus fidei & opinionis evidentiā non habent, ibid. n. 4.
Evidentiā cum formidine non componitur, ibid.
Evidentiā triplex est, Moralis, Physica, & Metaphysica, ibid. n. 6.
Omnium maxima est Metaphysica, media Physica, Moralis infima, ibid. n. 7.

Exemplar.

Quid sit exemplar, P. C. 11. p. 3. n. 1.
Aliud internum aliud externum, ibid. n. 2.
Quod exemplar artifex imitari intendat, ibid. n. 2. & 6.
An ratio exemplaris in cognitione, vel in obiecto consistat, ibid. n. 4. & seqq.
Tum perfectē operatur artifex iuxta exemplar, cum idem numero opus quod concipit executioni mandat, ibid. n. 4.
Ad quod genus causæ reducatur exemplar, ibid. n. 10.
Causalitas exemplaris assignatur, ibid. n. 11.

Existentia.

Existentia causæ necessariō requiritur ad operationem, P. C. 7. p. 4. n. 1.
An requiratur ex parte actus primi, & an vt ratio formalis agendi, vel vt conditio, ibid. n. 8. & seqq.
Existentia iam producta non distinguitur, neque physice identificatur propriē loquendo cum essentia purē possibili, neque eadem ratione formali existentia vt purē possibili & modo quo præcessit per totam æternitatem, M. C. 2. p. 2. n. 4.
Essentia actualis seu res existens non dicit existentiam physice superadditam essentia, ibid. n. 6.
Essentia actualis formaliter actualis neque ex parte actus neque ex parte obiecti distinguitur ab existentia, ibid. p. 3. n. 4.
Essentia actualis, & ipsa formalis existentia non distinguitur formaliter ex parte obiecti ab essentia possibili, ibid. n. 5.
Quomodo distinguitur obiectum scientiæ visionis terminatæ ad existentiam, & simplicis intelligentiæ terminatæ ad possibilitatem rei, ibid. p. 4. per totum.
An existentia perfectior sit essentia, ibid. p. 5. n. 1.
An existentia substantia sit, accidentisve, ibid. n. 2. & 3.
An essentia, & existentia ab eisdem principiis & per eandem actionem producantur, ibid. n. 4.
An possibilitati & existentia rei detur ratio communis, ibid. n. 5.
An detur compositio Physica inter essentiam & existentiam, ibid. n. 6.
An existentia compositionem Metaphysicam includat, & formaliter diuisibiliter, aut indiuisibiliter essentiam afficiat, ibid. n. 8. & 9.
An si daretur existentia superaddita modus esset, vel res, M. C. 4. p. 6. n. 9.

Expellere, expulsio.

Expulsio formæ impossibilis, est effectus secundarius formæ informantis, P. C. 8. p. 3. n. 4.
Forma expellens aliam non intendit non esse formæ expulsa secundum se, ibid. n. 5.
Terminus per se expulsionis est forma vt informans, etiam si non inhæreat, neque informationem habeat inhærentem, ibid. n. 6.
Est etiam terminus expulsionis forma vt inhærens informatione seclusa, ibid. n. 7.
Forma secundum se non est principium expulsionis sed vt informans, ibid. n. 9.
Forma vt inhærens informatione seclusa est principium expulsionis formæ vt inhærentis & vt informantis, ibid. n. 10.
Principium exigens producere formam aliud expultricem eiusdem expulsionem immediatē exigit, ibid. n. 11.
An negatio dispositionum sit principium ex quo possit inferri formæ expulsio, ibid. n. 12.
Expulsio formæ de facto procedit ab omnibus principiis quæ in actu primo illam possunt inducere, etiam si in his sit ordo prioris & posterioris, ibid. n. 13. & 14.
Expulsio formæ negatiuæ non distinguitur ab informatione habitus, ibid. n. 15.
Quā ratione vna forma aliam expellat, ibid. n. 16.
Quæ sit causalitas formæ expultricis respectu expulsa, ibid.
Assignatur causalitas aliorum principiorum expellentium, ibid. n. 17. & 18.

Francisc. de Quiddo, Philosoph. Tom. 11.

F.

Facultas.

Quid sit habitus qui facultas dicitur? L. C. 10. P. 5. num. 1.

Falsitas, Falsum.

Falsum vero transcendentali oppositum est id quod non est, & probabiliter fundat cognitionem sui. M. C. 3. P. 3. n. 3.
Desumitur semper in ordine ad intellectum qui decipi potest, ibid. n. 4.
Non desumitur per ordinem ad apprehensionem incomplexam, sed ad complexam, ibid. n. 7.
Non omnis propositio falsa fundat obiectum falsum, ibid. num. 8.
Cur falsum non sit passio entis sicut verum, ibid. n. 9.
Ex duobus entibus quorum vnum apparet instar alterius quod imperfectius est falsum dicitur, ibid. n. 10.
Falsitas propositionis, vide Veritas.

Fides.

Differt à reliquis scientiis ex obiecto formali specificante actus, L. C. 1. P. 3. n. 20.
Quomodo actus fidei diuinæ certitudinem ex obiecto desumit, L. C. 10. p. 3. n. 7.
Potest idem actus habere rationem scientiæ seu opinionis, & fidei diuinæ circa duo obiecta materialia, & etiam circa idem materiale obiectum, A. C. 5. P. 3. à n. 14 vsque ad 15.
Potest idem actus esse fidei diuinæ & fidei humanæ circa idem obiectum, ibid. n. 18.
Potest actus fidei diuinæ componi cum actu scientiæ abstractiue, opinionis, & fidei humanæ circa idem obiectum, ibid. n. 19.
Non potest idem actus esse intuitiuus & actus fidei, ibid. num. 20.
Ex natura rei potest componi actus fidei cum actu scientiæ intuitiue de eodem obiecto, ibid. n. 21.

Figura.

Figura est duplex, alia physica, alia Mathematica. M. C. 8. P. 2. n. 10.
Figura Mathematica ex vi cuius corpus constituitur triangulare, vel rotundum, non distinguitur à præsentia, ibid.
Figura physica ex vi cuius pars corporis dicitur manus vel caput consistit in vnione partium cum hoc ordine vnitarum, ibid. n. 11.

Filius.

Cur filij nomen tantum sensitiuis tribuatur, G. C. 2. P. 6. num. 1.
Cur secunda persona Trinitatis, & non Tertia filius dicatur, ibid. n. 6. & seqq.

Finis.

Quid sit finis, seu finalis causa, P. C. 11. p. 1. n. 1.
Explicatur finis cuius, & finis qui, ibid. n. 2.
Ex utroque sit finalis causa adæquata, ibid.
Finis cuius constatur ex fine qui & fine quo, ibid. n. 3.
Finis non vltimus seu intermedius propriē non est finis, ibid. n. 4.
Cognitio non est ratio formalis finis, ibid. p. 2. n. 2.
Cognitio reflexe cognita potest habere rationem formalem finis, ibid. n. 3.
Vide Intentio & Electio.

Femina.

An foemina semen emittant, G. C. 2. p. 7. n. 4.
Quomodo harum semen conducatur ad generationem, ibid. num. 5.
An foemina immediatē concurrant actiue ad generationem, ibid. n. 6.
Quanto tempore foemina prolem in vtero gestant, ibid. num. 10.

Fetus.

Quæ partes Fetus prius informantur, G. C. 2. p. 7. n. 2.
Quo tempore formetur, ibid. n. 5.
Quanto tempore in vtero Matris feratur, ibid. n. 10.

Forma.

Statuitur existentia formæ substantialis, P. C. 3. p. 1. n. 1. & seqq.
Referuntur variae sententiæ circa multiplicationem formarum in eadem materia, ibid. p. 2. n. 2.
Non multiplicantur formæ propter diuersas formalitates compositi, ibid. n. 4.

INDEX RERVM.

An forma cadaueris sit specialis forma, ibid. n. 8.
 Forma proprietatis adhuc in homine admittenda non est, ibid. n. 10.
 In viuientibus quæ de facto dantur plures animæ, aut plures formæ substantiales non existunt. ibid. n. 14.
 Idem dicendum est de quibuscumque aliis compositis. ibid. num. 17.
 An possit dari compositum cui duplex forma substantialis partialis contingat. ibid. n. 18. & seqq.
 Conceptus quidditatiuus formæ substantialis explicatur. ibid. P. 3. per tot.
 Explicatur conceptus communis formæ substantialis & accidentalis. ibid. n. 5.
 Formæ neque secundum se totas, neque secundum aliquid sui præcedunt in materia ex qua educuntur. ibid. P. 4. num. 2. & 3.
 Formæ materiales non dependent à materia tanquam à cõditione, sed tanquã à vera causa. ibid. à n. 6. vsque ad. 11.
 Efficaciter probatur eadem formas educi ex materia. ibid. n. 9.
 Potest forma diuisibilis integraliter educi ex subiecto indiuisibili. P. C. 5. n. 13.
 An productio formæ sit generatio G. C. 2. P. 1. n. 12.
 An generatio formæ differat à generatione totius. ibid.
 An forma & vnus producantur per eandem actionem. ibid. P. 3. n. 2. & 10. & 11.
 Forma materialis neque inadæquatè potest educi ex subiecto spiritali. A. C. 3. P. 1. n. 15.
 Circa simultaneam informationem & inhaesionem formarum: Vide causa materialis.
Formido, Formidolosus actus.
 Actus deductus ex premissis scientificis & opinatiuis respectu eiusdem materialis obiecti erit tantum euidens, & non formidolosus. A. C. 5. P. 3. n. 7.
 Actus deductus ex principiis opinatiuis circa vnum materiale obiectum, & scientificis circa aliud erit formaliter euidens & formidolosus ibid. n. 14. & 15.
Frigus.
 Frigus est qualitas postiuua substantiæ superaddita. G. C. 8. p. 5. num. 2.
 Habet virtutem actiuam producendi effectum sibi similem. ibid.
 Frigiditatis definitio. ibid. n. 8.
Futura.
 Futura in tempore non sunt ab æterno præsentia in æternitate. A. C. 1. P. 1. n. 3. & seqq.
 Futura libera absoluta veritatem determinatam, aut determinatam falsitatem habent, ex vi cuius possunt independenter à decreto præsentie propositionem veram falsamve constituere. ibid. n. 15. & seqq.
 Futura conditionata: Vide conditionata.
 G.
Generans.
 Quid sit operari in virtute generantis. A. C. 2. P. 1. n. 12.
Generatio.
 Quot sint principia generationis. P. C. 1. P. 2. n. 5.
 Generatio dicitur dependentia à subiecto tanquam à vera causa materiali. P. C. 3. P. 4. n. 7. & 8.
 Non possunt dari infinitæ generationes per naturalem propagationem successiuè fluentes. P. C. 19. P. 2. n. 2.
 In generatione substantiali non fit resolutio vsque ad materiam primam. G. C. 1. P. 3. per totum.
 Quid sit generatio substantialis. G. C. 2. P. 1. n. 1. & 11.
 Accidentaliter illi ratio mutationis contingit. ibid. num. 1. & seqq.
 Non omnes generationes quæ modo contingunt, mutationes sunt. ibid. n. 8.
 An totum genitum dici possit casu quo crearetur vnio, & generaretur forma. ibid. n. 13.
 An productio formæ sit generatio. ibid. n. 12.
 An generatio formæ differat à generatione totius. ibid.
 Generatio realiter distinguitur ab alteratione. ibid. P. 2. per totum.
 Quor actiones intercedant in generatione substantiali. ibid. P. 3. n. 1.
 Generatio vt productio est respicit tanquam terminum formalem vnionem. ibid. P. 4. n. 6.
 Vt industrius est respicit tanquam terminum formalem formam compositi. ibid.

Vt communicatio est, respicit eandem formam tanquam formalem terminum. ibid.
 Adducitur & explicatur generatio viuientium. ibid. P. 4. per totum.
 Dispositiones receptæ in genante non conducunt ad generationem. ibid. P. 7. n. 1.
 Quid dicendum sit iuxta aliorum sententias. ibid. n. 1. & 3.
Genus.
 Quid sit genus. L. C. 4. P. 1. n. 1. & 11.
 Definitur per genus & differentiam. ibid. n. 2.
 Id quod essentialiter est genus potest accidentaliter species denominari. ibid. n. 3.
 Quid sit genus prædicari in eo quod quid, vbi quid prædicare in quale, & in quale quid. ibid. n. 7. & seqq.
 Generis definitione explicatur concretum ex natura & secunda intentione constitutum. ibid. n. 13. & seqq.
 Genus vt genus non est actu totum compositum. ibid. P. 2. num. 1.
 Vt genus est totum potentiale, & pars potèntialis. ibid. n. 2.
 Non prædicatur vt genus, neque vt totum potentiale, neque vt pars potentialis. ibid. n. 3.
 Genus per prædicationem constituitur pars componens speciem de qua prædicatur. ibid. n. 4.
 Quo sensu possit dici genus prædicari vt totum potentiale, vt pars potentialis, & vt pars actualis. ibid. n. 5.
 Quo sensu dicitur prædicari vt totum actuale. ibid. n. 6.
 Ratio partis materialis non nisi à pluribus differentibus specie potest abstrahi. ibid. P. 3. n. 2.
 Si tamen abstrahi posset à pluribus tantum numero differentibus, genus non requireret plures species. ibid.
 Genus simul abstractum ab indiuiduis plurium specierum in ordine ad indiuidua vnius tantum speciei retinet rationem generis. ibid. n. 6.
 Natura generica immediatè prædicatur de indiuiduis incompletis, non vt genus sed vt species. ibid. P. 4. n. 3.
 Genus potest prædicari immediatè de indiuiduis. ibid. n. 10.
 Potest etiam prædicari de indiuiduis media specie, & de specie mediis indiuiduis. ibid.
 An eodem respectu genus, & species, & indiuidua attingant. ibid. n. 15.
 Quid sit genus contrahi ad species. L. C. 6. P. 2. n. 2.
 Per eundem actum quo contrahitur genus constituitur species. ibid. n. 7.
 Genus formaliter vt genus non contrahitur, neque speciem intrinsecè, sed tantum extrinsecè componit. ibid. num. 8. & 9.
 Genus diuidi dicitur contrahi ad plures species. ibid. n. 9.
 Diuisio generis per differentias, et si essentialiter oppositas est subiecti in accidentia. ibid. n. 11. & S. C. 2. P. 2. n. 5.
 An genus sumatur à materia. L. C. 6. P. 3. n. 2.
 An sit perfectius differentia. ibid. n. 7.
Grauitas, & Leuitas.
 Definiuntur grauitas & leuitas. G. C. 8. p. 7. n. 11.
 Grauitas & leuitas non identificantur cum substantia. ibid. n. 10.
 Non distinguuntur à primis qualitatibus permixtis. ibid. num. 13.
 Quomodo grauitas & leuitas à raritate & densitate dependant. ibid. n. 14.
 In sententia quæ grauitatem & leuitatem speciales qualitates constituit, non oriuntur immediatè à forma substantiali sed à primis qualitatibus. ibid. n. 15.
 Si grauitas & leuitas speciales sunt qualitates secundum naturam specificam distinguenda sunt. ibid. n. 16.
 Si grauitas & leuitas speciales sunt qualitates certò definiti non poterit an se mutuo expellant. ibid. n. 19.
 Primarius effectus grauitatis & leuitatis est motus corporis cui insunt, secundarius verò, impulsus impressus corpori contiguo. ibid. n. 25.
 Grauitas, sicut & leuitas, quædam est innata subiecto, alia violenta. ibid. n. 26.
 Grauitas innata subiecto, idem tene de leuitate, illius passio dicitur, non violenta. ibid.
 Grauitas & leuitas prædicata sunt absoluta non respectiua. ibid. n. 27.
Gustus.
 Obiectum gustus est sapor. A. C. 4. p. 1. n. 17.
 Gustus residet in culpe lingua, necnon in eius radice, seu in palato. ibid.
 Distinguitur à tactu. ibid. n. 19.

INDEX RERV M.

Gustus non sentit saporem sibi connaturalem aut diuturnum, secus indebitum etsi receptum in proprio organo. *ibid.* n. 31.

H.

Habitus naturalis.

Dicitur habitus in intellectum, scientiam, sapientiam, prudentiam, & artem, L.C. 1. P. 5. n. 1.
In hac diuisione nomine habitus facultas, erroris habitus, & fidei humanæ, aut opinionis non intelliguntur sed tantum virtus. *ibid.*
Habitus actiuus & factiuus quomodo differant, *ibid.* n. 12. & 14.
Habitus naturalis non datur ad simpliciter, sed ad facilius operandum, A.C. 14. p. 1. n. 2. & p. 5. n. 14.
Multiplicantur non solum ratione diuersorum motiuorum, sed diuersarum materiarum, *ibid.* p. 1. n. 3.
Non datur habitus in potentia locomotiuæ, *ibid.* p. 2. n. 3.
Neque in externis sensibus, *ibid.* n. 4.
Internus sensus non indiget habitu distincto ab speciebus ut facile suos exerceat actus, *ibid.* n. 7. & 9.
Non datur in intellectu habitus ab speciebus distincti, *ibid.* n. 10.
Explicatur modus quo posset defendi non dari in voluntate habitus ab speciebus distinctos à cognitione & habitibus, *ibid.* p. 3. à n. 8. vsque ad 22.
Secundum hanc sententiam habitus consistit in facilitate radicali & non in formalis, *ibid.* n. 27.
Potest etiam voluntas sine habitu habere facilitatem ad actum, *ibid.*
Potest etiam secundum eandem sententiam esse simul facilis & difficilis radicaliter & formaliter, licet non in summo gradu ad actus oppositos, *ibid.* n. 29.
Habitus acquisiti si speciales sunt qualitates, actiue influunt in actus, *ibid.* p. 4. n. 2.
Non possunt concurrere ad intensiorem actus quin ad ipsius substantiam concurrant, *ibid.* n. 8.
Habitus requisiti ex se sunt propensi & determinati ad productionem actuum, salua libertate voluntatis, *ibid.*
Habitus acquisitus necessariò requiritur ad substantiam actus in quem influunt, *ibid.* n. 14.
An potentia valeat intensiorem actum cum habitu quàm sine illo producere, *ibid.* n. 16.
An habitus possit concurrere ad actum illo intensiorem, *ibid.* n. 17.
Distinguntur habitus pro distinctione motiuorum, *ibid.*
Dantur in intellectu diuersi habitus pro diuersitate conclusionum in quas inclinant, etiam si illarum diuersitas tantum ex obiecto materiali proveniat, *ibid.* p. 5. n. 1.
An distinguendi sunt habitus voluntatis ex distinctione tantum materialis obiecti, *ibid.* n. 4.
An intensio habitus fiat per additionem gradus ad gradum, *ibid.* n. 5. & 6.
Habitus acquisitus producitur ab actibus, *ibid.* p. 6. n. 1.
Conservatur à Deo etiam si sit habitus vicius, *ibid.* n. 3.
An habitus producatur à primo actu, *ibid.* n. 4.
Si habitus speciales sunt qualitates, corrumpuntur vi mutue oppositionis, seu contrarietatis, *ibid.* n. 6.
Poterunt diuini contrarij habitus in eodem subiecto componi, *ibid.* n. 8.
Si tantum ratione attendere posset defendi habitus inclinantes in contrarios actus non esse impossibiles, *ibid.* n. 10. & 11.
Ad oppositionem habituum non requiritur oppositio ex motiuo formali actuum, sed sufficit secundum materiam obiecta, *ibid.* n. 14.
Quomodo corrumpantur habitus in opinione, quæ illos non distinguit à cognitione & speciebus, *ibidem.* n. 15. & seqq.
Si ad actus naturales dantur habitus acquisiti, qui speciales sint qualitates, dandæ etiam sunt similes habitu acquisiti ad facilitatem actuum supernaturalium, *ibid.* p. 7. n. 5.
Sufficit habitus acquisitus naturalis ad facilitatem actuum supernaturalium, *ibid.* n. 11.
Actus supernaturales producunt habitum acquisitum naturalem, *ibid.* n. 12.
Habitus practicus, & speculatiuus: Vide *Praxin.*

Habitus supernaturalis.

An habitus supernaturalis sit tota ratio agendi, P.C. 9. p. 6. num. 4.
Quid sit habitus supernaturalis, A.C. 14. p. 1. n. 1.
An simpliciter requiratur ad actus supernaturales, *ibid.* num. 2.
Idem simplex habitus infusus deseruit ad omnes actus qui ex eodem motiuo sunt in quacumque materia, *ibid.* n. 3. & p. 5. n. 1. & C. 15. p. 3. n. 1.
Habitus supernaturales intenduntur moraliter non solum propriis actibus, sed quocumque alio habente dignitatem ad gratiam & gloriam, A.C. 14. p. 1. n. 4.
An physicè intendatur propriis actibus, *ib.* p. 1. n. 4. & seqq.
Non repugnat dari ynum habitum infusum pro omnibus actibus supernaturalibus, A.C. 15. p. 3. n. 3.
Homo.
Non datur in homine forma corporeitatis distincta ab anima rationali, P.C. 3. p. 2. n. 10.
Quomodo homo anima spiritali gaudens, potius corporeus quam spiritalis dicatur, *ibid.* n. 10. & seqq.
Quomodo dicatur homo viuere vita corruptibili. P.C. 5. p. 2. n. 5. & 6.

Humiditas.

Humiditas est qualitas positiua à reliquis distincta substantiæ superaddita, G.C. 8. p. 5. n. 3.
Habet virtutem actiuam humectandi alia corpora, *ibid.* n. 5.
Humiditatis definitio, *ibid.* n. 9.

Ignis.

Datur ignis elementalis iuxta Lunæ concauum, G.C. 8. p. 2. n. 6. & 7.
Ignis in proprio centro non indiget pabulo, *ibid.* n. 9.
Cur elementalis ignis non videatur, *ibid.* n. 11.
Ignis est calidus in summo, & siccus propè summum, *ibid.* p. 6. n. 1. 6. & 7.

Illatio.

Duplex est illatio alia formalis, alia obiectiua, L.C. 9. p. 1. num. 1.
An assensus conclusionis supponat assensum de bonitate illationis, *ibid.* per tot.

Imago.

Quid in pictura ratio dicat imaginis? L.C. 8. p. 2. n. 9.

Immanens, Immanentia.

Operatio potest dici immanens ratione identitatis cum principio operanti, A.C. 2. p. 1. n. 4.
Operatio potest esse immanens ratione inhæsonis, vel ratione vnionis, *ibid.* n. 6.
Operatio immanentis potest esse ratione principij, vel ratione vtriusque, vel tantum ratione ipsius actionis, *ibid.* n. 7.
Immanens operatio alia est respectu eiusdem principij, alia respectu alterius compartis, *ibid.* n. 8.
Operatio immanens ratione compartis rursus multiplex est, *ibid.* n. 9. & 10.
Possunt in eadem actionem plures immanentie confluere, *ibid.* n. 11.
An immanentia nutritioni conueniat, & secundum quas partes, *ibid.* p. 3. n. 4. & seqq.
Actio qua arbor vnit sibi ramum abscissum, vel homo partem nasi, vel digiti omninò diuisam propriè immanens est, *ibid.* n. 11.
Nullus motus localis viuientium habet immanentiam per se ad vtilitatem requisitam, *ibid.* n. 14.

Immaterialis.

Specialis modus, quo à nonnullis explicatur cum dicitur ex illa inferri virtutem cognoscitiuam, A.C. 5. p. 6. n. 3.
An secundum prædictum modum rectè fiat prædicta illatio, *ibid.* n. 4.
Alius modus explicandi hanc immaterialitatem, *ibid.* n. 5.
An iuxta illum eadem illatio rectè fiat, *ibid.* n. 6.
Immaterialitas sumpta pro ratione spiritus, seu spiritalitatis non cōnectitur cum virtute cognoscitiua, *ib.* n. 8.

Imperium.

An imperium intellectus volitionem præcedat, A.C. 8. p. 9. per tot.
De ratione actus imperantis est influere in imperatū, & de ratione imperati ab imperatū procedere. A.C. 9. p. 1. n. 2.
Actus imperans, & imperatus non necessariò eundem finem respiciunt, *ibid.*
Quod imperium efficax voluntatis & quod inefficax appellatur, *ibid.* n. 3.

INDEX RERVM.

Statuitur imperium reflexum voluntatis in actum singula-
rem eiusdem potentie, ibid. n. 7. vsque ad 13.
Statuitur imperium inefficax respectu eorundem actuum.
ibid. à n. 14. vsque ad 22.
An actus quo voluntas diceret: volo elicere actum charita-
tis, vel Religionis possit alterum illorum imperare, ibid.
p. 2. n. 4. & 5.
Quomodo actus, quo dicit voluntas: volo elicere actum
virtutis possit peculiarem actum imperare: ibid. n. 9.
Quid de actu, quo diceret: volo implere totam legem: ibid.
num. 10.
In his omnibus imperiis quædam efficacia, alia inefficacia
reperiuntur, ibid. n. 12.
Non potest actus directus immediatè imperare alium di-
rectum, intrinsecè respicientem diuersum finem, ibid.
p. 3. n. 8.
Actus imperans ex se efficax libertatem adimit singulari
actui, quem respicit, A. C. 1. p. 4. n. 3.
Imperium efficax circa vnum è duobus actibus efficien-
dum destruit libertatem ad vtrumque simul omitten-
dum ibid. n. 13.
Qua libertate gaudeat determinatus actus, ortus ex hoc
imperio indeterminato, ibid.
Influxum actus imperantis in imperatum non consistere
in modo superaddito contra nonnullos Thomistas
ostenditur, ibid. p. 5. à n. 4. vsque ad 9.
Non consistit talis influxus in speciali actione, qua produ-
catur actus imperatus ibid. à n. 10. vsque ad 15.
Non consistit in euentu conditionato, neq; per hunc rectè
explicatur, ibid. à n. 16. vsque ad 28.
Influxus inde consistit in coexistentia actus imperantis po-
tentis influere in imperatum, & eiusdem actus imperati.
ibid. n. 29. & seqq.
Imperium inefficax influere non potest in actum non libe-
rè, seu ex quocumque capite necessariū, ibid. n. 29. & 54.
Si duo actus imperantes inefficaces, quorum quilibet suffi-
ciens sit influere in imperatum huic coexistant, eo ipso
in eundem influunt, vterque simul adæquatè, & illorum
quibet in adæquatè, neque aliter, diuinitus potest con-
tingere, ibid. n. 37. & seqq.
Positis duobus imperiis efficacibus coexistentibus actui
imperato, illorum quodlibet necessariò influunt adæquatè
in imperatum, ibid. n. 52.
Posito imperio ex se efficaci, vel physica prædeterminatio-
ne imperium inefficax influere nequit, ibid. n. 54.
Impulsus.
Impulsus non potest mouere corpus, in quo recipitur, cum
primo producit ab agente creato, P. C. 18. p. 4. n. 1.
Dum corpus mouet conservari nequit ab agente extrinse-
co creato, ibid. n. 12.
Proiecta mouentur medio impulsu. P. C. 20. p. 1. n. 2. & seqq.
Motus vctionis non fit medio impulsu, ibid. n. 6.
Impulsus distinguitur à gravitate, & leuitate, ibid. n. 8.
Qui impulsus inter se distinguantur, ibid.
Viuentia non se mouent medio impulsu, ibid. p. 1. n. 2.
Si potentie superadditæ admittantur, non eadem poten-
tia, qua viuens seipsum mouet, producit impulsu in
alio corpore, ibid.
Corpus immortum dummodo se mouere intendat impul-
sum in alio valet producere, ibid. n. 2.
Impulsus contrario caret, ibid. à n. 3. vsque ad 7.
Corrumpitur ex eo quod tantum petat per determinatum
tempus durare, ibid. n. 8.
Motus directus resiliencie tantum prouenit ab impulsu ob-
sistentis, ibid. p. 4. n. 2.
Motus obliquus resiliencie prouenit ab impulsu obsisten-
tis, & proicientis, ibid. n. 3. & 4.
Indiuiduatio.
Voluntas creata non se determinat ad indiuiduationem
suorum actuum, P. C. 10. p. 2. n. 5.
Etiam si voluntati per cognitionem proponerentur indiui-
duationes suorum actuum non posset se ad omnes de-
terminare, neque ad aliquem nisi medio alio actu impe-
rante, ibid. n. 5.
Cur voluntas valeat se determinare quoad specificatio-
nem actuum, & non quoad indiuiduationem, ibidem,
num. 6.
Determinatio actuum quoad indiuiduationem danda est
causæ primæ: etiam respectu actuum voluntatis, ibid.
num. 7.

Quomodo Deus determinet indiuiduationem actuum
voluntatis, ibid. n. 9. & p. 4. n. 46. & seqq.
Indiuiduum.
Indiuidua frequenter prius cognoscuntur, quam vniuersa-
lia, A. C. 1. p. 5. n. 3.
Indiuidua accidentis, prius cognoscuntur, quam indiuidua
substantiæ, ibid. n. 4.
Sunt quædam vniuersalissima principia, quæ priusquam in-
diuidua cognoscuntur, ibid. n. 7.
Indiuiduum quoddam completum, aliud incompletum, L.
C. 4. p. 4. n. 1.
Quomodo Genus prædicetur de indiuiduis incompletis,
ibid. n. 3.
Quomodo de completis, ibid. n. 10. & 12.
Quomodo indiuiduum generi subiciatur, L. C. 5. p. 1. n. 5.
Quid sit indiuiduum, ibid. p. 3. n. 1.
In opinione obiectiue prædicendi non potest dari ratio
communis indiuiduis formaliter sumptis, ibidem, p. 3.
num. 5.
Potest hæc apprehendi iuxta prædicentes tantum for-
maliter, ibid. n. 8.
Quid sit indiuiduum prædicabile, seu secundo intentione
liter sumptum, ibid. p. 4. n. 1.
Prædicatur prædicatione formalis, sed tantum sensu identi-
co verificatur, ibid. n. 3.
Quid sit indiuiduum vagum? ibid. p. 5. n. 1.
Disiunctio indiuidui vagi semper oritur ex imperfectio-
ne cognoscentis, ibid. n. 2.
Quomodo prædicetur indiuiduum vagum? ibid. n. 6.
Datur prædicatum medium inter specificum & indiuidua-
le, A. C. 1. p. 8. n. 22.
Prædicatum per quod vltimo differunt indiuidua in om-
nibus est primo oppositum, ibid. n. 25.
Possunt intra eandem speciem duo indiuidua esse æqualia
inter se, & aliis inæqualia, ibid. n. 26.
Intra eandem speciem possunt duo indiuidua physice, &
Metaphysice esse inæqualia, ibid. n. 30.
Hæc inæqualitas indiuiduorum non est ponenda neces-
sario in omnibus speciebus, ibid. n. 31.
Infinitum.
Quid sit infinitum? P. C. 14. p. 1. per totum præcipue n. 5.
Infinitum syncategorematicum dicit partes existentes, &
possibiles, quarum existentes semper habent terminum,
licet non aliquem petant determinatum, ibid. p. 1. n. 1.
Aliud est non infinitè augeri, aliud infinitum crescere,
ibid.
An infinitum categorematicum, dicat collectionem possi-
bilibus, quibus coexistentia repugnet, ibid. n. 6.
Infinitum categorematicum, & syncategorematicum non
differunt in multitudine vnitatum, sed in diuerso harum
statu, ibid. n. 7. & seqq.
Creaturæ possibiles sunt infinitæ, ibid. p. 3. per tot.
Repugnat corpus non penetratum infinitum secundum ex-
tensionem, ibid. p. 4. n. 1.
Repugnat infinita multitudo corporum absque vlla pen-
etratione, ibid. n. 5.
Non repugnat corpus infinitè quantum, nec infinita cor-
porum multitudo, quantitatum penetratione posita,
ibid. n. 6.
Non repugnat infinita multitudo rerum spiritualium, nec
infinita qualitatis intensio, ibid. p. 5. n. 1.
Infinito secundum multitudinem potest fieri additio, &
detractio finita, & infinita, ibid. p. 6. n. 2.
An infinito secundum extensionem temporis, & loci possit
fieri additio, vel detractio, ibid. n. 4. & 5.
An infinitum possit fieri maius, ibid. n. 6.
An infinita qualitas repugnet? ibid. n. 7.
Deus non potest producere creaturam perfectissimam, aut
imperfectissimam possibilem, ibid. p. 7. n. 2.
Potest dari creatura permanens habens infinitam duratio-
nem, P. C. 19. p. 1. n. 1.
Non possunt dari infinitæ generationes per naturalem
propagationem successiue fluentes, ibidem, punct. 2.
num. 2.
Potest dari creatura successiua cum infinita duratione, ibi-
dem, p. 3. n. 2.
Instrumentum.
Quid sit instrumentum, seu causa instrumentalis, P. C. 9.
p. 5. per tot.
Intellectus.

INDEX RERVM.

Intellectio.

Intellectio non residet in toto corpore, sed tantum in cerebro, A.C.5. P.1. n.3.
Iudicium fertur de sententia, quæ constituit intellectio- nem in actione sine termino, A.C.6. P.1. n.3. & 4.
Refellitur sententia, quæ intellectio- nem constituit in actione respiciente terminum distinctum, ibid. à n.5. vs- que ad 10.
Refellitur sententia constituens intellectio- nem in quali- tate producta per actionem distinctam, ibid. à num.11. vsque ad 15.
Refellitur sententia quæ constituit intellectio- nem in actione, & qualitate distinctis, ibid. n.16.17 & 18.
Probatum sententia quæ constituit intellectio- nem in qua- litate per seipsam producta, vnita, & recepta, ibid. à n.19. vsque ad 25.
In intellectio- ne adhuc formaliter non distinguitur ratio actionis à ratione imaginis, ibid. n.24.
Intellectio identificata cum actione, vnione, & passione dicit actionem, tanquam rationem formalem, vnionem tanquam causalitatem, & passionem materialiter tan- tum, & identice, ibid.
An intellectio possit produci à Deo sine c oncur- su po- tentiæ creatæ, ibid. n.33. & 34.
An possit vniri subiecto extraneo, ibid. n.35.
An possit supra seipsam reflectere, ibid. n.38.
In omni intellectio- ne creata reperitur verbum, & dictio, ibid. n.40. & 41.

Intellectus.

Intellectus agens à possibili realiter non distinguitur, A. C.5. P.1. n.2.
Assignantur & explicantur munera intellectus agentis. ibid. n.3. & seqq.
Per quid differant, & constituantur formaliter intellectus agens & possibilis, n.4. & 11.
Definitio intellectus, ibid. P.2. n.1.
Assignatur obiectum materiale intellectus, ibid. n.4.
Obiectum formale intellectus non est verum formaliter, sed tantum fundamentaliter, ibid. n.12.
An possit dari intellectus potens cognoscere aliqua entia naturalia & supernaturalia, materialia, & spiritualia non tamen omnia, ibid. n.6.
Potest intellectus per plures actus plura obiecta dispa- ra- ta, & etiam opposita simul cognoscere, ibid. P.3. n.2.
Potest intellectus plura obiecta eiusdem rationis materia- lis, & formalis per eundem actum attingere, ibid. n.3.
Item plura obiecta materialia specie distincta, si omnium obiectum formale sit vnum, ibid. n.4.
Potest intellectus eodem actu attingere diuersa obiecta materialia, & formalia specie distincta, cum in se non dicant oppositionem, ibid. n.5.
Explicantur variz denominationes, quæ intellectui tri- buuntur, ibid. P.4. n.3.
Quæ obiecta prius intellectus cognoscat, ibid. P.5. per tot.
Quid sit intellectus sumptus pro habitu, L.C.1. p.5. n.2.

Intensio.

Quid sit intensio, G.C.4. P.1. n.2.
Quantitas, præsentia, relatio, & duratio intensio- nem non recipiunt, ibid. n.3. & 4.
Substantia intensio- nem non recipit, ibid. n.5.6. & 7.
Prima qualitates, species intentionales, habitus infusi, & acquisiti, actus potentiarum vitalium, lux, sonus, & im- pulsus, omnesque secundæ qualitates intensio- nem, & remissionem patiuntur, ibid. n.8.
Potentiæ vitales, siue spirituales, siue materiales sint in- tensio- nis non sunt capaces, ibid. n.9.
Intensio non fit per maiorem expulsionem contrarij, ib. n.13.
Neque per nouam qualitatem adequatè distinctam à re- missa, ibid. n.16.
Intensio non fit per maiorem radicationem, ibid. à n.20. vsque ad 31.
Intensio fit per additionem gradus ad gradum, ibid. n.73.
Quomodo gradus intensio- nis inter se, & cum subiecto vniantur, ibid. n.41.

Intentio.

Si intentio potest determinare ad materialem electionem, formalis electio necessaria non est, A.C.9. P.3. n.6.
Si intentio per accidens coniungatur cum actu, qui mate- rialis electio dici solet, formalis electio non est neces- saria, ibid. n.7.

Intentio non potest in materialem electionem immedia- tè influere, ibid. n.8.
Potest illam, tanquam medium, media alia formalis ele- ctio- ne inducere, ibid. n.9.
Desiderium efficax boni amati propter se media conno- tans ab omnibus intentio dicitur, A.C.11. P.1. n.3.
Quid si desiderium media non connotet, & inefficax sit, ibid. n.3. & 4.
Affectus efficax finis ad quem obtinendum nullum me- dium est necessarium propria est intentio, etsi medium aliquod non respiciat, ibid. n.5.
Intentio actus est voluntatis, ibid. n.7.
Non semper intentio est mediorum amor, ibid. P.2. n.8.
Vide Electio.

Intrinsicum.

In quo consistat ratio intrinseci respectu entitatis distin- ctæ, P.C.4. P.2. n.17.

An actio sit intrinseca termino, ibid. n.18.

Intuitio.

Aliorum sententiæ circa naturam cognitionis intuitiue, A.C.6. P.4. à n.1. vsque ad 8.
Propria sententia, ibid. à n.9. vsque ad 13.
Cognitio intuitiua non opponitur cum præcisua, ib. n.14.
Rectè potest obiectum per visionem intuitiuam in alio co- gnosci, ibid. n.15.
Obiecta sensata per sensus externos intuitiue à nobis co- gnoscuntur, ibid. n.17.
Obiecta non sensata per sensus externos etiam si illorum proprias habeamus species abstractiue, & non intuiti- ue cognoscuntur, ibid. n.18.
An in patria aliquod obiectum per speciem alienam in- tuitiue cognoscatur, ibid. n.9.

Iudicium.

Quid sit iudicium, A.C.6. P.2. n.2.
An consistat in qualitate simplici, vel composita, ibid. n.2.
Quid de iudicio hypothetico, coniunctiuo, & disiuncti- uo, ibid. n.10.

L.

Lac.

Ac non viuit, A.C.2. P.4. n.21.

Leuitas: Vide Grauitas.

Libertas.

Statuitur substantiæ rationalis libertas, A.C.12. P.1. per totum.
Expenditur definitio potentiæ liberæ, ibid. n.2. per tot.
Non potest libertas constitui per ordinem ad passionem, neque principio passiuo formaliter vt passiuo, sed tan- tum actiuo competere, ibid. P.3. n.7. & seqq.
Libertas primariò tantum competit actibus voluntatis & principio volitiuo, non verò intellectiui, aut alij, ibid. n.12. & seqq.
Libertas in actu primo, seu potentia in actu primo libera dicit formaliter principium volitiuum cum omnibus requisitis positiue, & negatiue ad actum secundum exercendum absque vlla determinatione ex parte prin- cipij, ibid. P.4. n.4. & seqq.
In requisitis positiue annu- mera cognitionem obiecti, ex vi cuius obiectum indifferenter proponitur, decretum applicatiuum omnipotentis, etsi actus eliciendus sit supernaturalis, habitum infusum, seu auxilium extrin- secum loco huius, ibid.
Requiritur etiam ad actum primum liberum negatio om- nis principij influentis immediatè in actum cum illo ex sua natura connexi, etiam si absque illo actus fieri pos- set, ibid. à n.5. vsque ad 8.
Quid si tale principium tantum mediatè influat, ibid. n.9.
Requiritur insuper ad libertatem in actu primo negat'o impedimenti ad actum secundum per hunc inaufertibi- lis, ibid. n.10.
Quid sit liberum arbitrium, ibid. n.12.
Deficiente libertate in causa prima non deficeret per lo- cum intrinsecum id, quod ex parte secundæ requiritur, vt liberè operetur, ibid. P.5. n.3.
An posita causa secunda ex se libera impediretur illius li- bertas ex eo quod prima operaretur quidquid possit operari, ibid. à n.6. vsque ad 10.
Remaneret libera, in causa secunda etiam si deficeret in prima, quæ tantum esset determinata ad producendos effectus dependentèr à determinatione volutatis, ib. n.11.
Explicatur

INDEX RERVM.

Explicatur diuifio libertatis in libertatem contrarietatis, & contradictionis fecundum diuerfas fententias, A. C. 12. P. 6. n. 2.
 Nullas est libertas inter extrema contradiftoria, quæ non includat libertatem in actu primo ad extrema pofitua. ibid. n. 6.
 Non quotiefcumque voluntas eft libera ad amandum, vel non amandum obiectum, eft libera ad actum reflexum quo dicat volo amorem elicere, vel non elicere. ibid. n. 7.
 Libertas contrarietatis circa idem materiale obiectum dicit duplicem libertatem contradictionis fecum identitificatam. ibid. n. 9.
 Libertas contrarietatis circa duo obiecta materialiter diftincta inter fe incompoffibilia dicit duplicem libertatem contrarietatis includentem quatuor libertates contradictionis. ibid. n. 10.
 Circa obiectum, quod naturaliter poteft amari, & odio haberi, poteft contingere de potentia Dei absoluta pura libertas contradictionis circa extrema contradiftoria. ibid. n. 12.
 Idem poteft naturaliter contingere circa obiectum quod tantum fupernaturaliter poteft amari. ibid. n. 13.
 Libertas in actu fecundo dicit actionem phyficam procedentem à voluntate, & fupponentem libertatem in actu primo. ibid. P. 7. n. 1. & feqq.
 Libertas extrinfeca eft volitionis, ita vt eadem, quæ libera fuit, poterit antecedenter efle neceffaria, & ex fe poffet ex libera in neceffariam tranfire. ibid. p. 8.
Locus.
 Quid fit locus extrinfecus? P. C. 15. p. 1. n. 2.
 Cur dicatur immobilis? ibid. n. 3.
 Quid pro materiali, & pro formali dicat? ibid. n. 4.
 An fit terminus motus localis? ibid. n. 5.
 Poteft corpus fupernaturaliter in duplici loco definitiue præfentari. ibid. p. 9. n. 1.
 An fit conftitutum poffit moueri? ibid. n. 8.
 In quo loco effet mouendum. ibid. n. 9.
 An corpus bilocatum poffit in vno loco retinere præfentiam, quam habet altero. ibid. p. 10. n. 1. vique ad 5.
 Non poteft corpus conftitutum in duplici loco habere accidentia, quæ non poffet in fimplici acquirere. ibid. n. 6.
 Poteft habere corpus in duplici loco accidentia quæ dependent in conferuari à caufa, etfi hæc in vno tantum fit applicata. ibid. n. 9.
 Vt actio, feu alius modus fit in duplici loco fufficit in vno applicari principio feu rei, cuius eft modus. ibid. n. 9. vique 13.
 Idem dicit de effectu refpectu actionum. ibid. n. 11.
 Eo ipfo quod entitas exiftens in duplici loco corrumpatur moriturve in altero, implicat in vtroque non deficere. ibid. n. 14. & 15.
 Accidentia loco non affixa, etfi in conferuari à caufis dependeant corpus bilocatum vtroque comitantur. ibid. n. 16.
 Poteft de potentia absoluta idem corpus in hoc loco habere accidens abfolutum, quo careat altero. ibid. n. 20.
 Omnes actiones vitales intelligendi, amandi, videndi, & fentiendi corpus bilocatum vtroque comitantur. ibid. n. 21.
 Non poteft duplex corpus efle naturaliter in eodem loco. ibid. P. 11. n. 1.
 Quomodo corpora refiftant, ne alia diftincta eundem cum ipsis locum occupent? ibid. n. 3.
 Poffunt fupernaturaliter eadem corpora efle in eodem loco. ibid. n. 6.
 Poftquam fic effent fimul conftituta poffent fimul moueri, tamen vnum alio immoto. ibid. n. 9.
Logica.
 Voces non funt obiectum Logicæ, L. C. 2. P. 1. n. 10.
 Obiectum formale Logicæ funt conceptus formales. ibid. n. 17.
 Conceptus obiectiui non funt obiectum primarium fed fecundarium. ibid. n. 19.
 Logica dirigit tanquam proprium obiectum apprehenfionem. ibid. n. 27. & feqq.
 Logica non folùm dirigit apprehenfionem, vt materiam operis artificiofi, fed & opus artificiofum. ibid. n. 33.
 Ens rationis non eft obiectum Logicæ. ibid. n. 38. & feqq.
 Totum artificium logicum confiftit in directione opera-

tionum intellectus, ibid. num. 48.
 Artificium locum, feu directio operationum intellectus, ab ipsis operationibus non diftinguitur. ibid. n. 49.
 An diftinguatur directio operationum ab ipsis dirigitibilitate. ibid. n. 52.
 Directio actiua & directio extrinfeca operationum non eft obiectum Logicæ. ibid. n. 58. & 59.
 Præcepta pofitiua Logicæ refpiciunt tanquam formale obiectum rectitudinem, feu directionem formalem operationum intellectus. ibid. n. 60.
 Præcepta negatiua pofitiue refpiciunt irreftitudinem eundem operationum, tanquam formale obiectum. ibid. n. 61.
 Obiectum formale logicæ eft rectitudo, & irreftitudo operationum. ibid. n. 62.
 Abfolutè tantum rectitudo dicitur obiectum formale Logicæ. ibid. n. 63.
 Modus fcendi in communi non eft obiectum attributionis Logicæ. ibid. n. 73.
 Quid fit Logica docens? L. C. 2. p. 2. n. 1.
 Quid vtens? ibid. n. 2. vique 6.
 Logica non folùm dicitur vtens fecundum partem topicam, fed fecundum omnes fui partes. ibid. n. 7.
 Idem actus Logicæ docentis poteft efle Logica vtens. ibid. n. 9.
 Ratio docentis, & vtentis non eft differentia fpecialis Logicæ, fed cuiusvis fcientiæ practicæ. ibid. n. 10.
 Quomodo diftinguantur habitus Logicæ vtentis & docentis. ibid. n. 12. & 13.
 Quomodo diftinguantur habitus? ibid. n. 14.
 Quomodo actus aliarum fcientiarum, & ipfa Logica quatenus vtens dependeant ab actu, & habitu Logicæ docentis. ibid. n. 9. & 17.
 An Logica fit fcientia? ibid. P. 3. n. 3.
 An vt vtens fit fcientia? ibid. n. 16.
 An & docens? ibid. n. 17.
 An Logica fit ars? ibid. P. 4. n. 2. & feqq.
 An Logica fit fcientia practicæ. ibid. p. 5. per tot.
 Poteft quilibet actus cuiusvis fcientiæ fine Logica acquiri. ibid. p. 6. n. 4.
 Poffunt etiam Metaphyficè loquendo acquiri omnes actus fcientifici fine Logica. ibid. n. 5.
 Non tamen moraliter. ibid. n. 6. & 7.
 Logica actualis conducit ad facilis acquirendas alias fcientias. ibid. n. 8.
 Habitualis conducit remotè ad eundem finem. ibid. n. 9.

M.

Materia prima.

AN detur materia prima? P. C. 2. p. 1. n. 5. & feqq.
 Materia prima eft incorruptibilis. ibid. n. 10.
 Eft entitas fimplex. ibid. n. 11.
 Materiæ primæ definitio. ibid. n. 12.
 Repugnat materiæ primæ fibi vnire aut recipere formas fubftantiales media potentia fuperaddita fubftantiali. ibid. P. 2. n. 2.
 Item media potentia accidentalibus. ibid. n. 3.
 De conceptu effentiali materiæ primæ Metaphyficè fumptæ non eft poffe reperire formam aut vnionem fubftantialem. ibid. P. 3. n. 4. & 7.
 Refpectus ad formas fubftantiales Metaphyficè ad effentiam materiæ nunquam pertinet. ibid. n. 8.
 Materia non conftituitur talis Metaphyficè, quia illi communicet fuum effectum formalem. ibid. n. 11.
 Effentia materiæ primæ non eft fupponi ad formas. ibid. num. 14.
 Neque habere indifferentiam ad plures formas. ibid. n. 16. & 17.
 Materia non conftituitur formaliter per principium paffuum operationum. ibid. n. 19.
 Neque ex eo quod fit impenetrationis radix. ibid. n. 22.
 Materiæ effentia Metaphyficè fumpta confiftit in hoc quod eft efle partem effentialem compositi perfectibilis per aliam compartem. ibid. n. 23.
 Quid fit materiam perfici, & efle perfectibilem per formam. ibid. n. 24. & feqq.
 Appetitus materiæ eft duplex: quidam ad formas recipiendas, alius ad eandem fibi vniendas, ficut ad tora componenda. ibid. P. 4. n. 8.

Quas

INDEX RERVM.

Quas formas appetat materia appetitu efficaci, & inefficaci, ibid. n. 8. & seqq.
 Materia prima nuda omni forma habet appetitum ad omnes formas vniendas, & sub dysfunctione ad omnia tota, quæ potest componere, ibid. n. 19.
 Extenditur hic appetitus ad formas corruptas, ibid.
 Quomodo materia prima appetat receptionem formarum, ibid. n. 21.
 Materia prima non appetit omnes formas successiue sibi vniendas, vel recipiendas, ibid. n. 22.
 Materia appetit formam, quam habet, appetitu inefficaci non desiderij, sed complacentiæ, ibid. n. 23.
 Materia dum habet aliquam formam, non appetit aliam pro illa mensura, ibid. n. 23.
 Pro mensura sequenti appetit retinere, quam habet, vel aliam acquirere, ibid. n. 27.
 Materia prima appetit actui desiderij formas ad quas est in actu primo, ibid. n. 28.
 Materiam primam habere propriam existentiam, distinctam à forma probatur ex identitate inter essentiam, & existentiam, P. C. 2. p. 3. n. 2.
 Alia argumenta pro eadem conclusione expenduntur, ibid. à n. 2. vsque ad 13.
 Quid in hac re dicendum sit iuxta varias sententias circa distinctionem existentie ab essentia, ibid. n. 4. & 15.
 Quo sensu materia prima pura potentia dicatur, ibidem, n. 20. & 21.
 Materia non dependet à priori à forma, & potest supernaturaliter sine illa existere, ibid. P. 6. n. 1.
 Etiam materia prima de facto existeret per existentiam formæ potest sine hac diuinitus conservari, ibid. n. 3.
 An materia existens sine forma, eodem distinctiove influxu conservaretur, quo, cum forma existens conservatur, ibid. n. 7. & 8.
 Materia prima quatenus est ex se potest naturaliter existere sine forma à qua neque à posteriori dependet, ibid. num. 13.
 De facto materia prima non potest existere absque omni forma, ibid. n. 21.
 Possunt dari plures materiæ primæ specie distinctæ, ibid. P. 8. n. 3. & seqq.
 Non dantur de facto plures materiæ sublunares specie distinctæ, ibid. n. 6.
 An materia prima, quæ de facto datur, virtutem habeat ad recipiendas formas specie distinctas ab his, quæ sunt productæ, ibid. n. 8.
 An materia cælorum sit eiusdem rationis cum nostrate nullo discursu definiti potest, magis tamen consonum Patrum auctoritati videtur materias horum cælorum, dempta materia cœli Empyreæ eiusdem speciei esse cum sublunari C. C. vnica, P. 2. à n. 9. vsque ad 13.
 Quid de cœli Empyreæ materia, ibid. n. 13.
 Vide causa Materialis.
 Materiale: Vide corpus.
 Medium: Vide Finis, Electio, Intentio.
 Memoria.
 Memoria non est potentia ab intellectu distincta, A. C. 5. P. 4. n. 2.
 Omnis actus memoriæ est de obiecto iam cognito, & ex cognitione præterita ibid. n. 5.
 Actus memoriæ reflexiuus est supra cognitionem iam præteritam, ibid. n. 7.
 Aliquando reflectit supra voluntatis actum, ibid. n. 9.
 Proprius datur in intellectu, quam in sensu interno, ibid. num. 10.
 Actus memoriæ, quatenus reflexiuus semper respicit obiectum præteritum, & quatenus respicit obiectum actus præteriti supra quem reflectit potest esse de obiecto præterito, præteriti, aut futuro, ibid. n. 11.
 Metaphysica.
 Assignatur obiectum formale, & attributionis Metaphysicæ, M. in præm.
 An sit vna vel multiplex, ibid.
 Quomodo distinguatur à reliquis scientiis, ibid.
 An omnes scientiæ subalternentur Metaphysicæ, ibid.
 Mistio, & Mistum.
 Quid sit mistum, G. C. 8. p. 3. n. 1.
 Mistionem dari certum est, ibid. n. 2.
 Quid sit mistio, ibid. n. 4. & 5.
 Quomodo miscibilia sint in misto, ibid. n. 4.

An elementa sint formaliter in misto. ibidem P. 4. num. 3. & seqq.
 Modus.
 An modus possit creari? P. C. 13. P. 5. n. 3.
 Ut modus sit in duplici loco, sufficit in altero applicari rei cuius est modus, P. C. 13. p. 10. à n. 9. vsque ad 13.
 An modus existens in vno loco possit in illo distare à re cuius est modus, P. C. 18. p. 1. n. 4. & seqq.
 An modi specie differant ex eo quod respiciant res numero distinctas. A. C. 1. p. 8. n. 20.
 Explicatur ratio constitutiva modi, M. C. 4. p. 5. num. 5. 6. & 12.
 Actioni, & passioni conuenit ratio modi. ibid. p. 6. n. 1.
 Item omnibus effectibus qui per se ipsos dependent actione non interiecta, ibid. n. 2.
 Quid de præsentia, & subsistentia. ibid. n. 3. & seqq.
 Quid de Duratione, ibid. n. 9.
 Quid de existentia si distinguatur ab essentia, ibid.
 Moneta.
 Quod obiectum habeat actus Principis, ex vi cuius formaliter Moneta constituitur? Logic. C. 8. p. 2. n. 8.
 Motus.
 Ex mutua actione, & reactione partium heterogenearum viuientis, quocumque alio extrinseco secluso mortem inferri necesse est, G. C. 3. p. 6. n. 3.
 Alimentum per se, & excrementa ex illo relicta mortem viuenti necessarium inferunt, ibid. n. 3 & 4.
 Possibile non est alimentum quod ex se non inferat mortem viuenti, ibid. n. 6.
 Motus.
 Variæ acceptiones Motus naturalis, P. C. 6. p. 3. n. 1.
 Motus non potest dici naturalis nisi per ordinem ad principium actuum, & passuum simul. ibid. n. 3.
 Neque talis est qui non provenit à parte compositi quatenus existenti intra ipsum compositum, ibid.
 Datur motus violentus contra motum non propriè naturalem, ibid. n. 5.
 Quid sit motus naturalis medius, & violentus, ibidem, num. 14.
 Motus est actus principij actiui, & passiu. P. C. 12. P. 6. num. 2.
 Impugnantur aliquæ explicationes circa definitionem motus, ibid. n. 3. & 4.
 Vera explicatio definitionis motus, ibid. n. 5.
 Motus ex suo conceptu distinguitur à subiecto, & à principio; non tamen à termino, ibid. n. 6.
 Motus quatenus est actus principij passiu. extrinsecè tantum differt à passione, ibid. n. 7.
 Quatenus est actus principij actiui extrinsecè tantum ab actione differt. ibid. n. 8.
 Quomodo differat motus ut actus passiu. à se ipso quatenus est actus actiui. ibid. n. 9.
 Expenditur difficultas quæ est in maiori, & minori velocitate motus P. C. 17. P. 9. n. 1. & 2.
 Proponuntur duo modi explicandi prædictam difficultatem, ibid. n. 3 & 4.
 Maior minorve motus velocitas provenit ex pluribus, vel paucioribus morulis quibus motus intercipitur. ibid. num. 12.
 Assignatur causa morularum in motu, ibid. n. 13. & seqq.
 Argumenta nonnulla contra has morulas expenduntur, ibid. n. 18. & seqq.
 Cur morulæ istæ non percipiuntur sicuti percipitur motus? ibid. n. 20. & seqq.
 Morulæ motus necessariae sunt ne corrumpantur vñiones corporis circulariter se mouentis, ibid. à n. 23. & seqq.
 Quomodo alij respondeant argumento, quo probari intenditur inferri ex morulis diuisionem continui circulariter se mouentis, ibid. à n. 20. vsque ad 25.
 Vera solutio, ibid. n. 33 & seqq.
 Potest dari motus ab æterno. P. C. 19. p. 2. n. 2.
 Motus violentus velocior est in medio, quam in fine, & principio: naturalis velocior in fine quam in principio, & medio, P. C. 20. p. 4. n. 1.
 Assignantur causæ huius maioris velocitatis. ibid. num. 3. & seqq.
 Nullus motus localis viuientium vitalis est A. C. 2. p. 3. n. 14.
 Circa motum projectorum, & motum resiliens. Vide Impulsus.
 Circa cælorum motum Vide Calculus.

Mutatio.

INDEX RERVM.

Mutatio.

Quæ sunt principia mutationis, P.C.1.P.2.n.8.
Quomodo principia mutationis ad illam conducant.
ibid.n.9.
An mutatio dicat priuationem formæ secundum se, vel
formæ vt inhærentis, ibid.n.10.
Quo tempore daret mutatio, ibid.n.18.

N.

Natura.

Variæ acceptiones naturæ, P.C.6.p.1.n.1.
Propria naturæ definitio explicatur, ibid.n.2.& seqq.
Tam principium actuum quam passuum naturam consti-
tuit, ibid.p.2.n.2.
Materia propriè natura dicitur, ibid.
Omnis forma rationalis etiam, & cœlestis natura est di-
cenda, ibid.n.5.& 7.
Totum à ratione naturæ excludendum non est, ibid.n.8.
Variæ acceptiones motus naturalis, ibid.p.3.n.1.
Non dicitur motus naturalis, nisi per ordinem ad princi-
pium actuum & passuum simul, ibid.n.3.
Neque talis dicitur, qui non prouenit à parte compositi,
quatenus est intra compositum, ibid.

Negatio.

Aliud est negationem, & priuationem apprehendi instar
rei positivæ, aliud vt rem positivam apprehendi, M.
C.12.p.4.n.3.
Negationes & priuationes quæ de facto sunt, etiam si in-
star rerum positivarum apprehendantur entia rationis
non sunt, ibid.
Erunt entia rationis si apprehendantur entitates positivæ.
ibid.n.4.
Vide Priuatio.

Nomen.

Quid sit nomen? S.C.3.p.1.n.1.

Nominis definitio.

Vide Definitio.

Numerus.

Numerus nihil dicit ex parte rerum, quibus componitur
præter ipsarum unitates, M.C.7.P.4.n.6.
An dicat formaliter actum intellectus numerantis, ibid.
An ex rebus spiritualibus possit componi, ibid.n.7.
Numerus non est species quantitatis, ibid.n.8.

Nutritio.

Quid sit? C.3.p.1.n.1.& seqq.
Quomodo fiat nutritio, & qua ratione differat à simplici
augmentatione, ibid.n.3.& 4.
Quot actiones in nutritione reperiantur, ibid.P.2.n.2.
Quæ actiones pertineant ad essentiam nutritionis, ibid.
num.6.
In qua actione formaliter, & completiue consistat nutri-
tio, ibid.n.6.& seqq.
Nutritio essentialiter differt à prima generatione, ibid.
P.3.n.1.
Quo tempore & in quibus partibus viuientis fiat nutritio.
ibid.n.2.& 3.
An nutritio viuientis sensitiui, & rationalis supponat ex
parte principij animam vt sensitiuam, & rationalem, vel
tantum vt vegetatiuam, ibid.n.6.& 7.
An nutritio immanens sit, & vitalis, secundum quas actio-
nes? A.C.2.p.3.n.4.& seqq.

Nutritiva potentia.

Si daretur potentia nutritiva superaddita à generatiua
esset distinguenda, G.C.3.p.3.n.4.
Etiam si daretur potentia nutritiva superaddita, anima im-
mediatè in nutritionem influeret, ibid.n.5.
Speciali titulo expugnanda est potentia nutritiva superad-
dita, ibid.
Nutritiva potentia numquam separatur à locomotiva, A.
C.1.p.2.n.9.

O.

Obiectum.

Quid sit obiectum scientiæ, & quomodo à subiecto dif-
ferat? L.C.1.p.1.n.1.
An obiectum dicatur respectu actuum, & respectu poten-
tiæ, speciei, & habituum, ibid.
Effectus potentiæ physicæ improprie dicuntur illius obie-
cti, ibid.

Quid sit obiectum materiale, & formale, ibid.n.2.

An detur respectu omnium actuum obiectum materiale,

& formale distinctum, ibid.

An detur formale obiectum antecederet ad actum, vel

per hunc formaliter constitueretur, ibid.n.3.

An actus feratur in obiectum formale, vt formale est, ibid.

Possunt duo obiecta mutuo sibi esse formalia respectum di-

uerforum actuum, ibid.

Obiectum vnum terminatum, aliud motuum dicitur;

formale quod, aliud formale quo, ibid.n.4.& 5.

Obiectum formale aliud est obiectum quod, aliud sui quo,

ibid.n.6.& 7.

Obiectum aliud mediatum, aliud immediatum, ibid.n.8.

Vnum adæquatum, seu totale, aliud inadæquatum, seu par-

tiale, ibid.n.9.

Vnum attributionis, aliud attributi, ibid.n.10.

Explicantur munera obiecti materialis, & formalis, A.C.17.

p.4.à n.7. vsque ad 10.

Odor.

Odor est obiectum olfactus, A.C.4.p.1.n.13.

Odor qualitas est à substantia distincta, ibid.n.14.

Odoris definitio, ibid.n.15.

Olfactus.

Olfactus obiectum odor est, A.C.4.p.1.n.13.

Olfactus organa referuntur ibid.

Olfactus residet in carunculis mamillaribus, ibid.

Omissio.

Quæ omissio pura dicatur, A.C.10.in initio.

Referunt sententia Caiet. afferentis voluntatem posse omit-

tere, & non omittere, & omissionem liberam non esse,

ibid.p.1.n.1.& seqq.

Refellitur predicta sententia, ibid.à n.5. vsque ad 14.

Potest dari pura omissio libera, ibid.à n.15. vsque ad 21.

Cognitio cuius motuum detestatur voluntas non potest

influere in omissionem liberam, ibid.n.31.

Cognitionem posse influere in omissionem dicit negatio-

nem omnis principij cum libertate oppositi, ibid.n.32.

Cognitio potest influere in omissionem in fluxu per cœxi-

sentiam cum ipsa omissione, ibid.n.34.

Si plures cognitiones coexistant omissioni in quam pos-

sunt influere, omnes in illam influere necessario, ibid.

Omissio non habet motuum intrinsicum, ibid.n.39.

Habet motuum extrinsecum interpretatiuum, ibid.n.40.

Ex motuo supernaturali supernaturalis non enadit, ibid.

num.45.

Datur realis, & physica potentia ad omissionem, ibidem,

n.6.& 48.

Voluntas potest liberè omnes actus suspendere, seu omit-

tere, ibid.p.2.n.2.

Omnipotentia.

Omnipotentia Dei connexa non est cum possibilitate ef-

fectuum, quos continet, Metaph. Controu.10. punct.4.

n.5.& seqq.

An si omnipotentia esset connexa cum effectuum possibili-

tate, dicenda esset dependens ab eadem possibilitate

effectuum, ibid.n.12.

Omnipotentia repugnante per locum intrinsecum de-

ficeret possibilitas omnis creaturæ, ibid.p.5.n.6.

Duplex omnipotentia conceptus designatur, ibid.n.10.

Explicatur quomodo omnipotentia supponatur ad possibi-

litem effectuum, ibid.n.10.& 11.

Omnipotentia nullam dicit relationem transcendentalem

ad effectus quos continet, ibid.p.6.n.12.

An effectus cognosceretur in omnipotentia posset vni

præ alio cognosci, vel omnes eodem modo deberent co-

gnosci, & sub qua ratione, ibid.p.6.per totum.

Operatio intellectus.

Circa directionem operationum intellectus vide Logica.

Opinio.

Potest intellectu per eundem actum obiectum cognosce-

re ex vno motuo scientifico, & alio opinatiuo, A.C.5.

p.5.n.6.

Talis actus non erit formaliter evidens, & formidolosus,

ibid.n.7.

Prædictus actus erit formaliter scientificus, & opinatiuus,

ibid.n.12.

Potest intellectus per eundem actum cognoscere vnum

obiectum ex præmissis scientificis, & aliud ex præmissis

opinatiuis, ibid.n.9.

Talis actus erit formaliter evidens, & scientificus respectu

vnius

INDEX R E R V M.

vnus obiecti materialis, & formaliter formidolosus respectu alterius. ibid. n. 10. 11. & 13.

De ratione actus opinatiui non est formaliter esse capax formidinis, sed deduci ex præmissis quæ formidinet non excludant, ibid. n. 12.

Possunt in eodem actu componi ratio formalis fidei, & opinionis respectu vnus, & respectu diuersi materialis obiecti, ibid. n. 17.

Non potest esse idem actus opinatiuus, & intuitiuus, ibid. n. 20.

Oppositio.

Quid sit propositionum oppositio. S. C. 2. P. 5. n. 3.

Quomodo propositiones contrariæ & contradictoriæ oppositæ secundum veritatem, & falsitatem opponantur, ibid. n. 4.

Quomodo subcontrariæ, ibi. n. 5.

Quomodo subalternæ, ibid. n. 6.

De legibus oppositarum, ibid. n. 7.

Nonnullæ propositiones contradictoriæ ex difficilioribus assignantur, ibid. P. 6. per totum.

Quomodo propositiones modales ibi opponantur, ibid. P. 10. n. 4. & 5.

Quomodo opponantur propositiones exceptiue, ibid. P. 11. num. 4.

Quomodo opponantur exclusiue, ibid. n. 6.

Oratio.

Quid sit? S. C. 3. P. 2. n. 1.

An in simplici dictione possit reperiri, ibid. n. 3.

Quotuplex sit; ibid. n. 4. & 5.

Offa.

Offa animantur. A. C. 1. P. 4. n. 1.

P.

Pari.

AN possit dari pars essentialis compositi quæ non sit materia neque forma. P. C. 5. P. 4. n. 5.

Quomodo differat pars essentialis ab integrali, ibid.

In continuo Arist. partes proportionales necessarij sunt simpliciter infinitæ. P. C. 17. P. 2. n. 9 & seqq.

Quomodo partibus aliquotus æqualitas, & proportionalibus in æqualitas conueniat, ibid. n. 12.

Qua ratione partes proportionales dicantur communicantes, & an ex hoc capite ab aliquotus differant, ibid. n. 13.

Qua ratione partes proportionales indeterminatæ, & partes aliquotæ determinatæ dicantur, & quomodo ex hoc modo ex hoc capite differant, ibid. n. 14.

Explicatur conceptus quidditatiuus partis aliquotæ, ibid. n. 15.

Explicatur conceptus quidditatiuus partis proportionalis, ibid. n. 16.

Pars eadem respectu eiusdem totius, & earundem partium diuerso modo considerata proportionalis, & aliquota dici potest, ibid.

Partes aliquotæ, & proportionales extrinsecè tantum differunt, ibid. n. 17.

Nulla datur pars aliquota, quæ proportionalis dici non possit, neque proportionalis, quæ respectu alicuius totius aliquota non sit, ibid.

In continuo diuisibili in semper diuisibilia tantum inueniuntur finitæ partes inter se aliquotæ, reperiuntur tamen infinitæ inter se proportionales, ibid. n. 18.

De conceptu essentiali partis totius diuisibilis in semper diuisibilia est vnio, seu indiuisibile vniciuum, itavt implicet Deum mente præcendere partem ab omnibus, Punctis, ibid. P. 3. n. 7. & 8.

Passio: Vide actio.

Penetratio, & impenetratio.

Naturaliter non potest contingere corporis penetratio, P. C. 15. P. 11. n. 1.

Quomodo corpora penetratiui resistent, ibid. n. 3.

Supernaturaliter non repugnat corporum penetratio, ibid. n. 6.

Corpora penetrata possent simul moueri, non tamen vnum altero immoto, ibid. n. 9.

An exigentia extensionis, & exigentia impenetrationis distinguantur, M. C. 7. P. 2. n. 23.

Ratio formalis quantitatis consistit in exigentia impenetrationis, ibid. n. 24. & seqq.

Personæ, Personalitas: Vide Subsistens, Subsistentia.

Planeta: Vide Cælum.

Planta.

Plantæ propriam vitam habent, A. C. 1. P. 2. n. 6.

Francisc. de Ouidio, Philosoph. Tom. 1.

Possibile, Possibilitas.

Creatura possibilis antequam in tempore producatnr nullum habet esse actuale aut aliquid productum, ab intellectu diuino tanquam ab efficienti, aut tanquam ab exemplari, M. C. 2. P. 1. n. 5.

Creatura non dicitur possibilis intrinsecè per denominationem deriuatam ab omnipotentia, ibid. n. 7.

Creatura ex eo tantum dicitur possibilis, quod illius prædicata non sint illatiua contradictionis, seu contradictionem non inferrent si de facto existerent, ibid. n. 12.

Ens possibile dum non existit, & ens impossibile non distinguuntur per aliquid, quod absolute sit, sed per illud quod esset, ibid.

Cum dicimus hoc ens est possibile, ly possibile est additum præcisue diminuens, ibid. n. 14.

Effectus possibilis propriè non est dependens neque independens, M. C. 10. p. 5. n. 1.

Possibilitas actionis essentialiter supponit possibilitatem principij, ibid. n. 3.

Possibilitas omnis effectus etiam producendi per actionem interiectam supponit possibilitatem principij à quo in statu existentia, adhuc diuinitus non potest non dependere, ibid. n. 4.

Vna vel altera causa, vel causalitate repugnante à quibus posset effectus procedere subsistet possibilitas effectus dum permaneat possibilitas vnus causæ & causalitatis à quibus tantum existentibus effectus posset existeret, ibid. n. 7. & 8.

Potentia naturalis.

Repugnat potentia substantialis subiecto superaddita. P. C. 1. P. 2. n. 2.

Potentia vitalis attingit effectiue vitalitatem & supernaturalitatem actuum. P. C. 9. P. 6. n. 5. & seqq.

Repugnat potentia volitiua formaliter libera ab anima & intellectu distincta. A. C. 3. p. 2. n. 3.

Repugnat etiam hæc potentia formaliter volitiua, adhuc non libera, ibid. n. 4.

Possibilis est anima, quæ suos actus producat medijs potentis superadditis, ibid. n. 6.

Possibilis est anima, quæ nulla potentia superaddita superueniente suas exerceat operationes, ibid. n. 7.

Huiusmodi esse animas de facto existentes verisimilius est, ibid. n. 8.

An potentia identificata cum anima ab illa formaliter distinguantur, ibid. P. 4. per totum.

An possit extrahi à proprio subiecto, ibid. p. 4. n. 1.

An possint extraneo inherere, ibid. n. 2.

An extra proprium subiectum, & in extraneo constitutæ possint vitaliter operari, ibid. n. 4.

An separatæ à subiecto indigerent modo perfectitatis, ibid. n. 5. & seqq.

An potentia nutritiua distincta ab anima ab augmentatiua distinguatur, ibid. n. 10.

An distinguatur eadem potentia nutritiua à generatiua, ibid. n. 11. & 12.

Potentia materialis obiecta spiritalia percipere non valet, A. C. 4. p. 6. n. 1.

Potentia obediens.

Quid sit potentia obediens, P. C. 9. p. 6. n. 1. & 2.

Anima per potentiam obediens eleuatam immediatè, & per se ipsam actu attingit actiue, & passiuè actus supernaturales secundum vitalitatem, & supernaturalitatem ipsorum, ibid. n. 3.

Nulla creatura potest eleuari secundum potentiam obediens ad producendum effectum respectu cuius non habeat ex se potentiam aliquam inchoatam, ibid. p. 7. n. 3. & seqq.

Poterit eleuari omnis creatura ad effectum ad quem habet ex se potentiam aliquam inchoatam, per potentiam obediens producendam, ibid.

Non omnes creaturæ existentes habent potentiam obediens ad quemcumque effectum producendum, ibid. n. 6.

Non repugnat creatura cum potentia obediens ad omnes effectus, ad quos producendos possit eleuari, ibid. n. 7.

Potest dari creatura potens eleuari ad hos effectus, & non ad illos per potentiam obediens producendos, ibid. n. 8.

Non potest dari creatura habens potentiam obediens ad producendum effectum qui de facto producitur à causis naturalibus eo modo, quo ab ipsis producitur, ibid. n. 9.

K k

Duplex

INDEX RERVM.

Duplex est potentia obediēcialis, quādam in ordine ad substantiam effectus, alia in ordine ad modum, ib. n. 23.
 Potentia obediēcialis actiua in ordine ad modum effectus producendi potest esse virtus adequatē productiua effectus, ibid. n. 24.
 Secus potentia obediēcialis in ordine ad substantiam effectus, ibid.
 Potentia actiua obediēcialis ad substantiam effectus necessariū est eleuanda per aliud comprincipium actiuium: passiuā verō non per aliam potentiam passiuā sed per actiuium principium eleuatur, ibid. n. 25.
 Potest dari potentia obediēcialis respectu effectus æquē perfecti, & imperfectioris, ibid. n. 27.
 Impugnatur sententia P. Ripaldæ circa constitutum potentie obediēcialis, P. C. 9. p. 8. a. n. 1. vsque ad 12.
 Potentia obediēcialis est omnino indistincta à re quæ dicitur eleuari, ibid. n. 13.
 Indiget semper vt reducatur ad actum concursu indebito, ibid. n. 14.
 Potentia obediēcialis ad substantiam effectus eleuatur formaliter per aliud comprincipium indebitum, quod illi adiungitur, & per omnia illa requisita ad actum, quibus positis reliqua naturaliter possint contingere, ibid. n. 15. & seqq.
 Potentia obediēcialis respectu effectus tantum quoad modum eleuatur formaliter per decretum, quo Deus decernit exhibere concursum indebitum, ibid. n. 18.
 Potentia vt eleuata dicit in recto potentiam obediēcialē, & in obliquo habitum supernaturalem, vel aliud comprincipium, per quod eleuatur, ibid. n. 19.
 Potentia obediēcialis adhuc vt eleuata est principium inadæquatum, ibid.
 Nulli creaturæ existenti inest potentia obediēcialis ad creandum, P. C. 13. p. 4. n. 12.
Præceptum.
 Quod obiectum habeat actus, in quo formaliter præceptum consistit, L. C. 8. p. 2. n. 5.
Præcisio.
 Præcisionis fundamentum reperitur, tum in nostro modo concipiendi, tum in rebus ipsis, M. C. 4. p. 7. n. 3. & seqq.
 An fundamentum quod est in rebus intellectum diuinum præscindere cogat, ibid. n. 7.
 Quomodo differat præcisio formalis, seu ex parte actus, & præcisio obiectiua, ibid. p. 8. n. 1. & 2.
 Siue virtutes productiue connexionem habeant cum effectuum possibilitate, siue illa careant eodem modo philosophandum de præcisionibus formalibus & obiectiuis, ibid. n. 6. vsque ad 10.
 Nonnulla expenduntur argumenta contra præcisiones obiectiuas, ibid. n. 11. vsque ad 16.
 Validissimo argumento præcisiones obiectiue in omni ente impugnantur, ibid. a. n. 17. vsque ad 21.
 Soluuntur argumenta, quæ præcisiones obiectiuas in omni ente propugnant, ibid. a. n. 32. vsque ad 41.
 Soluuntur argumenta, quæ specialiter in ente increato obiectiuas præcisiones propugnant, ibid. a. n. 42. vsque ad 53.
Præcognita.
 Quæ debeant præcognosci ante totum discursum, seu syllogismum, & ante conclusionem, L. C. 9. p. 9. per totum.
Prædeterminatio, vide causa prima.
Prædicabilia.
 Prædicabilia attingunt quinarium numerum, & illum non excedunt, L. C. 7. p. 1. per totum.
 Quartum, & quintum prædicabile specie differunt, ib. n. 5.
 Prædicabilia vniuocē conueniunt in ratione vniuersalis, ibid. p. 2. n. 2.
Prædicamentum.
 Quid prædicamenti nomine intelligatur, M. C. 5. p. 1. n. 1. & seqq.
 Prædicamenta definitio, ibid. n. 4.
 Decem prædicamenta ab Aristotele fuere instituta, qui posset plura, pauciorāve designasse, & standum tamen est præscripto numero, ibid. n. 5.
 Accidentia omnia, etsi entitates sint incompletæ in prædicamento constituuntur, ibid. p. 2. n. 2.
 Partes essentielles substantiæ præcisæ à totis in prædicamento non ponuntur, ibid.
 Quid de partibus integrantibus? ibid.

Genera omnia in recta linea prædicamentali constituntur, secus differentie, ibid. n. 3.
 An Deus ponatur in prædicamento, ibid. n. 5.
Prædicatio.
 Quid sit? L. C. 3. p. 9. n. 1.
 Alia formalis, alia identica, ibid. n. 2.
 Prædicatio formalis, alia est vera in sensu formali, alia tantum ratione identitatis, ibid. n. 3. & 4.
 Quid sit prædicatio in quid, in quale, & quale quid, L. C. 4. p. 1. n. 7. & seqq.
 Explicantur quatuor modi præscindi per se, L. C. 10. p. 4. n. 2. & seqq.
 Quæ prædicationes per se sint aptæ, & necessariæ ad demonstrationem, ibid.
Prædicatum vide subiectum.
Premisse.
 Præmissarum obiectum attingitur conclusionis assensu, etiam si præmissæ tantum sint probabiles, L. C. 9. p. 3. n. 4. & seqq.
 Præmissæ formales influunt directè in conclusionem proponendo huius formale obiectum, ibid. n. 7. & punct. 5. num. 6.
 Præmissæ formales per se loquendo necessariò determinant intellectum quoad specificationem, & exercitium ad assensum conclusionis, ibid. p. 4. n. 2. & 3.
 Per accidens aliquando intellectus poterit conclusioni non assentiri præmissæ conclusionis assensu, ibid. n. 4.
 An assensus præmissarum, & conclusionis coexistere debeant, ibid. p. 5. n. 1. & seqq.
 Potest altera præmissa esse certa & euidens, & conclusio nullam habere certitudinem aut euidēciam, L. C. 10. p. 3. n. 3.
 Conclusio non potest certitudine aut euidētia superare præmissam minus certam aut euidētem, ibid. n. 4.
 Qualis certitudo, & euidētia possit refundi in conclusionem ex maiori certa & euidēti, quando minor tantum est probabilis, ibid. n. 6. & seqq.
 Conclusio est æquē certa, & euidens, ac vtraque præmissa, ibid. n. 12.
 Si præmissæ sint æquē certæ, & euidētes inter se, conclusio potest esse æquē certa, & euidens cum illarum altera, ibid. n. 16.
Præsentia Dei.
 Præsentia Dei de futuris liberis, cum nostra libertate componitur, A. C. 7. p. 5. n. 8. & seqq.
Præsentia.
 Præsentia est accidens superadditum rei præsentis productum per modum localem, P. C. 15. p. 4. n. 3.
 An anima rationalis possit esse definitiue præsens per præsentiam circumscriptiuam materiæ, cui vnitur, ib. p. 5. n. 1.
 Omnibus entitatibus distinctis existentibus in composito distinctæ præsentie correspondent, excepta præsentia, & actiōe ex vi cuius hæc producit, ibid. n. 7.
 Quid sit rem esse circumscriptiue, quid esse definitiue præsentem, ibid. p. 6. n. 1.
 An præsentia circumscriptiua & definitiua specie differant vel ex repetitis circumscriptiuis definitiua componatur, ibid. a. n. 3. vsque ad 7.
 Potest eademmet præsentia esse circumscriptiua respectu vnius corporis, & definitiua respectu alterius, ibid. n. 8.
 Potest creatura ab omni præsentia absolui, ibid. p. 7. n. 1.
 Sic absoluta adhuc esset intimè præsens Deo, ibid. p. 8. n. 3.
 Corpus potest supernaturaliter habere duplicem præsentiam circumscriptiuam, ibid. p. 9. n. 1.
 An præsentia per se ipsam affixa huic spatio possit per aliam superadditam in alio spatio constitui, ibid. p. 10. a. n. 1. vsque ad 5.
 An præsentia sit modus, vel res, M. C. 4. p. 6. n. 3. & seqq. Vide locns.
Præsentia rerum in æternitate.
 Angelicum Doctorem non docuisse præsentiam rerum in æternitate ex nobilissimis sancti Doctoris discipulis probatur, A. C. 7. p. 5. n. 2.
 Quo illā admiserint aliqui Doctores nostræ societatis, ibid.
 Abigitur hæc præsentia rerum in æternitate, ibid. n. 3.
Praxis, Practicum, Speculatio, & Speculatiuum.
 Quid sit actus practicus, & speculatiuus, L. C. 1. p. 2. n. 1.
 Quid cognitio practica & speculatiua, ibid. n. 2. & 4.
 Cognitio practica non debet pendere circa actus alius potentie, ibid. n. 6.
 Cognitio

I N D E X R E R V M.

Cognitio quæ est speculatio respectu sui obiecti potest esse praxis respectu aliis cognitionis, ibid. n. 8.
 An obiectum cognitionis practica debeat esse liberum, & qua libertate, ibid. n. 10. vsque ad 15.
 Scientia, seu cognitio tantum est practica in actu primo respectu obiecti, quod per se attingit, ibid. n. 16.
 An actu secundo tantum est practica, respectu effectus producti ex illis in ordine ad quos in actu primo practica dicebatur, ibid. n. 17.
 An aliquo modo respectu obiecti similis, & in se non cogniti practica esse possit, ibid. n. 18.
 Ratio practici in cognitione essentialiter desumitur ex principio cognoscente potente obiectum producere, & ex obiecto quod produci non repugnat, ibid. n. 22. & 23.
 An ratio speculatiui in cognitione desumi possit ex principio & ex obiecto, vel ex illorum altero, ibid. n. 24. & seqq.
 Nulla datur de facto cognitio speculatiua creata, neque increata, quæ tantum sit talis ex repugnantia obiecti, ibid. n. 29. & 30.
 Ratio practici in in cognitione ex omnibus formalitatibus quæ in obiecto reperiuntur desumenda est, ibid. n. 33.
 Ratio speculatiui ex vna, vel altera formalitate obiecti potest desumi, ibid. n. 34.
 Desumitur tamen ex omnibus formalitatibus inferioribus, quoties ex aliqua superiori desumitur, ibid. n. 35.
 Potest item desumi ex vna, vel altera formalitate principij ratio speculatiui, ibid. n. 36.
 Non tamen nisi ex omnibus ratio practici, ibid. n. 37.
 Ratio practici in cognitione desumitur ab obiecto, & principio non tanquam ab extrinsecis specificatiuis, sed tanquam à rationibus formalibus constitutiuis, Log. C. 1. p. 3. n. 39. & 40.
 Omnis cognitio practica habet connexionem cum principio, per quod formaliter practica constituitur, ib. n. 41.
 An eandem habeat cum obiecto, ibid. n. 42. & 43.
 Ratio practici non est adæquatè intrinseca cognitioni, ib. Cognitio speculatiua potest per se ipsam talis constitui, ibid. n. 45.
 Potest etiam constitui formaliter adæquatè speculatiua per impotentiam principij, aut per repugnantiam obiecti, ibid. n. 46.
 Cognitio practica dicit formaliter suammet entitatem, virtutem productiuam in principio respectu sui obiecti, & huius non repugnantiam, ibid. n. 47.
 Quomodo differant ratio practici, & speculatiui, ibid. n. 48. & seqq.
 Eadem cognitio potest esse practica, & speculatiua respectu diuersorum obiectorum, ibid. n. 53.
 An respectu eiusdem obiecti possint reperiri in eadem potentia duo actus, quorum vnus sit practicus, & alius speculatiuus, ibid. n. 54.
 An scientia practica sit propriè scientia, L. C. 1. P. 5. n. 8. & C. 2. P. 3. n. 4. & seqq.

Principium.

Quibus principiis innitatur figura syllogistica, S. C. 4. P. 1. per tot.
 Quid sit principium per se notum, Log. C. 10. p. 5. n. 1.
 Quotuplex sit, ibid. n. 2. & seqq.
 Quæ principia dignitates dicant, ibid. n. 7.
 Quid sit principium secundum quod ipsum, ibid. p. 6. n. 8.
 Principium latius pater quàm causa, P. C. 1. p. 1. n. 2.
 Variæ principij acceptiones, ibid. n. 2. & seqq.
 Definiuntur principia entis naturalis, ibid. n. 5.
 An ab Aristotele tantum fuerint principia intrinseca entis naturalis definita, vel etiam extrinseca sint dicenda, ibid. n. 10.
 Compositum in facto esse tantum dicit duo principia materiam, & formam, ibid. p. 2. n. 2.
 Quot sint principia generationis, ibid. n. 5.
 Quæ sint principia generationis quatenus hæc dicit mutatione, seu quæ sint mutationis principia, P. C. 1. p. 2. n. 8.
 Quomodo principia mutationis ad mutationem conducant, ibid. n. 9.
 An priuatio formæ secundum se vel formæ vt in hærentis, sit mutationis principium, ibid.
 Prioritas.
 Quid sit prioritas naturæ, P. C. 7. p. 3. n. 1.
 Per quod constituatur formaliter causa prior, & effectus posterior, ibid. n. 4.

Francisc. de Ouedo, Philosoph. Tom. II.

An actio sit prior natura respectu effectus, ibid.
 An sit prior origine, ibid. n. 6.
 In quo differunt prioritas naturæ, & prioritas originis, ib.
 Illud quod est altero prius natura necessariò debet tempore coexistere alteri posteriori, ibid. n. 13.
 Poterit tempore precedere, & non præcedere ibid.
 In prioritate naturæ ad effectum neque est effectus, neque huius negatio, ibid. n. 14.

Priuatio.

Priuatio non est principium generationis, P. C. 1. p. 2. n. 5.
 Est principium mutationis, ibid.
 Quomodo priuatio ad mutationem pertineat, ibid. n. 9.
 Priuatio inhærens, & non priuatio formæ secundum se mutationis dicitur principium, ibid. n. 10.

Propositio.

Quid sit propositio de secundo, & tertio adiacente, S. C. P. 1. n. 10.
 Quæ propositiones sint de subiecto non supponenti, ibid. P. 4. n. 6.
 Propositio affirmatiua de subiecto non supponenti semper est falsa, ibid.
 Quid sit propositio, S. C. 7. n. 5. & 6.
 Materia propositionis est subiectum, & prædicatum, ibid. p. 3. n. 1.
 Materia propositionis triplex est, naturalis, repugnans, & contingens, ibid.
 Quid sit forma propositionis categoricæ, ibid. n. 2.
 Quid sit propositio affirmatiua, & negatiua, & quo modo inter se differant, ibid.
 Quid sit qualitas propositionis, ibid. n. 3.
 Quid, & quotuplex sit quantitas, ibid. n. 4.
 Qua ratione signa casus obliqui propositionem afficiant, ibid. n. 4. & 5.
 Quid de signis mixtis, veluti semper, aliquando, numquam, ibid. n. 6. 7. & 8.
 Quid de signis, neuter, alter, uterque, ibid. n. 9.
 An coniunctio, & disiunctioque vel propositionem vniuersalem, aut particularem reddant, ibid. n. 10.
 Quid de signis numeri pluralis, ibid. n. 11.
 Propositio hypothetica non constat subiecto, & prædicato tanquam partibus remotis, ibid. P. 4. n. 1. & 2.
 Neque duabus categoricis, aut earum vicem habentibus, ibid. n. 4.
 Propositio hypothetica constituitur per copulam est, tanquam per formam, ibid. n. 5.
 In ratione hypotheticæ constituitur per particulam si, ib. n. 6. & 10.
 Exacta definitio propositionis hypotheticæ, ibid. n. 7.
 Propositiones causales, disiunctiue, coniunctiue, & rationales hypotheticæ non sunt, ibid. n. 8.
 Propositio coniunctiua non est vna, sed multiplex, ib. n. 7.
 Idem dicendum de rationali, ibid. n. 9.
 Quid sit propositio modalis, ibid. P. 8. n. 1.
 Quotuplex sit propositionis modus, ibid.
 Propositio modalis, quædam de sensu diuiso, alia de sensu composito, ibid. n. 2.
 Modus interpositus præpositus, aut postpositus terminis propositionis non diuersum efficit sensum, ibid. n. 3.
 Quomodo omnes propositiones modales significantur his dictionibus: *Amabilis, Edentulus, Illiæ, Purpurea*, ibid. n. 4. & seqq.
 Vnde sumatur affirmatio, & negatio propositionum modalium, ibid. p. 9. n. 2.
 Vnde quantitas earundem desumenda sit, ibid. n. 4. & seqq.
 Quid sit propositio exclusiua, ibid. p. 11. n. 1.
 Quid, & quotuplex sit propositio exceptiua, ibid. n. 6.
 Quid sit propositio per se nota, L. C. 10. p. 5. n. 1.
 Quotuplex sit, ibid. n. 2. & seqq.
 Quæ propositiones dignitates dicantur, ibid. n. 6.
 Propositionum conuersio: Vide *Conuersio*.
 Propositionum veritas: Vide *Veritas*.
 Propositionum oppositio: Vide *Oppositio*.

Proprium.

Quatuor proprii acceptiones à Porphyrio assignatæ, Log. C. 6. p. 6. n. 1.
 Definitio proprii constituētis quartum prædicabile, ib. n. 2.
 Secundum quam acceptionem hoc constituat, ib. n. 5. & seqq.
 Proprium vt prædicabile definitur, ibid. p. 7. n. 1.
 Constituitur tale per ordinem ad inferiora speciei, cuius proprium seu passio dicitur, ibid. n. 2.

INDEX RERVM.

Prudentia.

Quid sit; Log. C.1.P.5.n.9.

Requiritur rectitudinem appetitus, in quo differt ab arte. ibidem.

Quos habitus sub se, & in se includat, ibid. n.11.

Punctum indiuisibile

Continuum diuisibile in semper diuisibilia includit puncta simpliciter infinita. P.C.17.P.2.n.9 & seqq.

An Punctum sit immediatum partibus, quas vnit, vel cum vtraque alterave earum in continuo diuisibili in sepe diuisibilia penetraretur, ibid. P.5. per tot.

In opinione quæ continuum ex puris indiuisibilibus componit alia puncta sunt res, alia modi quibus res vniuntur, ibid. P.7. n.5.

Punctum modus est omnino extra locum extremorum quæ vnit, ibid. n.8.

Non dantur puncta intrinsecè terminatiua, ibid. n.9.

Puncta indiuisibilia absque vlla penetratione mutuo se tangunt, ibid. p.8. n.3.

Posiunt etiam puncta distincta tertium aliud tangere absque vlla penetratione, ibid. n.5.

Puncta indiuisibilia necessariò habent diuersa latera extrinseca, ibid. n.6.

Iudicium fertur de sententia constituyente indiuisibilia quædam virtualiter inflata, seu per ordinem ad locum. G.C.7.p.3. per tot.

Q.

Qualitas.

Expenduntur varia argumenta quibus propugnatur subordinatio graduum qualitatibus. G.C.4.p.2. num. 1. vsque ad 39.

Dissimilitudo, & inæqualitas graduum qualitatibus intra eandem speciè subordinatiõem non arguit, ibid. n.52.

Subordinatio graduum necessariò infert aliquam dissimilitudinem, ibid. n.53.

Subordinatio, & dissimilitudo non inferunt inæqualitatem eorumdem graduum, ibid. n.59.

Potest dari qualitas gradibus subordinatis constans, ibid. num. 59.

Item ex gradibus inæqualibus subordinatis, ibid. num. 60.

Ex gradibus etiam similibus, vel dissimilibus subordinatis. ibid. n.61.

Qualitas quæ de facto datur constat gradibus non subordinatis, ibid. n.62.

An qualitatibus quæ de facto dantur permixti erunt gradus æquales & inæquales, similes, & dissimiles, & forsan in nonnulla remissa omnes erunt eiusdem rationis, ibid. num. 63.

Certum non est in gradibus subordinatis superiores inferioribus esse perfectiores, ibid. n.68.

An gradus inferiores virtute contineant superiores, & è contra, ibid. à n.69. vsque ad 72.

Quomodo philosophandum sit in opinione quæ non distinguit quantitatem ab accidentibus materialibus circa subordinatiõem, similitudinem, & æqualitatem graduum, ibid. n.73 & 74.

Qualitas diuisibilis potest produci in instanti. G.C.6.p.6. numero 14.

In parte temporis potest produci qualitas non solum diuisibilis, sed etiam indiuisibilis, ibid. n.15.

Indiuisibile qualitatibus non potest produci in parte aliquota temporis, sed in parte proportionali seu indeterminata, ibid. num. 17.

In parte proportionali temporis potest produci pars aliquota qualitatibus, dummodo motus continuus successiuus non sit per partem temporis aliquotam, ibid. n.19.

Qualitates primæ definiuntur. G.C.8.p.5. n.1.

An qualitates symbolæ specie distinguantur, ibid. n.11.

Varie qualitatibus definitiones expenduntur. M.C.8.p.1. per t.

Explicatur diuisio qualitatibus tradita à Philosopho in habitum, & dispositionem: potentiam, & impotentiam: passionem, & passibilem qualitatibus: formam, & figuram, harumque natura, & oppositio, expenditur, ibid. P.2. per tot.

Vide Alteratio.

Quantitas.

Subiectum quantitatis est materia prima. G.C.1.p.1. per tot.

Quantitas est subiectum reliquorum accidentium, ibid.

P.2. per tot.

Quantitas disponit ad formam in genere causæ materialis, ibid. P.4. n.3.

Datur speciale accidens quantitatis distinctum à substantia, & reliquis accidentibus. M.C.7.P.1. per tot.

Explicatur definitio quantitatis tradita à Philosopho quorum vtrumque, &c. ibid. p.2. n.2. & 3.

Quantitas non tribuit partes substantiæ, ibid. n.10. & seqq.

Essentia quantitatis non consistit in ratione mensuræ. ibid. numero 20.

Essentia quantitatis non consistit in exigentia extensionis. ibid. n.21.

Ratio formalis quantitatis consistit in exigentia impenetrationis, ibid. n.24. & seqq.

Non repugnat quantitas indiuisibilis, ibid. n.26.

Quem terminum debeat respicere impenetrabilitas quantitatis, ibid.

Exacta quantitatis definitio, ibid. n.28.

Explicatur quid præstet quantitas subiecto, ibid. n.31. & 32.

Tot sunt species quantitatum passibilium quot sunt rerum materialium, quæ per omnia prædicamenta vagantur, ibid. p.3. n.1.

Linea, superficies, & corpus sunt species quantitatis iuxta Arist. sententiam, ibid. n.2.

Punctum indiuisibile non est species quantitatis in sententia Philosophi, ibid. n.15.

In sententia Zenonis Punctum est species quantitatis, ibid. n.6.

Quomodo differant linea, superficies, corpus, & Punctum secundum hanc sententiam, ibid.

Iuxta eandem sententiam dantur puncta modi punctis rebus distincta, quæ essentiam retinent quantitatis, ibid.

An locus sit species quantitatis, ibid. n.7.

Præsentia non est species quantitatis, ibid. n.8.

Motus alterationis, & motus nutritionis non sunt species quantitatis, ibid. p.4. n.2.

Motus localis non est species quantitatis, ibid. n.3.

Tempus non est species quantitatis, ibid. n.4.

Numerus non est species quantitatis, ibid. n.8.

Oratio non est species quantitatis, ibid.

R.

Raresfactio, Condensatio, Raritas, Densitas.

Quid sit rarum, & densum, G.C.7. p.1. n.1.

Idem corpus potest dici rarum & densum, ibid.

Raresfactio, & condensatio sine motu locali fieri nequeunt, ibid. n.2.

Expenditur difficultas, quæ in raresfactione, & condensatiõne reperitur, ibid. n.3.

In corpore raro nullæ reperiuntur cauitates quæ per condensatiõnem repleantur, ibid. p.2. n.2.

Raresfactio, & condensatio non fiunt per productionem, aut corruptionem partium quantitatis, ibid. n.3. & seqq.

Neque per productionem, aut corruptionem quantitatis adæquatæ, ibid. n.6.

Condensatio non fit per penetrationem inadæquatam quantitatis, ibid. n.7.

Iudicium fertur de sententia, quæ raresfactionem componit ex quibusdam indiuisibilibus inflatis, spatio diuisibili respondentibus, ibid. p.3. per tot.

Qualitas superaddita inutilis est ad difficultatem raresfactionis, & condensatiõnis explicandam, ibid. p.4. per tot.

An corpus definitiue existens rarum, vel densum dici possit, ibid. n.7.

Raresfactio fit per intromissionem corpusculorum, in partibus intimis corporis cum separatione continui, ibid. p.5. n.1.

Condensatio consistit in negatione intromissionis horum corpusculorum, seu in ipsorum expulsiõne, cum partium continui coniunctiõne, ibid.

Densitas, & raritas distinguuntur à duritie, & subtilitate corporis, ibid. P.6. n.8.

Reactio.

Quid sit reactio; G.C.5. p.5. n.1.

Datur actio, & reactio inter agentia contraria, ibid. n.2.

Non omne agens in agendo reparitur, ibid. n.3.

Reductio syllogismi: Vide syllogismus.

Reflexio.

Impugnatur aliorum sententiæ in causa reflexionis assignanda, G.C.2. n.2. & seqq.

Assignatur vera causa reflexionis, ibid. n.14. & seqq.

Relatio

INDEX

Relatio prædicamentalis.

Expenditur definitio relationis prædicamentalis, M. Con-
trou. 9. p. 1. per totum.
Conceptus relationis prædicamentalis secundum esse in,
& secundum esse ad reals est, ibid. n. 4.
Quid sit relatio secundum esse, & secundum dici, ibid. P. 2. n. 5.
Explicatur diuisio relationis in intrinsecas, & extrinsecas
adueniente, ibid. n. 6.
Aliæ diuisiones relationis, ibid. per tot. Punct.
Quid sit fundamentum, terminus, & ratio fundandi rela-
tionis, ibid. p. 3. n. 1.
Fundamentum, & terminum relationis inter se distingui
neceffe est, ibid.
An ratio fundandi distinguatur à fundamento, ibid. n. 3.
Qualitates, quæ fundant relationes similitudinis, & quan-
titaris, quæ fundant relationes æqualitatis esse referuntur
relatione identitatis, ibid.
An extensiones inter se referantur, non solum relatione
identitatis, sed etiam relatione qualitatis, aut in æquali-
tatis, ibid. n. 4.
An qualitates possint inter se relatione similitudinis refer-
ri, ibid. n. 5.
Existencia fundamenti necessaria est ad relationem prædi-
camentalem, ibid. n. 6.
Quid de existencia termini, ibid. n. 8.
Quid de existencia rationis fundandi, ibid. n. 11.
Impugnatur sententia, quæ relationem prædicamentalem
in speciali modo à fundamento, & termino constituit
ibid. P. 4. à n. 2. vsque ad 8.
Impugnatur sententia, quæ identitatem relationis prædi-
camentales cum fundamento per connotato extrinsecas
defendit, ibid. à n. 9. vsque ad 18.
Relatio prædicamentalis non distinguitur à fundamento,
& termino, & ratione fundandi, ibid. n. 19. & seqq.
Deo extrinsecas adueniunt prædicamentales relationes,
ibid. n. 22. & seqq.
Per eandem relationem referuntur relatiua prædicamen-
talia, quibus mutua inest relatio, etiam si hæc sit disqui-
parantia, ibid. n. 27.
Quomodo differat relatio generantis, à relatione patris re-
spectu eiusdem termini, ibid. n. 26.
In opinione, quæ relationem prædicamentalem à funda-
mento & termino non distinguit, neque ad absolutum
neque ad respectum terminatur relatio, M. C. 9. p. 5. n. 1.
Si relationes superadditæ admittantur mutue, & non mu-
tue ad absolutam referuntur, ibid. n. 11.
Quot sint species relationum prædicamentaliū, ibid. P. C.
num. 1.
Relationes tertij generis ad relationis prædicamentum
non spectant, ibid. n. 2.
An detur per se morus ad relationem, ibid. n. 3.
An relationes prædicamentales suscipiant magis, & mi-
nus, ibid. n. 4.
An detur ratio communis omnibus relationibus, ibid. n. 5.
Quo modo differat relatio prædicamentalis à transcen-
dentali, M. C. 10. p. 1. per tot.
An relatio prædicamentali referens subiectum cui inest
per seipsam transcendentaliter referatur ad terminum,
ibid. n. 10. & 11.
Respectus, Relatio prædicamentalis.
Quomodo differat relatio prædicamentalis à transcenden-
tali, M. C. 10. p. 1. per tot.
An relatio prædicamentali referat subiectum, cui inest
per seipsam transcendentaliter referatur ad terminum,
ibid. n. 10. & 11.
An relatio transcendentalis simpliciter relatio, vel tantum
respectus sit dicenda, ibid. n. 14.
Potest dari respectus transcendentalis ad ens non possi-
bile, ibid. p. 2. n. 2. & seqq.
An eadem entitas possit dicere relationem, seu respectum
transcendentalem ad seipsam, ibid. P. 3. n. 5.
Circa respectum causæ ad effectum, & effectus ad causam,
Vide *Causa*.
Reproductio.
Quid sit reproductio: Ph. C. 12. p. 5. n. 1.
Expenduntur rationes propter quas aliqui affirmant non
posse reproductiōem contingere, ibid. à n. 2. vsque ad 5.
Reproductio permanentium tantum repugnat ex lege
Dei, ibid. n. 6. & 7.
Idem dicendum est per producciones successiuorum, ibid.
n. 7. & 9.

Francisci de Oniedo, Philosoph. Tom. 11.

RERVM.

Motus successiuus potest supernaturaliter in instate repro-
duci, licet non formaliter vt successiuus, ibid. n. 10.

Resistentia, Resistere.

Resistentia adæquate diuiditur in actiuam, & formalem,
G. C. 6. p. 1. n. 3.
Resistentia actiua non consistit in actione destructiua con-
trariæ qualitatis, ibid. n. 4.
Explicatur formalis ratio actiua resistentiæ, ibid. n. 8.
Causa prima conseruans effectum, quem secunda produxit,
non resistit pro conseruatione talis effectus, neque pro
non productione contrariæ qualitatis, ibid. n. 10.
Resistit causa prima pro conseruatione effectus, quam
exhibet, si ex se verè indepēdenter ab exigentia effectus
illum conseruaret etiam præsentē contrario. ibid. n. 11.
Resistentia actiua in actu secundo non dicit actionem, sed
tantum addit supra resistentiam in actu primo præsen-
tiam contrariam, ibid. n. 15.
Resistentia actiua respicit effectum producendum, & nega-
tionem effectus producendi à contrario, vtrumque im-
mediate, ibid. n. 16.
Resistentia actiua primario respicit terminum positium,
& secundario negatiuum, ibid. n. 17.
Quid sit formalis resistentia, ibid. p. 2. n. 2.
Resistentia formalis respicit conseruationem ipsius formæ
oppositæ vtramque tanquam terminum immediatum,
ibid. n. 3.
Resistentia in actu 2. addit supra resistentiam in actu primo
essentiam contrarij in hoc instanti, vel in instanti im-
mediate futuro, ibid. n. 4. & 10.
Resistentia formalis in ordine ad propriam conseruatio-
nem tantum est pro instanti sequenti, ibid. n. 5.
Resistentia formalis in ordine ad negationē formæ contra-
riæ est pro instanti præsentē, & pro sequenti, ibid. n. 6. & 7.
Qualitas non producit contra resistentiam, quæ est, sed
contra illam, quæ immediate antea fuit, ibid. n. 9.
Resistentia formalis tantum cum actiua, & non cum alia
formali opponitur, ibid. n. 11.
Ad introductionem qualitatis non tantum resistit gradus
expulsus, sed etiam, qui remanent in eodem subiecto,
ibid. n. 15.
Etiam si qualitas alteram contrariam virtute, seu resisten-
tia actiua, & simul formali vincat subsistet actio, & rea-
ctio, ibid. p. 3. n. 3. & seqq.
Vna qualitas potest esse magis resistiua, quam alia, ibid. n. 4.
Qualitas magis actiua est etiam magis resistiua, ibid. n. 12.

Resistitio.

Quid sit? S. C. 1. p. 7. n. 5.

Quibus modis fiat? ibid.

Quomodo fiat illatio inter terminum restrictum, & non
restrictum, ibid. n. 6.

S.

Sanguis.

Sanguis informatur anima, A. C. 1. p. 4. n. 2. & seqq.

Sapientia.

Quid sit sapientia secundum diuersas illius acceptiones,
L. C. 1. p. 5. n. 4. & seqq.

Sex conditiones veræ sapientiæ assignantur, ibid. n. 7.

Quomodo differat à scientia, ibid. n. 8.

Scientia.

Diuiditur scientia in actualē, & habitualem, L. C. 1. p. 3. n. 2.

An scientia habitualis sit simplex habitus, ibid. n. 3.

Non adæquate explicatur scientiæ vnitas dicendo sumi ex
vno formali obiecto, ibid. n. 5.

Diuersæ scientiæ non per diuersas abstractiones distingui
possunt, ibid. n. 7. & seqq.

Scientiæ non possunt distingui per distincta attributionis
objecta, ibid. n. 20. & 21.

Neque per distinctas obiectorum scibilitates, ibid. n. 22.

Refertur sententia, quæ tot scientias, quot actus, constitue-
bat, ibid. n. 24.

Iudicium fertur de sententia Mirandulani, qui vnā tan-
tum scientiam esse dicebat, ibid. n. 25. & 26.

Scientiæ vnitas non ex connexionē actuum, aut habituum
potest desumi, ibid. n. 27.

Vera sententia circa scientiæ vnitatem, ibid. n. 28. & seqq.

Scientiarum distinctio, etsi sumatur ex natura rei, nihilo-
minus aliter potuit institui, ita vt plures paucioresve
scientiæ assignarentur, ibid. n. 33. & seqq.

Scientiæ subalternatio triplex est, ratione finis, ratione prin-
cipiorum

ciptorum, & ratione obiecti, Log. C. 2. P. 4. numero 1.
 Subalternatio propria scientiæ est ratione obiecti contra-
 ti per differentiam accidentalem in esse rei, & in esse
 obiecti, ibid. n. 5 & 6.
 Principia scientiæ subalternatæ debent dependere à prin-
 cipiis subalternantis, ibid. n. 2.
 Obiectum subalternatæ scientiæ debet contineri sub ob-
 iecto subalternantis, & ab illo intrinsecè dependere in
 esse, & cognosci, ibid.
 Obiectum subalternantis aliquo modo est idem cum ob-
 iecto subalternati, ibid.
 Subalternatio ratione finis propria non est, ibid. n. 3.
 Scientiæ, quæ agunt de ratione inferiori nõ ex eo subalter-
 nantur scientiæ quæ agit de ratione superiori, ibid. n. 4.
 Distinctio inter scientiam subalternantem & subalterna-
 tam, ibid. n. 8.
 Quomodo scientia practica speculatiuæ subalternatur,
 ibid. n. 9.
 Quid intelligat Aristoteles nomine scientiæ dum distin-
 guit habitum in intellectum, prudentiam, scientiam, sa-
 pientiam, & artem, ibid. P. 5. n. 3.
 Quilibet scientia proprios actus non solum euidentes, sed
 etiam probabiles elicitiuè producit, L. C. 2. P. 2. n. 9 & 17.
 Quomodo scientiarum actus à Logica procedant, ibid.
 An scientia practica sit propriè scientia, L. C. 1. P. 5. n. 8 &
 C. 2. P. 3. n. 4. & seqq.
Scientia practica, & speculatiua.
 Vide Praxis.
 Vide Fides, & Opinio.
Semen.
 An foemina semen emittat, P. C. 2. p. 7. n. 4.
 Quomodo semen masculinum, & foemineum in generatio-
 nem influant, ibid. n. 5.
 Semen non uiuit, A. C. 1. P. 4. n. 20.
Sensatio.
 Sensationes brutorum recipiuntur in ipsorum animis,
 etiam si dentur potentiæ superadditæ, A. C. 3. p. 1. n. 13.
 Sensationes hominum recipiuntur adæquatè in materia,
 & uiuuntur animæ, ibid. n. 14. & 17.
 Vide Sensus.
Sensibile commune.
 Quid sit, A. C. 13. p. 1. n. 22.
 Visus, & auditus percipiunt sensibile commune, ibid. n. 23.
 Olfactus, & Gustus, & Tactus non percipiunt sensibile
 commune, ibid. n. 27.
 De facto sensibile proprium sine communi non potest sen-
 tire, ibid. n. 28.
 Quid in variis casibus supernaturaliter contingere possit,
 ibid. à n. 29. usque ad 33.
Sensus.
 Datur sensus internus distinctus ab externis in brutis, & in
 homine, A. C. 4. P. 2. n. 1. & 2.
 Assignantur varia munera sensus interni, ibid. n. 3.
 Non dantur plures sensus interni, ibid.
 Sensus internus nullum percipit obiectum non prius sen-
 satum sensu externo, ibid. n. 5.
 An in sensu interno detur phantasiæ actus componens ob-
 iecta impossibilia, ibid. n. 7.
 Non potest sensus externus ferri in obiectum absens, neque
 per breuissimum tempus, ibid. P. 4. n. 4.
 Potest supernaturaliter ferri sensus externus in obiectum
 absens, & non existens producente Deo speciem im-
 pressam talis obiecti, ibid. n. 6.
 Poterit etiam nulla intercedente specie impressa, ib. n. 10.
 Ad sensationem exercitam nulla specie impressa interce-
 dente impertinens esset præsentia, & existentia obiecti,
 ibid. n. 11.
 Sensus, qui percipit obiectum formaliter ut præsens pote-
 rit illud diuinitus ut absens percipere, ibid. n. 13.
 Sensus internus negationem non percipit, ibid. p. 5. n. 1.
 An sensus possit percipere obiectum spirituale, ibid. p. 6. n. 1.
 An possit dari error in sensibus, ibid. n. 2.
 An sensibile supra sensum faciat sensationem, ibid. n. 5.
 An sensus lædatur vehementi sensibili, ibid. n. 8.
 Sensus externus non reflectit supra proprios actus, ib. n. 9.
Siccitas.
 Siccitas est qualitas positia substantiæ superaddita, G. C.
 8. P. 5. n. 3.
 Habet virtutem producendi effectum sibi similem, ib. n. 5.
 Siccitatis definitio, ibid. n. 10.

Signum.
 Quid sit? S. C. 1. p. 2. n. 5. & L. C. 8. p. 1. n. 1.
 Signum aliud proprium, aliud improprium, & utriusque
 conditionis, ibid.
 An idem possit esse signum sui ipsius, ibid. n. 4.
 Cognitio, quæ est signum formale obiecti potest esse si-
 gnum instrumentale respectu eiusdem, ibid. n. 5.
 Signum aliud formale, aliud instrumentale, S. C. 1. p. 2. n. 5.
 Aliud naturale, aliud ad placitum, ibid.
 Vtrumque in rebus & in uocibus reperitur, ibid.
 In quo consistat formalis ratio signi, Log. C. 8. P. 2. n. 1.
 Quod obiectum habeat voluntatis actus ex vi cuius signum
 formaliter constituitur, ibid. n. 5.
 Voces non naturaliter, sed ad placitum res significant, ibid.
 P. 3. n. 2.
 Vox significatiua triplicem dicit respectum, ad proferen-
 tem, ad audientem, & ad rem significatam, ibid. n. 3.
 Vox prolata à Pittaco signum non est, etsi ad significan-
 dum sit imposita, ibid.
 An cum quis uerba facit apud flumen, vel apud hominem
 linguæ ignarum signa dare, & loqui dicatur, ibid. n. 3.
 & 4.
 An significatio uocis sumenda sit ex conceptu imponentis
 significationem uoci, vel taxanda ex conceptu profe-
 rentis, ibid. n. 5. & 6.
 An uoces res immediatè, vel conceptus significant, ib. n. 7.
 Quid de Scripturis? ibid. n. 12.
 De signis afficientibus propositionem: Vide Propositionem.
Similitudo, Simile.
 Recensentur varæ similitudines quæ inter agens, & passum
 possunt excogitari, G. C. 5. P. 1. n. 3.
 Impugnantur varæ rationes, quibus probari solet simile
 non agere in simile, G. C. 4. P. 2. n. 6. & seqq. & C. 5. P. 1.
 n. 10 & seqq.
 Simile non potest agere in simile producendo maiorem
 intensiorem, quam in se habet, nec tantam adhuc ratio-
 nem densitatis, G. C. 4. p. 1. n. 22. & C. 5. P. 1. n. 23 & seqq.
 Agens non potest agere in passum aliunde simile, G. C. 4.
 P. 2. n. 24. & 25. & C. 5. P. 1. n. 35. & seqq.
 Duo agentia distincta penetrata possunt in aliud tertium
 simile agere, ibid. n. 47.
 An possit reperiri similitudo in prædicatis genericis, &
 dissimilitudo in prædicatis specificis earundem rerum,
 A. C. 1. p. 8. n. 13.
 Vide Relatio.
Situs.
 Quid sit situs, & quomodo à præsentia distinguatur, M. C.
 11. n. 2.
Sonus.
 Soni definitio, Anim. C. 4. p. 1. n. 8.
 Corpora dura aptissima sunt, non tamen necessaria ad so-
 num edendum, ibid.
 Subiectum soni est corpus interceptum corporibus se in-
 uicem trudentibus, ibid. n. 9.
 Non tantum aer, sed etiam aqua soni & huius specierum
 subiectum esse potest, ibid. n. 10.
Spatium.
 Spatium imaginarium loci tantum habet esse obiectum,
 & fictum, P. C. 15. p. 2. n. 1.
 Neque Deus, neque Angelus, neque creatura aliqua cor-
 poreæ est in spatio imaginario loci, ibid. p. 2. n. 5.
 Quid sit spatium imaginarium temporis, P. C. 16. p. 2. n. 5.
Species.
 Species subiicibilis quid sit? L. C. 5. P. 1. n. 1. & 5.
 Definitio speciei ut abstrahentis à subiicibili, & prædicæ-
 bili, ibid. n. 6.
 Per quem actum fiat species subiicibilis, ibid. n. 7.
 An genus & species ut superius, & inferius eodem indi-
 uisibili respectu mutuo respiciantur, ibid. n. 8.
 Species subiicibilis, ut subiicibilis, uniuersalis non est,
 ibid. n. 10.
 Quid sit species prædicabilis, ibid. p. 2. n. 1. & 2.
 An species prædicabilis essentialiter requiratur plura indi-
 uida, ibid. n. 4. & seqq.
 An tota ratio speciei reperitur in quolibet individuo,
 ibid. n. 12.
 Quomodo species constituitur per genus, & differentiam,
 & ex utroque componatur, L. C. 6. P. 2. n. 4. & 10.
 An eadem species possit poni sub duplici genere infimo,
 ibid. p. 3. n. 4.
 Quæ dissimilitudo, seu differentia requiratur ad conti-
 tuendas species essentialiter differentes, A. C. 1. p. 8. n. 20.
 Datur

INDEX RERVM.

Datur prædicatum medium inter specificum, & indiuiduale, ibid. n. 22.
 An omnes species necessariæ sint perfectione inæquales, ibid. n. 47.
Species impressa.
 Species impressæ adferuntur in intellectu possibili, A.C. 5. P. 4. n. 2.
 Quomodo excitentur, ibid. n. 13.
 Dantur species in potentia visiva coloris, & lucis, A.C. 13. P. 1. n. 1. & seqq.
 Auditus non percipit sonum mediis speciebus, ibid. n. 9.
 Dolor non sentitur mediis speciebus, ibid. n. 17.
 Gustus, & Tactus absque speciebus mediis suas exercent operationes, ibid. n. 17.
 Sensus internus non indiget speciebus ad percipiendas sensationes externas, ibid. P. 2. n. 1.
 Sensatio interna producit speciem sui, qua illam sensus internus recordatur, ibid. n. 2.
 Sensatio interna dum actu existit potest sentiri nulla specie impressa intercedente, ibid. n. 3.
 Non dantur species insensate in sensu interno, ibid. n. 11.
 Dantur in anima species impressæ pro memorie actibus, ibid. P. 3. n. 2.
 Huiusmodi species non producuntur ab intellectu, sed adæquate à suis obiectis, ibid. n. 3.
 Phantasma immediatè concurret cum intellectu ad cognitionem ipsius, & sui obiecti absque vlla specie impressa, ibid. n. 7.
 Anima, illius potentie, si dantur, habitus, & species impressæ tantum cognoscuntur à posteriori, & per species alienas, ibid. n. 13.
 Species impressæ non sunt eiusdem rationis cum obiecto, ibid. P. 4. n. 2 & 3.
 Species impressa non est formalis similitudo, neque prius cognita ducit in cognitionem sui obiecti, ibid. n. 5.
 Species impressa actuè concurret ad expressam producendam, ibid. n. 6.
 Quomodo species impressa determinet potentiam ad talem actum, ibid. n. 8.
 An obiectum simul cum specie impressa actuè influat in expressam, ibid. n. 12.
 An species impressa se teneat ex parte potentie, vel ex parte obiecti, cuius sit vicaria, ibid. n. 13.
 Multa de diuisibilitate, extensione, & intensione specierum, ibid. P. 6. per tot.
 Possibilis est species impressa Dei, ibid. P. 7. n. 2. & seqq.
 Species corrumpuntur ex eo quod petant per tantum tempus durare, A.C. 14. P. 6. n. 17.
Specificatio, Specificare.
 Quid sit rem vnā ab alia specificari, A.C. 15. P. 1. n. 1. 2. & 3.
 Specificatio essentialiter includit dependentiam rei specificatæ à specificante tanquam à principio necessario determinato, vel libero potente se determinare ad prædicatum, cui dicitur speciem tribuere, ibid.
 Specificatio quædam est intrinseca, alia extrinseca, ib. n. 4.
 Alia propria, alia impropria, hæc à posteriori, & illa à priori dicitur, ibid. n. 5.
 Entitas relatiua respiciens terminum, qui in ipsam non influit tantum potest à posteriori ab illo specificari, ib. n. 7.
 Specificabitur à priori, si terminus influat in illam, ibid.
 Nulla potentia specificatur propriè ab actibus, ib. P. 2. n. 2.
 Quælibet potentia specificatur ab essentia, à qua dimanat, ibid. n. 3.
 Potest dari potentia visiva in homine, & equo, quæ specificetur formaliter à prædicato communi animalis, & non à differentiis, ibid. n. 4.
 Possunt dari potentie visivæ in homine, & equo, quæ specificentur ab utroque secundum vltimas differentias, ibid. n. 6.
 Si dantur intellectus superadditi in homine, & Angelis, ab utroque specificantur secundum differentias essentielles & specie differunt, ibid. n. 7.
 In potentiis & quibuscumque entitatibus prædicatum materialitatis, & spiritualitatis specificatur non solum ex principio actiuo, sed etiam ex passiuo, ibid. n. 8.
 Potentiarum specificatio à posteriori, & quoad nos sumitur à collectione omnium actuum, quos quælibet potentia producere potest, ibid. n. 9.
 Ab illis, à quibus desumitur à posteriori specificatio distinctarum potentiarum, realiter, si ab anima distinguantur

desumenda est specificatio potentiarum distinctarum formaliter, si cum anima identificentur, ibid. n. 11.
 Vnde specificentur habitus insuscepti, ibid. P. 3. n. 1. & seqq.
 Vnde specificentur habitus acquisiti, ibid. n. 4. & 5.
 Vnde specificentur species impressæ, ibid. n. 6. & seqq.
 Vnde specificentur aliæ qualitates non vitales, nec operationes, ibid. n. 9.
 Explicatur specificatio operationum vitalium ex principiis secundum diuersa ipsarum prædicata, ibid. P. 4. n. 1. & seqq.
 Operationes vitales à priori tantum ab obiecto mediis principiis specificantur, ibid. n. 11. & 12.
 A posteriori specificantur ab obiectis non solum formalibus, sed etiam materialibus, ibid. n. 14.
 Operationes naturales possunt specificari ab obiecto supernaturali, & supernaturales ab obiecto naturali, ibid. n. 17. & seqq.
 Impugnantur varij modi specificandi operationes per obiecta, ibid. n. 30. & seqq.
 De specificatio materia, formæ, vnionis, totius substantialis, & accidentalis, ibid. P. 5. n. 1.
 De specificatio relationis, ibid. n. 2. & 3.
 De specificatio quantitatis, ibid. n. 5.
 De specificatio præsentie, ibid. n. 6.
 De specificatio actionis, & passionis, ibid. n. 7.
Speculatio, Speculatum, Vide Praxi.
Spiritus, Spiritualitas.
 Non est de ratione spiritus carere partibus integrantibus, A.C. 1. P. 3. n. 2. & seqq.
 Quomodo alij rationem spiritus à ratione corporis, seu rei materialis distinguant, ibid. n. 6. & 7.
 Propria definitio rei spiritualis, vt condistincta ab omni re materiali, seu corporea, ibid. n. 8. & seqq.
 Entitas spiritualis neque inadæquate potest recipere formam materialem, A.C. 3. P. 1. n. 15.
 Potest dari substantia spiritualis non cognoscitiua, A.C. 5. P. 6. n. 8.
Status.
 Quid sit termini status? S.C. 1. P. 7. n. 1.
Subalternatio scientia Vide Scientia.
Subiectum.
 Quid sit subiectum, & prædicatum propositionis, S.C. 1. P. 2. n. 2.
 An reperiatur in propositione mentali, vocali, vel scripta? ibid.
Subsistentia, Subsistere.
 An subsistentia sit modus, M.C. 4. P. 6. n. 3. & seqq.
 Subsistentiæ nomen explicatur, M.C. 6. P. 2. n. 2. 3. & 4.
 Suppositum addit aliquid supra naturam ab hac distinctum, quod subsistentia dicitur, ibid. n. 6.
 Hoc quod addit suppositum supra naturam non est negatio, ibid. n. 10. & seqq.
 Distinctio subsistentiæ, à natura non fit tantum ratione connotati distincti, ibid. n. 14.
 Suppositum addit supra naturam quid reale positum, ibid. n. 16.
 Potest dari suppositum spirituale in quo non distinguatur realiter subsistentia & natura, ibid.
 Quid de suppositis spiritualibus, quæ de facto dantur, ibid. n. 19.
 Subsistentia non est ratio formalis existendi, ibid. P. 3. n. 2.
 Non est ratio formalis substandi accidentibus, ibid. n. 3.
 De ratione formali subsistentiæ abstractantis à completa, & incompleta non est incommunicabilitas, quæ opponitur inherentiæ, ibid. n. 4.
 Ratio formalis subsistentiæ non est incommunicabilitas per modum partis in ordine ad totum essentiale, & integrale, ibid. n. 9.
 Non rectè explicatur ratio formalis subsistentiæ per hoc quod est rendere naturam incommunicabilem alteri supposito, ibid. n. 10.
 Effectus formalis subsistentiæ non est constituere naturam omnino incommunicabilem, ibid. n. 13.
 Effectus formalis subsistentiæ non est reddere naturam potentem operari, neque illam complere in ratione principij actiui, ibid. n. 14.
 Non est conditio ad operandum subsistentia, ibid. n. 15.
 Ratio formalis subsistentiæ est perficere naturam per modum termini, ibid. n. 19.
 In homine potest dari subsistentia totalis diuisibilis in duas partes, quarum vna materia, & altera formæ correspondeat, ibid. P. 4. n. 7.

An prædi

INDEX RERVM.

An prædictæ partes subsistentiæ possint dici subsistentiæ
partiales? ibid.
Possibilis est subsistentia compositi siue forma materiali,
siue spiritali prædicti, quæ indiuisibiliter afficiat mate-
riam, formam, & vnionem, ibid. n. 10.
Forma substantialis materialis, siue creata siue educta potest
terminare partem subsistentiæ, quæ adiuncta subsistentiæ
materiæ possit subsistentiæ totalem componere, ib. n. 11.
Prædicta pars subsistentiæ efficiens formam materialem
subsistentia partialis dici poterit, ibid. n. 12.
Verisimilius est dari in toto composito partiales subsistentias,
quarum vna afficiat materiam & formam altera, ib. n. 13.
Si materia & forma in toto composito subsistant per sub-
sistentias partiales, danda est alia subsistentia propria mo-
di vnionis, ibid. n. 14.
An natura possit terminari subsistentia aliena? M. C. 6. p. 5.
n. 2. & 3.
Natura potest plures subsistentias proprias successiue termi-
nare, & antecedenter ad omnem terminationem indif-
ferens fuit ad hanc vel illam terminandam, ibid. n. 4.
Potest diuinitus eadem natura terminari duplici subsisten-
tia, siue vtraque sit propria, siue vtraque sit aliena, siue
vna propria, & altera aliena, ibid. n. 8.
Quid sit magis miraculosum, seu magis contra naturam exi-
gentiam naturam terminari duplici subsistentia propria,
vel duplici propria; vel vna propria, & altera aliena,
ibid. n. 11.
An suppositum, cuius natura non distingueretur a sub-
sistentia possit aliena subsistentia terminari, ibid. n. 14.
Natura potest à Deo conseruari absque vlla subsistentia,
ibid. p. 6. n. 2.
Natura absque omni subsistentia eodem in influxu, quoad
subsistentiam, & quoad modum conseruari, ac si il-
lam haberet, ibid. n. 7.
An subsistentia sit de essentia hominis, vel suppositi, ib. n. 8.
Subsistentia formaliter constituit suppositum, ibid. n. 9.
Subsistentia simul cum natura componit suppositum, ib. n. 14.
An subsistentia possit separari à natura ibid. n. 15.
Accidentia siue in subiecto, siue extra subiectum existant,
subsistentia carent, ibid. n. 16.
Subsistentia educitur ex natura cuius propria dicitur, &
ab eadem producitur, ibid. n. 17. & 19.
Subsistentia, & natura non eadem actione producantur,
ibid. n. 20.
Substantia.
Potest in se ipsa accidentia producere, P. C. 9. p. 3. n. 1.
Potest in subiecto extraneo plura accidentia producere ex
his quæ in seipsa producit, ibid. n. 2.
Non impeditur substantia proprio accidenti simile aliud
in subiecto extraneo producere, ibid. n. 3.
Substantia potest substantiam immediatè producere, ibid.
p. 4. n. 2.
Non potest produci ab accidenti tanquam à causa adæ-
quata, ibid. n. 3.
Neque ab aliquo existenti tanquam à causa inadæquata,
ibid. n. 6.
Non repugnat accidens potens inadæquatè substantiam
producere, ibid. n. 7.
Potest dari substantia spiritalis non cognoscitiua, A. C. 5.
p. 6. n. 8.
Explicatur conceptus quidditatiuus substantiæ prout di-
stinctæ ab accidenti, M. C. 6. p. 1. n. 10. & seqq.
Quid sit prima & secunda substantia, ibid. p. 7. n. 2.
Qualis sit diuisio substantiæ in primam, & secundam? ib. n. 2.
Substantia non habet partes ratione quantitatis, sed ratio-
ne sui, M. C. 7. p. 2. n. 10. & seqq.
Successio successiuum.
Explicantur duo genera successiuorum, P. C. 17. p. 6. n. 2.
Indagatur existentia successiuorum per se, & vnio inter par-
tes ipsorum iuxta Aristotelis sententiam, ib. n. 2. & seqq.
Quam vnionem habeant partes successiuorum iuxta sen-
tentiam Zenonis, ibid. p. 7. n. 10.
Ens successiuum potest esse ab æterno, ibid. C. 19. p. 3. n. 2.
Superficies: Vide Continuum & Quantitas.
Suppositio, supponere.
Quid sit suppositio? S. C. 1. p. 4. n. 2. & seqq.
Quomodo differant supponere, & significare, ibid. n. 4.
Quando suppositio sit pro re existenti, vel pro re abstra-
hente ab existentia, ibid. n. 5.
Variæ diuisiones suppositionum, ibid. p. 4. n. 1. & seqq.

Suppositio particularis & confusa valde inter se differunt,
ibid. n. 10.
Suppositum: Vide Subsistens.
Syllogismus.
Quibus principiis innitatur vis syllogistica, S. C. 4. p. 1. per
totum.
Quæ sit materia & forma syllogismi, ibid. p. 3. n. 1.
Triplex tantum figura syllogistica reperitur, ibid. n. 3.
Primi quatuor syllogismi primæ figuræ perfectissimi sunt,
ibid. n. 5.
Assignantur distinctiones, quibus syllogismi omnes conti-
nentur, ibid. n. 4.
Quomodo syllogismus constituatur in quacunque distio-
ne cuiuslibet figuræ, ibid. n. 6.
Quid sit syllogismus expositorius? ibid. p. 4. n. 1.
Quibus præmissis possit constare? ibid.
Quando liceat in syllogismo expositorio affirmatiue, &
negatiue concludere, ibid. n. 2.
De syllogismo modalibus, obliquis, & hypotheticis, ibid. n. 3.
Omnes syllogismi reducuntur ad quatuor perfectissimos
primæ figuræ, ibid. p. 5. n. 1.
Explicatur modus reducendi per ostensionem, ibid. n. 2. & 3.
Explicatur reductio per impossibile, ibid. n. 4. & seqq.
Syllogismus fallax syllogismus non est, L. C. 2. p. 1. n. 76.
Syllogismus perfectus est obiectum attributionis Logice,
ibid. n. 73.
Vide Præmissæ, Conclusio, & Dismissus.
T.
Tactus.
Tactus sensus est à gustu distinctus, A. C. 4. p. 1. n. 19.
Dispersus est per totum corpus, residet in carne, est
præcipue in nervis, non tamen in ossibus, ibid. n. 20.
Tactus sentit qualitatem receptam in subiecto extraneo,
ibid. n. 23.
Vt obiectum mutet intentionaliter tactum necesse non est
posse illum physicè mutare, ibid. n. 24.
Tactus sentit qualitatem exuperantem proprium tempe-
ramentum siue in subiecto extraneo, siue in proprio or-
gano receptam, ibid. n. 25.
Tactus non sentit qualitatem debitam receptam in pro-
prio organo, quando immediatè antea non fuit illa per-
uatus, ibid. n. 27.
Secus si immediatè antea sine hac qualitate præcesserit,
ibid. n. 28.
Tactus non sentit qualitatem receptam in subiecto extraneo
sub ea intensiōe, sub qua illam in proprio organo
non sentiet, ibid. n. 29.
Cum tactus sentit qualitatem exuperantem, illam secun-
dum omnes sui gradus attingit, ibid. n. 30.
Temperamentum.
Temperamenta mixtorum non specie physica sed tantum
moraliter possunt dici essentialiter differentia, A. C. 4.
p. 8. n. 27. 28.
Tempus.
Temporis definitio, P. C. 16. p. 1. n. 1.
Successio extrinseca est partibus tempus componentibus,
ibid. n. 2.
Tempus dicit pro materiali partes motus, & pro formali
ordinem prioris & posteris, ibid. n. 4.
Qua ratione tempus dicatur longum aut breue & non ve-
lox aut tardum, ibid. n. 6.
Inter omnes motus celestis præcipue tempus dicitur
ceteri alij etiam tempus possint constituere, ibid. n. 7.
Indagatur existentia temporis, & vnio partium ipsius iux-
ta Aristotelis sententiam de continui compositione, P.
C. 17. p. 6. n. 2. & seqq.
Quam vnionem habeant partes temporis iuxta Zenonis
sententiam, ibid. p. 7. n. 10.
Potest tempus esse ab æterno, P. C. 19. p. 3. n. 2.
Terminus Propositionis.
Diuersi diuersa intelligunt per hanc vocem terminus, S. C. 1.
p. 1. n. 1.
Termini definitio, ibid. n. 2. & 8.
Copula est non est terminus, ibid. n. 3.
Voces expertes significationis termini sunt, ibid. n. 4.
Omnes partes propositionis dempta copula est termini
sunt, vel terminorum affectiones, ibid. n. 7.
Variæ diuisiones terminorum, ibid. p. 2. & 3. per tota.
Terminus formalis non semper est forma termini totalis,
G. C. 2. p. 4. n. 4.
Quid sit terminus, ibid. n. 5.

Termini

INDEX RERVM.

Termini suppositio. Vide Suppositio.

Termini status. Vide Status.

Termini ampliatio. Vide Ampliatio.

Termini diminutio. Vide Diminutio.

Termini restrictio. Vide Restrictio.

Termini alienatio. Vide Alienatio.

Terminus rei physice.

Quid sit terminus extrinsecus & intrinsecus, magnitudinis & paruitatis, G. C. 3. p. 5. n. 1.

Terminus extrinsecus necessario terminum intrinsecum arguit, si continuum constet ex puris diuisibilibus, secus si ex partibus semper diuisibilibus, ibid.

Augmentatio substantialis & accidentalis eisdem sibi terminos magnitudinis & paruitatis præfigunt, ibid.

Viuentia necessario habent terminum saltem extrinsecum magnitudinis & paruitatis, ibid. n. 3.

In opinione Aristotelis de continui compositione nulla ratione definiri potest, an viuentia habeant terminos extrinsecos vel intrinsecos, ibid. n. 4.

In opinione Zenonis certum est gaudere terminis intrinsecis & extrinsecis, ibid.

Non viuentia nullum sibi terminum intrinsecum aut extrinsecum magnitudinis aut paruitatis intra mensuram finitam sibi præfigunt, ibid. n. 5.

Duplex est terminus intensiōis & remissionis qualitatis, G. C. 4. p. 1. n. 8.

Omnis qualitas habet terminum extrinsecum intensiōis, ibid. n. 9.

Qualitates, quæ sunt dispositiones habent terminum intrinsecum intensiōis, quem naturaliter non possunt excedere, ibid. n. 10.

Nulla qualitas habet terminum intrinsecum intensiōis, quem non possit supernaturaliter excedere, ibid. n. 12.

Qualitates, quæ dispositiones non sunt neque passionis formæ nullum terminum habent, quem adhuc naturaliter petant non excedere, ibid. n. 13.

Terra.

Terra in prima sui conditione tota erat aquis cooperta, G. C. 8. p. 2. n. 1.

Comparatione facta inter altiore partem terræ & altiore partem aquæ terra est altior aqua, ibid. n. 2. & seqq.

Terra & aqua eundem globum faciunt, & idem centrum petunt, ibid. n. 2.

Theologia.

Terra est sicca in summo & frigida prope summum, ibid. p. 6. n. 1. & 7.

Conclusio Theologica non respicit reuelationem tanquam formale obiectum sed tanquam applicationem obiecti formalis, L. C. 1. p. 3. n. 28. & 30.

Quomodo differat Theologia à Fide & reliquis scientiis, ibid.

Totum.

An possit dari corpus completum expers compositionis essentialis, P. C. 5. p. 5. n. 2. & seqq.

An esset vegetabile, ibid. n. 2.

An esset corruptibile, ibid. n. 3. & seqq.

An esset sensitiuum, ibid. n. 9.

Potest dari totum corporeum expers compositionis integralis, ex quo quantitas integraliter diuisibilis educatur, ibid. n. 13. & seqq.

Totum compositum. Vide Compositum.

Transcendentia.

Quid sit transcendentia, M. C. 1. p. 4. n. 1.

In opinione tantum præscindente ex parte actus omnia prædicata identificata sunt mutuo transcendentia ex parte obiecti, vide n. 2.

Prædicatum superius transcendit omne prædicatum inferius, quod illi directè subicitur, ibid. n. 3.

Prædicata inferiora non transcendent superiora, ibid. n. 4.

Ens transcendit omnes differentias, ibid. n. 5. & 6.

Differentiæ inferiores non transcendent genera intermedia, neque differentias per quas hæc genera constituuntur, ibid. n. 11.

Transcendentia non impedit vniucationem, ibid. p. 7. n. 10.

V.

Vacuum.

Quid sit? P. C. 15. p. 12. n. 1.

Dari nequit naturaliter, adhuc vi Angelica, ibid.

Cur corpora intendant vacuum vitare, ibid. n. 3.

A qua causa procedat motus ad vitandum vacuum, ibid. n. 4.

An in vacuo possit dari motus, ibid. n. 5.

An motus in vacuo factus esset instantaneus, ibid. n. 6.

Vbi Vbicatio. Vide Præsentia & Locum.

Velocitas motus. Vide Motus.

Vegetatiuum. Vide Anima.

Verbum.

Quid sit? S. C. 3. p. 1. n. 2.

Quid sit Verbum cum tempore significare? ibid.

Verbum mentis.

Quid sit? A. C. 6. p. 1. n. 40.

An distinguatur à dictione, ibid. n. 42.

Quomodo requiratur ad intellectionem creatam, ibid. n. 43.

Veritas formalis.

Iudicium fertur de sententia, quæ veritatem & falsitatem propositionis constituit in relatione rationis, A. C. 7. p. 1. n. 1. & seqq.

Impugnatur sententia quæ veritatem & falsitatem, constituit identificatam cum actu, ibid. n. 6. & seqq.

Non est idem actui per se repugnare falsitatem, & esse per se intrinsecè adæquatè verum, ibid. n. 9.

In omni iudicio naturali, vt supernaturali creato, vel increato, erroneo vel scientifico, reperitur veritas vel falsitas conflata ex ipso actu iudicij, & ex illius obiecto, ibid. n. 10.

Omnis actus distinctus à suo obiecto veritatem habet vel falsitatem partim extrinsecam partim intrinsecam, ibid. n. 11.

Omnis actus identificatus cum suo obiecto per suam entitatem est intrinsecè & adæquatè verus, ibid.

Nullus actus naturalis abstractius siue circa obiectum contingens siue necessarium versetur ex se connexionem intrinsecam habet cum obiecto, neque illi ex se falsitas repugnat, ibid. n. 12. & 13.

Non ex eo quod naturalis cognitio intuitiua sit habet connexionem essentialem cum obiecto, ex vi cuius falsitas illi repugnet, ibid. n. 15.

Omnis actus diuinæ mentis indispensabiliter cum suo obiecto coniunguntur, & illis per se ipsos repugnat falsitas, ibid. n. 8. & 17.

An actui fidei diuinæ repugnet falsitas etiam in ordine ad omnipotentiam, ibid. n. 17.

An visioni intuitiue supernaturali falsitas repugnet, ibid. n. 21. & seqq.

An actibus, quibus intrinsecè repugnat falsitas, veritas adæquatè intrinseca contingat, ibid. n. 39.

An idem actus possit simul esse verus & falsus per ordinem ad obiecta partialia inter se distincta, A. C. 5. p. 3. n. 25. & C. 7. p. 1. n. 27.

Eadem propositio non potest transire de vera in falsam, A. C. 7. p. 2. n. 1. & seqq.

Veritas non potest suscipere magis nec minus, ibid. p. 3. n. 2.

Falsitas circa obiectum diuisibile non potest suscipere magis nec minus, ibid. n. 4.

Secus circa obiectum diuisibile, ibid. n. 5.

In simplici apprehensione neque imperfecta aut inchoata falsitas reperitur, ibid. p. 4. n. 1.

Reperitur tamen veritas si ad ens reale terminetur, secus si ad ens rationis, ibid. n. 2.

In apprehensione complexa, siue ad ens reale rationis terminetur, veritas, & falsitas possunt reperiri, ibid. n. 5.

Abigitur præsentia rerum in æternitate ex vi cuius futura veritatem habent, ibid. p. 9. n. 1. & seqq.

Propositiones circa obiecta liberè futura ex suo obiecto veritatem habent independentè à decreto prædefiniēte, ibid. n. 15. & seqq.

Statuitur veritas de obiecto conditionato libero, ibid. p. 6. n. 10. & seqq.

Veritas, Verum transcendentale.

Quid sit verum transcendentale, M. C. 3. p. 2. n. 4.

Veritas transcendentalis sumitur in ordine ad cognitionem creatam & incretam, ibid. n. 5.

Quomodo differant veritas formalis & transcendentalis, ibid.

An possit obiectum dici transcendentaliter verum per ordinem ad apprehensionem, ibid. n. 6.

An verum transcendentale fundamentale sit intrinsecum enti, ibid. n. 13.

Non distinguitur ex parte obiecti à ratione entis, ibid.

Veritas transcendentalis intrinsecè connexa non est cum possibilitate cognitionis, ibid.

An veritas transcendentalis formalis vel fundamentalis dicenda sit passio entis, ibid. n. 19.

An per ordinem ad distinctas cognitiones distinctæ veritates transcendentales constituuntur, ibid. n. 20. & 21.

Virtus.

INDEX RERVM.

Virtus.

Quid sit habitus, qui virtus dicitur, L.C.1.p.5.n.1.

Violentia, Violentum.

Quid sit violentum? P.C.6.p.3.n.2.

Potest dari motus violentus etiam si non sit contra motum propriè naturalem, ibid.n.5.

Non potest dari violentia in receptione positiua alicuius formæ contra principium passiuum, ibid.n.6.

Neque in negatione receptionis, nisi supernaturaliter, & passio iam vicinè dispositio ad formam recipiendam, ibid.n.7. & seqq.

Circa primarium effectum nulla datur violentia contra principium formale, ibid.n.11.

Circa effectum formalem secundarium tantum potest dari violentia supernaturaliter contra influxum morale formæ, non vero contra influxum physicum, ibid.n.13.

Deus violentiam potest inferre creaturæ medio aliquo effectui positiue producti, ibid.p.4.n.1.

Deus propriè violentiam non inferit causæ creatæ per negationem concursus ad operandum, ibid.n.2.

Potest tamen dici aliqualem violentiam inferre in negationem huius concursus, ibid.n.5.

Si Deus postquam antecederet decreuisset cum aqua non concurrere ad frigiditatem producendam, & in illa calore produceret, nullam aquæ violentiam inferret.

Visus, Visio, Visibile.

Explicatur organa visus, A.C.4.p.1.n.2.

Visio fit in humore crystallino, ibid.n.3.

Obiectum formalis visus est color & lux, ibid.n.4.

Lux sine colore videri potest, non tamen color sine luce quæ tantum ex parte obiecti requiritur ad visionem, ibid.n.5.

Visus percipit præsentiam sui obiecti, A.C.13.p.1.n.23.

Non potest videri color absque eo quod videatur præsentia eiusdem, ibid.n.28.

Neque posset videri, si supernaturaliter absque præsentia existeret ibid.n.29.

Videretur tamen etiam naturaliter, si Deus subtraheret concursum præsentia coloris ad producendam speciem impressam sui, ibid.n.30.

An obiectum definitiue existens supernaturaliter & naturaliter videri valeat, ibid.n.31.32. & 33.

Indiuifibile separatim naturaliter videri non poterit, secus supernaturaliter, ibid.n.34.

Vitalitas, Viuens, Vita.

Viuens compositum nullum dicit viuificationis modum distinctum à forma & vnione P.C.5.p.2.n.4.

Varia sententia referuntur circa naturam viuientis in actu primo, A.C.2.p.2. à n.1. vsque ad 24.

Omnium antiquorum sententia est viuens esse illud, quod se ipsum mouet, ibid.n.25.

Explicatur conceptus communis viuientium in actu primo, ibid.n.27.

Explicatur conceptus quidditatus operationis vitalis, seu vitæ in actu secundo supponentis vitam in actu primo, ibid.n.32.

Explicatur vniuersalior conceptus comprehendens vitam actualem seu operationem vitalem, quæ vitam in actu primo non supponit, ibid.n.33.

Viuentium animæ, Angelus, & Deus si in ipso datur actus primus intelligendi & amandi, vita in actu primo, seu in actu primo viuere dicuntur, ibid.p.3.n.2.

Quid de potentiis animæ superadditis si dentur, ibid.n.2.

Species impressæ, habitus infusi & acquisiti, neque vitæ neque viuere dicuntur, ibid.n.3.

Intellectio, volitio & sensatio sunt actiones vitales & illarum quælibet vita in actu secundo dicitur, ibid.n.4.

Quibus actionibus ex his, quæ in nutritione reperiuntur conueniat vitalitas seu ratio vitæ in actu secundo, ibid.n.4. & seqq.

An actio, quæ arbor sibi vnit ramum abscissum, & qua homo vnit sibi partem nasi vel digiti omnino diuisam, immanens sit & vitalis, ibid.n.11.

An intellectio, volitio & sensatio sint immanentes & vitales per se ipsas, ibid.n.13.

Præsentia localis, motus progressiuus, dilatationis & contractionis cordis vitales non sunt, ibid.n.14.

An possit dari viuens cognoscituum non volituum. A.C.5.p.7. per totum.

Vngues.

Vngues non viuunt, A.C.1.p.4.n.18.

Vnio.

Varia sententia circa naturam vnionis compositi substantialis referuntur, P.C.4.p.1.n.1. & 2.

Vnio hæc dicit aliquid distinctum à materia & forma tantum rationem formalem vniendi, ibid.n.4.

Vnio non consistit formaliter in approximatione locali, ibid.n.8. & seqq.

Vnio non consistit in approximatione secundum virtutem, ibid.n.11.

Neque consistit formaliter aut connotatiue in dispositionibus, ibid.n.13.

Vnio inter materiam & formam substantialem distinguitur ab educatione formæ, ibid.n.18.

Est modus substantialis per se ipsum annectens extremum inseparabilis ab illis, ibid.n.19.

Vnionis non datur vnio, ibid.n.20.

Vnio integralis est modus superadditus partibus integris distinctus à dependentia formæ à subiecto, ibid.n.21.

An formæ accidentales vniantur subiecto vnione distincta ab educatione, ibid.n.24. & seqq.

Quomodo vniantur modi, ibid.n.29.

An possit dari vnio indistincta ab educatione, ibid.n.30.

Vnio non vnit subiectum, cui inest, quatenus subiectum illius est, sed quatenus extremum, ibid.p.2.n.3. & seqq.

Non est excogitabilis vnio annectens vnum extremum alteri quin alterum eodem modo connectat, ibid.

Tantum est admittenda simplex vnio quæ simul est materializatio & informatio, ibid.

Varia opinio referuntur circa subiectum vnionis, ibid.p.3.n.1.

Vera sententia, ibid.n.3.

Vnio non constituit subiectum mutatum, P.C.12.p.6.n.10.

An vnio possit creari? P.C.13.p.5.n.2. & seqq.

Vnitas, & Vnum transcendentale.

Vnum non addit supra ens rationem aliquam positiuam nec realiter aut natura rei ab illo distinctam, M.C.3.p.1.n.4.

Vnum non addit supra ens rationem aliquam positiuam ex parte obiecti ab ente præcisam, ibid.n.5.

Vnum non addit supra ens relationem identitatis eiusdem ad se ipsum aut signum aliud, ibid.n.7.

Vnum formaliter dicit negationem diuisionis, ibid.n.8.

Quid sit vni esse indiuisum in se & indiuisum à se, ibid.n.9.

Vnum dicit formaliter indiuisionem, ibid.n.11.

Vnum non dicit formaliter esse diuisum ab alio, quatenus diuisio connotat terminorum existentiam, ibid.n.12.

Vnum dicit formaliter esse diuisum ab alio, quatenus dicit præcisè non habere identitatem cum alio, ibid.n.13.

Vtraque indiuisio entis in se & à se transcendit quodcumque prædicatum entis, & pertinet ad formale constitutum vnus, ibid.n.15.

Vnum esse diuisum ab alio & indiuisum à se formaliter est idem, ibid.n.21.

Vnum diuerso modo dici diuisionem à suo contraditorio, quàm à reliquis obiectis, ibid.

Negatio diuisionis in se & à se, quam importat vnum est quid positiuum, ibid.n.21. & seqq.

Vnum non addit supra ens rationem aliquam negatiuum, ibid.n.28.

Exacta vnus definitio, Vide n.30.

Vnum in vniuersum est idem ac indiuisum, non tamen idem quod vnum, ibid.n.31.

Vnitas compositi non tantum ab vnione, sed à toto composito indiuifibiliter sumitur, ibid.n.32.

Partes compositi vnitæ & non vnitæ eandem retinent vnitatem, ibid.n.33.

Eadem ratione, qua negatio pertinet ad constitutum entis pertinebit ad constitutum vnitatis ipsius, ibid.n.34.

Scientiarum vnitas Vide Scientia.

Vnitas formalis.

Non datur vnitas positiua communis multis ante operationem intellectus, L.C.2.p.1.n.10.

Neque vnitas negatiua admitenda est ante operationem intellectus multis communis, ibid.p.3. per totum.

Vnitas vniuersalis non consistit in specie impressa, ibid.p.4.n.2.

Neque in aliquo mentis idolo, seu simulacro, ibid.n.4.

Neque est intrinseca naturæ acconotato depedens, ibid.n.8.

Neque est vnitas per rationem ficta, ibid.n.11.

Vnitas vniuersalis consistit formaliter in cognitione præscindente formaliter aut obiectiue naturam ab inferioribus, ibid.n.11. & seqq.

Nea

INDEX RERVM.

Non datur vnitas media inter singularem & vniuersalem, ibid. p. 7. n. 3.
 Quod dantur prædicata abstracta tot vnitates simul cum illis abstrahuntur. ibid.
Vniuersale.
 Definitiones vniuersalis. L. C. 3. P. 1. n. 1.
 Variæ acceptiones vniuersalis, ibid. n. 2.
 Vniuersale debet esse vnum & multiplicabile non verò multiplicatum, ibid. n. 4.
 Natura vniuersalis extra intellectum à singularibus separata admitenda non est. ibid. P. 2. n. 2.
 Naturam ante operationem intellectus nullam habere indifferentiam vt contrahatur per plures differentias indiuiduales contra Patrem Fontecam ostenditur. ibid. num. 4. & seqq.
 Ante operationem intellectus non datur natura vniuersalis, neque vnitas positiua multis communis, ibid. num. 10. & seqq.
 Neque admitenda est natura negatiue vniuersalis, seu non singularis, aut vnitas negatiua multis communis, ibid. P. 3. per tot.
 Vniuersale non fit ab intellectu agente, neque illius vnitas seu vniuersalitas consistit in specie impressa, ibid. P. 4. num. 2.
 Non fit per aliquod idolum, seu spectrum, in quo cognoscantur singularia, ibid. n. 4.
 Neque vnitas vniuersalis intrinseca naturæ à connotato dependens, ibid. n. 8.
 Neque rationis vnitas aut aliquid fictum, ibid. n. 11.
 Vnitas vniuersalis seu vniuersalitas consistit formaliter in cognitione præcendente ex parte actus. aut ex parte obiecti naturam ab inferioribus, ibid. n. 11. & seqq.
 Non est idem naturam fieri vniuersalem & positiue vnam, & cognosci vt vniuersalem & positiue vnam, ibid.
 Per cognitionem per quam formaliter natura positiue fit vna, tantum cognoscitur negatiue vna. ibid.
 Ex cognitione per quam fit vniuersale nullum ens rationis resultat, ibid. n. 14.
 Vniuersalitas non consistit in negatione differentiarum terminantium cognitionem per quam fit vniuersale, ibid. num. 15.
 Nullius præcisionis beneficio potest apprehendi formalitas aliqua indifferens vt secundum se totam ad plura inferiora contrahatur. L. C. 3. P. 5. n. 2. & seqq.
 Materia vniuersalis seu obiectum cognitionis per quam fit vniuersale iuxta præcidentes obiectiue explicatur. ibid. num. 6.
 Iuxta præcidentes tantum formaliter eadem exponitur difficultas, ibid. n. 10.
 Quomodo differat materia vniuersalis generici, specifiici differentialis, ibid. 12.
 An natura vniuersalis secundum se totam prædiceretur de quolibet inferiori, ibid. n. 14. & seqq.
 Quid sit naturam vniuersalem esse physice in multis, ibid. P. 3. num. 3.
 An hæc existentia aptitudinem supponat, ibid. n. 4.
 Multiplex existentia intentionalis naturæ in inferioribus, multiplexque aptitudo ad hanc existentiam explicatur, ibid. n. 5. vsque ad 10.
 An actus existendi in multis destruat vniuersalitatem, ibid. num. 11.
 Essentia vniuersalis Logici & Metaphysici explicatur, ibid. num. 13.
 An natura abstracta ab vno indiuiduo fit vniuersalis. ibid. P. 7. per tot.
 An vniuersale fiat non solum per abstractionem negatiuam sed etiam per positiuam, ibid. P. 8. n. 1. & 2.
 An actus per quem fit vniuersale attingat indiuidua copulatiue, vel disiunctiue, ibid. n. 3.
 An in actuali prædicatione natura maneat vniuersalis. ibid. n. 4. & seqq.
 An comparatio per quam fit vniuersale dicat vnum simplicem actum, vel plures. ibid. n. 9.
 An vniuersale fiat à Deo; ibid. n. 10.
 An ab Angelo; ibid. n. 11.
 An à voluntate; ibid. n. 12.

An sensu externo, vel interno? ibid. n. 13.
 Vniuersale est genus ad quinque prædicabilia. L. C. 7. P. 1. n. 2.
 Vniuersalia frequenter posterius singularibus cognoscuntur. A. C. 5. p. 5. n. 3.
 Sunt aliqua principia vniuersalissima, quæ prius singularibus cognoscuntur, ibid. n. 7.
Vniuersalitas: Vide Vniuersale.
Vniucum.
 Quid sit vniucum. M. C. 1. P. 2. n. 1.
 Quæ identitas in vniucis requiratur. ibid. n. 2.
 Dependencia non tollit vniucationem. ibid. P. 6. per tot.
 Transcendencia non tollit vniucationem, ibid. P. 7. n. 10.
Volitio.
 Volitio non efficienter tantum illuminatiue ab intellectu dependet. A. C. 8. P. 2. n. 1.
 Non potest naturaliter dari volitio sine cognitione præeunte, ibid. P. 3. n. 1.
 Secus supernaturaliter, ibid. n. 3.
 An volitio sufficienter ab apprehensione dependeat, vel indigeat iudicio præeunte, ibid. P. 4. per tot.
 Intellectionem influere in volitionem nihil aliud est, quam vtriusque coexistentia. A. C. 9. P. 5. n. 35.
 Vide *Voluntas.*
Voluntas.
 Voluntas non se determinat ad indiuiduationem suorum actuum. P. C. 10. P. 2. n. 5.
 Etiam si voluntati per cognitionem proponerentur indiuiduationes suorum actuum non posset se ad omnes determinare, neque ad aliquam, nisi medio alio actu imperante, ibid.
 Cur voluntas se valeat determinare quoad specificationem & intentionem suorum actuum & non quoad indiuiduationem, ibid. n. 6.
 Danda est determinatio volitionum, quoad indiuiduationem causæ primæ, ibid. n. 7.
 Quomodo Deus determinat indiuiduationes volitionum. ibid. n. 9. & P. 4. n. 46. & seqq.
 Voluntas non prædeterminatur à Deo vt operetur. ibid. P. 3. numero. 3.
 Indifferentia voluntatis non arguit physicam prædeterminationem, seu præmotionem, qua causa prima secundam prædeterminet, ibid. n. 4. vsque ad 15.
 Voluntatis obiectum est bonum & malum. A. C. 8. P. 1. n. 1.
 Voluntatis obiectum non tantum est bonum respectuum, sed etiam absolutum in se bonum sine aliquo ordine ad subiectum. ibid. n. 2.
 Voluntas in bonum formaliter vt tale tantum prosecutionis actu, & in malum tantum actu fugæ ferri potest. ibid. n. 4.
Imperium voluntatis: Vide Imperium.
Concursus Dei cum voluntate: Vide Causa prima.
Vox.
 Voces nihil significantes extra propositionem in propositione posite significatione non carent. S. C. 1. P. 1. n. 4. & 5.
 Voces ponuntur loco rerum, & loco conceptuum, ibid. P. 4. numero 1. & 2.
 Significant tamen immediatè res ipsas non conceptus. L. C. 8. P. 2. numero 7.
 Vide *Signum.*
Quandoquidem à prima huius Operis editione aliqui Neoterici in multas Aulorum sententias insurrexerunt: Ideo eos in hoc secunde Editionis Aulario, locis hinc notatis propugnat, & explodit.
 Logic. C. 1. p. 3. §. 1. n. 7. & seqq. ibid. Contr. 6. p. 2. n. 13. & seqq.
 Phys. Contr. 1. p. 3. n. 2. & seqq. ib. p. 1. n. 8. & seqq. ibid. Contr. 7. p. 1. n. 19. & seqq. ib. p. 6. n. 10. ibid. Contr. 10. p. 3. §. 1. n. 5. ibid. totis duobus paragraphis 9. & 10.
 Generat. Contr. 1. p. 1. n. 13. ibid. p. 3. n. 14.
 De Anima. Contr. 6. p. 4. toto §. 4. à n. 20. ibid. Contr. 7. p. 1. §. 4. ibid. p. 2. §. 1. n. 6. & seqq. ibid. p. 2. per tot. ibid. p. 5. verus finem ibid. p. 6. toto §. 4. à n. 14. ibid. Contr. 9. p. 5. n. 64. & seqq. ibid. Contr. 10. p. 1. §. 3. & 4.
 Metaph. Contr. 2. p. 2. n. 8. & seqq. ibid. Contr. 4. p. 4. n. 26. ibid. p. 5. n. 12. ibid. p. 8. n. 54. ibid. Controu. 10. p. 4. n. 22.

FINIS.

